

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

**อิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการ
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
กรณีศึกษา อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม จังหวัดสมุทรปราการ**

**THE INFLUENCE OF INDIVIDUAL FACTORS ON THE CHARACTERISTICS
OF ENTREPRENEUR OF SMALL AND MEDIUM ENTERPRISES:
A CASE STUDY OF TEXTILE AND GARMENT INDUSTRY OF
SAMUTPRAKAN PROVINCE**

**ชัยวัฒน์ ชลิตสงเคราะห์
CHAIWAT CHALITSONGKHRO**

**เลขหมึก.....
เลขทะเบียน.....49336.....
วัน, เดือน, ปี 19 ต.ค. 2547**

b.....
i.....

**สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม
บัณฑิตวิทยาลัย**

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษานั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามเป็นข้ออ้างไปขอ และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

THE INFLUENCE OF INDIVIDUAL FACTORS ON THE CHARACTERISTICS
OF ENTREPRENEUR OF SMALL AND MEDIUM ENTERPRISES:
A CASE STUDY OF TEXTILE AND GARMENT INDUSTRY OF
SAMUTPRAKAN PROVINCE

A THEMATIC PAPER SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
MASTER OF SCIENCE IN INDUSTRIAL MANAGEMENT
SCHOOL OF GRADUATE STUDIES
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG
2002

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPYRIGHT 2002

SCHOOL OF GRADUATE STUDIES

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อสารนิพนธ์

อิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการ
การวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
กรณีศึกษา อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม จังหวัด
สมุทรปราการ

นักศึกษา

นายชัยวัฒน์ ชลิตสงเคราะห์

รหัสประจำตัว

43064421

ปริญญา

วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชา

วิทยาการจัดการอุตสาหกรรม

พ.ศ.

2545

อาจารย์ผู้ควบคุมสารนิพนธ์

ผศ.ดร.วรณารด แสงมณี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม จังหวัดสมุทรปราการ

ประชากรในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งมีจำนวน 80 ราย โดยใช้รายชื่อฐานข้อมูลของ SMEs ของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม 2545

การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถาม โดยใช้วิธีการส่งแบบสอบถามไปยังผู้ประกอบการตามรายชื่อทั้งหมดและให้ส่งกลับคืน มีแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์รวมทั้งสิ้น 25 ฉบับ หรือร้อยละ 31.25 ซึ่งถือว่ามีจำนวนไม่มากเมื่อเทียบกับจำนวนประชากรจึงไม่อาจถือว่าเป็นประชากรได้ ผู้วิจัยจึงถือเสมือนว่ากลุ่มผู้ประกอบการทั้ง 25 รายนี้เป็นกลุ่มตัวอย่างจากประชากรทั้งหมด วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) และ ถดถอยพหุ (Multiple Regression)

ผลการวิจัย พบว่า ผู้ประกอบการมีอายุระหว่าง 29-59 ปี อายุเฉลี่ย 43 ปี มีการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรีโดยคิดเป็นร้อยละ 68 และร้อยละ 60 เป็นทั้งเจ้าของกิจการและผู้บริหาร ส่วนข้อมูลของกิจการ พบว่าโดยส่วนใหญ่แล้วกิจการจะมีลักษณะเป็นโรงงานร้อยละ 84 เป็นทั้งผู้ผลิตและจัดจำหน่าย ร้อยละ 64 ระยะเวลาในการดำเนินกิจการมากกว่า 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 60

ผลจากการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการทั้ง 4

ด้าน พบว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. คุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเอง พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ไม่สามารถร่วมกันทำนายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเองของผู้ประกอบการได้ มีเพียงตัวแปรอายุเพียงตัวเดียว ที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเองได้ร้อยละ 16.6

2. คุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ไม่สามารถร่วมกันทำนายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ของผู้ประกอบการได้ มีเพียงตัวแปรการศึกษาเพียงตัวเดียว ที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ได้ร้อยละ 18.9

3. คุณลักษณะความเป็นผู้นำ พบว่า ไม่มีตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลตัวใดที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะความเป็นผู้นำ

4. คุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ไม่สามารถร่วมกันทำนายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้ และมีเพียงตัวแปรสถานภาพสมรสเพียงตัวเดียว สามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้ร้อยละ 16.5

Thematic Title	The influence of individual factors on the characteristics of entrepreneur of Small and Medium Enterprises : A case study of textile and garment industry of Samutprakarn province
Student	Mr. Chaiwat Chalitsongkhro
Student ID.	43064421
Degree	Master of Science
Programme	Industrial Management
Year	2002
Thematic Advisor	Asst.Prof.Dr.Woranat Sangmanee

ABSTRACT

The purpose of this study is to study the influence of individual factor on the characteristics of entrepreneur of Small and Medium Enterprises in textile and garment industry of Samutprakarn province. The population of this study is the entrepreneur of textile and garment industry of Samutprakarn province that consists of eighty factories. This is done by employing SME's 2002 database of Industry Promotion Department, Ministry of Industry.

The collection of data is completed by using questionnaires. The questionnaires was delivered to entrepreneur as listed and were required for the return. Only 25 questionnaires or 31.25% were completed correctly after checking. This is regarded to be a small amount compared with the number of population and could not be considered as population as a result. The researcher has assumed that this group of 25 entrepreneurs was a group of all population and has analyzed by applying SPSS program. The statistics used include Percentage, Arithmetic Mean, Standard Deviation, and Multiple Regression.

The findings of the study has shown that 68% of the population was between 29-59 years old (average age of 43 years old) and had a higher education than a bachelor degree and 60% of population was entrepreneurs and management. On the other hand, the business database has shown that 84% of majority of enterprise was factory, 64%

was both the manufacturer and distributor and 60% has been in the business more than 10 years.

The result of analysis of the individual factor that could affect the entrepreneur in four directions are as follows:-

1. Autonomy Orientation has found that the individual factor could not predict the variation in Autonomy Orientation of entrepreneur. There is only independent variable "age" that could explain the variation in Autonomy Orientation at percentage of 16.6.
2. Innovative Orientation has found that the individual factor could not predict the variation in Innovative Orientation of entrepreneur. There is only independent variable "education" that could explain the variation in Innovative Orientation at percentage of 18.9.
3. Leadership has found that no individual factor are related to leadership.
4. Achievement Orientation has found that the individual factor could not predict the variation in Achievement Orientation of entrepreneur. There is only independent variable "status-married" that could explain the variation in Achievement Orientation at percentage of 16.5.

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้อย่างดี ด้วยคำแนะนำและคำปรึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้ประกอบการ รวมทั้งอิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการจาก ผศ.ดร.วรรณารัตน์ แสงมณี ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้ควบคุมสารนิพนธ์ รวมทั้งคำแนะนำด้านสถิติจาก ผศ.ดร.มนัส ไพฑูรย์เจริญลาภ และคำแนะนำอื่นๆจากคณะกรรมการสอบสารนิพนธ์อันมี รศ.อติรุช กาญจนพิบูลย์ และรศ.ดร.พงศ์ หรดาล ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความอนุเคราะห์จากท่าน และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณดร. ณรงค์ พิมสาร ดร.จำนงค์ จิ่งธีรพานิช และ รศ.สุชาติ เหล่าปรีดา ที่ให้ความกรุณาช่วยเหลือ ให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามและให้ความช่วยเหลือในส่วนอื่นของการวิจัยอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณคณาจารย์หลักสูตรวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณผู้ประกอบการ ผู้บริหารและพนักงานวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม จังหวัดสมุทรปราการ ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่บัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม และบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ที่อำนวยความสะดวกในการจัดทำสารนิพนธ์ฉบับนี้

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ผู้เป็นที่เคารพยิ่ง รวมทั้งบุคคลในครอบครัวที่ให้อำนาจใจในการศึกษาและการจัดทำสารนิพนธ์ตลอดมา

ขอขอบคุณเพื่อนๆนักศึกษาทุกคนที่ช่วยเหลือให้คำแนะนำต่างๆและยังให้อำนาจใจต่อผู้วิจัยอย่างใกล้ชิดตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่ผู้มีพระคุณทุกท่านด้วยความเคารพยิ่ง

ชัยวัฒน์ ชลิตสงเคราะห์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	III
กิตติกรรมประกาศ.....	V
สารบัญ.....	VI
สารบัญตาราง.....	IX
สารบัญภาพ.....	XI
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	4
1.3 ขอบเขตของการศึกษา.....	5
1.4 กรอบแนวความคิดในการศึกษา.....	5
1.5 สมมติฐานของการศึกษา.....	6
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
1.7 นิยามคำศัพท์เฉพาะ.....	7
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
2.1 วิวัฒนาการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย.....	9
2.2 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.....	10
2.3 อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม.....	16
2.4 ผู้ประกอบการ.....	19
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	38

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	46
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	46
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	46
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	49
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
4.1 ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	53
4.2 ตอนที่ 2 ข้อมูลของกิจการ.....	57
4.3 ตอนที่ 3 คุณลักษณะของผู้ประกอบการทั้ง 4 คุณลักษณะจำแนกตามปัจจัย ส่วนบุคคล.....	59
4.4 ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะของ ผู้ประกอบการ.....	67
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	78
5.1 สรุปผลการศึกษา.....	78
5.2 อภิปรายผลการศึกษา.....	80
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	81
บรรณานุกรม.....	84

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก.....	91
ภาคผนวก ก หนังสือเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย.....	91
ภาคผนวก ข หนังสือขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย.....	95
ภาคผนวก ค แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย.....	97
ภาคผนวก ง สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	105
ภาคผนวก จ ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แยกตาม คุณลักษณะ.....	112
ภาคผนวก ฉ ตารางทดสอบค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่า สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient).....	116
ประวัติผู้เขียน.....	128

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1	อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมจำแนกตามประเภทธุรกิจ.....11
2.2	การจำแนก SMEs ของประเทศไทยตามสินทรัพย์และแรงงาน.....12
2.3	การจำแนก SMEs ของต่างประเทศ.....14
2.4	การจำแนก SMEs จากจำนวนโรงงาน.....15
2.5	แสดงการกระจายของโรงงานไปตามภูมิภาคต่างๆ.....16
2.6	แสดงจำนวนแรงงานและโรงงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอ.....16
2.7	การส่งออกสิ่งทอของไทยปี 2545 (มูลค่า: เหรียญสหรัฐ).....18
3.1	แสดงการกำหนดข้อสำหรับคำถามเชิงบวกและคำถามเชิงลบ.....47
3.2	ตารางรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ.....48
3.3	แสดงการกำหนดคะแนนสำหรับคำถามเชิงบวกและคำถามเชิงลบ.....50
4.1	แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามของปัจจัยส่วนบุคคล.....54
4.2	แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลกิจการ.....57
4.3	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คุณลักษณะผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้าน....60
4.4	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คุณลักษณะผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้าน จำแนกตามเพศ.....60
4.5	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คุณลักษณะผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้าน จำแนกตามอายุ.....61
4.6	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คุณลักษณะผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้าน จำแนกตามสถานภาพ.....62
4.7	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คุณลักษณะผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้าน จำแนกตามระดับการศึกษา.....63
4.8	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คุณลักษณะผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้าน จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน และประสบการณ์การเป็นผู้บริหาร.....64
4.9	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คุณลักษณะผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้าน จำแนกตามประสบการณ์การฝึกอบรมและลักษณะความเป็นมาของกิจการ.....66
4.10	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Correlation) ระหว่างตัวแปรอิสระ.....68

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.11 ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ปัจจัยส่วนบุคคลกับ ความเชื่อมั่น ในตนเองหลังจากตัดตัวแปรที่มี Multicollinearity.....	69
4.12 การวิเคราะห์การถดถอยเพื่อศึกษาอิทธิพลของอายุกับความเชื่อมั่นในตนเอง.....	70
4.13 การวิเคราะห์ถดถอย (Regression Coefficients) ของอายุกับ ความเชื่อมั่นในตนเอง.....	70
4.14 ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ปัจจัยส่วนบุคคลกับ ความคิดสร้างสรรค์หลังจากตัดตัวแปรที่มี Multicollinearity.....	71
4.15 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของการศึกษากับความคิดสร้างสรรค์.....	71
4.16 การวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Coefficients) ของการศึกษากับความคิดสร้างสรรค์.....	72
4.17 ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ปัจจัยส่วนบุคคลกับ ความเป็นผู้นำหลังจากตัดตัวแปรที่มี Multicollinearity.....	73
4.18 ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ปัจจัยส่วนบุคคลกับ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังจากตัดตัวแปรที่มี Multicollinearity.....	73
4.19 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของอายุและสถานภาพสมรสกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์...	74
4.20 การวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Coefficients)ของสถานภาพสมรสกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.	75

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 กรอบแนวความคิดในการศึกษา.....	6
4.1 ระดับคะแนนเจดีย์คุณลักษณะทั้ง 4 ด้านจำแนกตามเพศ.....	60
4.2 ระดับคะแนนเจดีย์คุณลักษณะทั้ง 4 ด้านจำแนกตามอายุ.....	61
4.3 ระดับคะแนนเจดีย์คุณลักษณะทั้ง 4 ด้านจำแนกตามสถานภาพ.....	62
4.4 ระดับคะแนนเจดีย์คุณลักษณะทั้ง 4 ด้านจำแนกตามการศึกษา.....	63
4.5 ระดับคะแนนเจดีย์คุณลักษณะทั้ง 4 ด้านจำแนกตามประสบการณ์การทำงาน และประสบการณ์การเป็นผู้บริหาร.....	64
4.6 ระดับคะแนนเจดีย์คุณลักษณะทั้ง 4 ด้านจำแนกตามประสบการณ์การฝึก อบรมและลักษณะความเป็นมาของกิจการ.....	65

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises = SMEs) นับเป็นธุรกิจที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศต่างๆทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทย เพราะกว่าร้อยละ 90 ของธุรกิจที่ดำเนินอยู่ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือบริการก็ตาม มักจะมีขนาดของธุรกิจเป็นขนาดกลางหรือขนาดย่อม ธุรกิจที่เหลืออีกเพียงไม่ถึงร้อยละ 10 จะเป็นธุรกิจที่มีขนาดใหญ่ ดังนั้นความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเหล่านี้จะมีผลกระทบโดยตรงต่อความเจริญเติบโตและความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของแต่ละประเทศ ประเทศต่างๆจึงให้ความสนใจ เอาใจใส่ และดูแลธุรกิจขนาดกลางและย่อมมากขึ้นตามลำดับ ทั้งในระดับประเทศและระดับระหว่างประเทศ โดยการร่วมมือผ่านองค์การระหว่างประเทศ อาทิ APEC หรือ ASEM (ศูนย์ส่งเสริมธุรกิจขนาดย่อม. 2545)

ข้อมูลจากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม พบว่าในปัจจุบัน ภาคธุรกิจของไทยประกอบด้วยวิสาหกิจจำนวนทั้งสิ้นประมาณ 8.5 แสนกิจการ ในจำนวนนี้กว่าร้อยละ 99.7 จัดว่าเป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กล่าวคือ มีการจ้างงานไม่เกิน 200 คนต่อกิจการ และประมาณร้อยละ 40 เป็นวิสาหกิจขนาดเล็กมากซึ่งอยู่นอกระบบ ไม่ได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย รัฐบาลเห็นความสำคัญของการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises : SMEs) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคอุตสาหกรรม แรงงานประมาณกึ่งหนึ่งและการจ้างงานใหม่ที่เกิดขึ้นหลังวิกฤติเศรษฐกิจประมาณร้อยละ 60 อยู่ใน SMEs ประมาณร้อยละ 30 ของวิสาหกิจไทยทั้งตลาดต่างประเทศ และอุตสาหกรรมส่งออก ขนาดใหญ่ของไทยใช้วัตถุดิบขั้นต้นและชิ้นส่วนที่ผลิตภายในประเทศส่วนหนึ่ง การเพิ่มขีดความสามารถของ SMEs ที่เป็นผู้ผลิตเพื่อส่งออกและ SMEs ที่รับช่วงการผลิตจากผู้ส่งออก จึงเป็นกุญแจสำคัญในการพัฒนาการส่งออกของไทยและการสร้างรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศในภาพรวม นอกจากนั้นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดเล็กที่กระจายอยู่ทั่วภูมิภาคของประเทศ เป็นทั้งผู้ซื้อผลผลิตและผู้ผลิตสินค้าและบริการสนองความต้องการของราษฎรผู้บริโภคในท้องถิ่นห่างไกลจึงเป็นกลไกสำคัญยิ่งในการกระจายรายได้และความเจริญสู่ภูมิภาค (แผนแม่บทการพัฒนาวิสาหกิจขนาดย่อมและกลาง ภาคอุตสาหกรรม สืบค้นที่ <http://www.smethai.net>. 25 ก.ค.45)

ในการจ้างงานและเศรษฐกิจของประเทศ สภาพอุตสาหกรรมทั่วไปหลังจากปี 2538 อุตสาหกรรมไทยขยายตัวในอัตราลดลง แต่ภาคอุตสาหกรรมยังมีสัดส่วนการผลิตที่สูงและสำคัญต่อเศรษฐกิจไทยเป็นอย่างมาก สัดส่วนและบทบาทในภาคการผลิตอุตสาหกรรมของประเทศไทย วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีจำนวนมากที่สุดประมาณร้อยละ 89.36 ของจำนวนวิสาหกิจทั้งหมด (คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์. 2543) จะเห็นได้ว่าอุตสาหกรรมเป็นภาคการผลิตที่มีบทบาทสำคัญและเป็นรากฐานของการพัฒนาประเทศภายใต้ระบบเศรษฐกิจแบบเปิด ในปัจจุบันมีความสำคัญในแง่การผลิต ก่อให้เกิดการจ้างงานและนำรายได้เงินตราต่างประเทศเข้ามาในประเทศ ภาคอุตสาหกรรมจึงมีบทบาทหลักในการนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาช่วยพยุงฐานะการขาดดุลการค้าและการขาดดุลบัญชีเดินสะพัด

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหรือ SMEs ประกอบด้วยเศรษฐกิจ 3 ส่วนที่รวมกัน ได้แก่ ภาคการผลิต ภาคการค้า และภาคการบริการ SMEs จึงมีความสำคัญแก่ภาคเศรษฐกิจ โดยเป็นแหล่งการจ้างงาน กระจายงานและกระจายรายได้ เป็นผู้สร้างมูลค่าเพิ่มและรายได้ส่งออกในรูปแบบของเงินตราต่างประเทศ เป็นแหล่งบ่มเพาะผู้ประกอบการและผู้ใช้แรงงานใหม่ เป็นผู้ผลิตชิ้นส่วนสินค้าสำเร็จรูป สินค้าสำเร็จรูปและให้บริการแก่ธุรกิจอื่น ซึ่งเป็นเครือข่ายที่ค่อนข้างกว้างขวาง เป็นส่วนเสริมสร้างบรรยากาศการแข่งขันและเป็นบ่อเกิดนวัตกรรม หากเปรียบเทียบสถานะของ SMEs ประเทศไทยกับประเทศอื่น ในด้านระดับเทคโนโลยีการออกแบบต้นทุนในการผลิตและการสร้างความหลากหลายของสินค้าและบริการ พบว่าประเทศไทยจะอยู่ตรงกลางถูกบีบในลักษณะ Nut Cracker จากประเทศที่เป็นผู้นำในการสร้างความแตกต่างของมูลค่าเพิ่มสูง แรงงานมีทักษะ มีผลิตภาพสูง สินค้ามีคุณภาพดี และมีการออกแบบที่ดี เช่น ประเทศอิตาลี ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และประเทศที่ได้เปรียบในด้านต้นทุนต่ำจากอัตราค่าจ้างแรงงานต่ำ เช่น ประเทศจีน เวียดนาม อินโดนีเซีย เป็นสาเหตุหนึ่งที่ประเทศไทยจะต้องมีวิธีที่จะหลีกเลี่ยงจากจุดนี้ให้ได้ บนทางอยู่รอดของ SMEs ไทย คือ การปรับเปลี่ยน SMEs ของประเทศไทยจากภาพที่มีมูลค่าเพิ่มต่ำ ผลิตภัณฑ์ (Productivity) ขาดนวัตกรรม ขาดการเข้าถึงตลาด แหล่งเงินทุนน้อยต้องพึ่งพาธุรกิจขนาดใหญ่ ไปสู่การสร้างมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น มีผลิตภาพสูงขึ้น มีนวัตกรรมสูงขึ้น สามารถเข้าถึงตลาดได้ทุกระดับ รวมทั้งการได้รับการสนับสนุนด้านเงินทุนอย่างเพียงพอ และสามารถพึ่งตนเองได้เป็นหลักด้วยการปรับเปลี่ยน SMEs ให้ SMEs ในอนาคตสามารถเคลื่อนไปด้วยภูมิปัญญาของผู้ประกอบการและภูมิปัญญาชาวบ้านมาสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับระบบเศรษฐกิจด้วยระบบใหม่ที่เรียกว่า New Economy หรือ Knowledge – based Economy (ยูจิรา ทองเวส. 2544 : 24)

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของไทยเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของไทยเป็นอย่างมาก โดยในปี 2543 สินค้าสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มมีมูลค่าส่งออกถึง 221,633.5 ล้านบาท มีการกระจายรายได้กลับสู่ภาคแรงงานเป็นจำนวนมหาศาล เช่น มีการจ้าง

คนงาน ถึง 1.08 ล้านคน หรือร้อยละ 25 ของคนงานในภาคอุตสาหกรรม (นา..นา สาระ THTI News. สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ. 2544 : 21) และแนวโน้มการส่งออกโดยเฉพาะตลาดหลัก คือ สหรัฐอเมริกา เสื้อผ้าสำเร็จรูปมีมูลค่าการส่งออกเพิ่มขึ้นและอยู่ในอันดับที่ 2 ของสินค้าส่งออกจากประเทศไทยไปยังสหรัฐอเมริกา (สำนักบริหารสารสนเทศการพาณิชย์โดยความร่วมมือของกรมศุลกากร ประมวลผลโดยศูนย์สารสนเทศเศรษฐกิจการค้า กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์)

สถานการณ์ของอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย มีการแข่งขันอย่างสูงในตลาดโลกโดยเฉพาะกับประเทศคู่แข่งที่มีต้นทุนแรงงานที่ต่ำกว่า ได้แก่ จีน อินโดนีเซีย และเวียดนาม นอกจากนี้ ยังมีการรวมกลุ่มระหว่างประเทศหรือการเอื้ออำนวยประโยชน์ทางการค้าให้กับเฉพาะประเทศในกลุ่ม ทำให้ได้เปรียบประเทศอื่นๆ เช่น NAFTA ยุโรปตะวันออก เป็นต้น (กองการค้าสิ่งทอ กรมการค้าต่างประเทศ. 2544)

อย่างไรก็ตาม การดำเนินธุรกิจในการแข่งขันให้ประสบผลสำเร็จได้นั้น ผู้ประกอบการต้องมีความสามารถบริหารงาน มีการพัฒนาธุรกิจอย่างต่อเนื่องโดยใช้เทคนิคใหม่ๆ ที่ถูกคิดค้นและดัดแปลงให้เหมาะสมกับธุรกิจของตน มีความเข้าใจและปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมนโยบายของรัฐและความต้องการของผู้บริโภค ตลอดจนมีทักษะและความสามารถในการเป็นผู้นำ (คิวพร มณฑุทานนท์. 2522 : 22) เช่นเดียวกัน กตัญญู หิรัญสมบูรณ์ (2545 : 10) ได้กล่าวถึงการจัดการธุรกิจขนาดย่อมว่าผู้ประกอบการมีบทบาทต่อทั้งความสำเร็จและความล้มเหลวของธุรกิจเป็นอย่างมาก เพราะผู้ประกอบการเป็นทั้งผู้ลงทุนและผู้บริหารพร้อมกันทั้งสองหน้าที่ ดังนั้น ความรับผิดชอบของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมจะมีขอบเขตที่กว้างกว่าความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจขนาดใหญ่เป็นอย่างมาก

นักเศรษฐศาสตร์ยอมรับกันทั่วไปว่าความสามารถของผู้ประกอบการเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่ง นอกเหนือจาก ทุน ที่ดิน และแรงงาน เพราะโดยหน้าที่พื้นฐานแล้วผู้ประกอบการ คือ ผู้นำเอาปัจจัยการผลิตต่างๆ ได้แก่ ทุน ที่ดิน แรงงานมาผสมผสานจัดสรร ทำการเสี่ยง และทำการตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้ก่อให้เกิดผลสำเร็จ (Kilby. 1971 : 2 ; สุธี ประศาสน์เศรษฐ. 2522 : 1) ดังนั้นจึงมีการศึกษาเรื่องบุคลิกภาพของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จโดยนักวิชาการชื่อ David C. McClelland และทีมงานซึ่งมีข้อค้นพบคล้ายกับงานวิจัยของ John A. Hornaday กับ John Aboud ที่พบว่าลักษณะที่สำคัญของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ คือ ต้องการความสำเร็จ ความเป็นผู้นำที่มีประสิทธิภาพ กล้าเสี่ยงและมีความเป็นอิสระ ฯลฯ (วารสาร 15 ปี MS & MBA. (ตุลาคม) : 44) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของไทยโดย รศ.ไว จามรมาน ศึกษาวิจัยในหัวข้อการสร้างทักษะของผู้ประกอบการ โดยศึกษาจากแนวความคิดและทักษะการประกอบการของผู้ประกอบการที่สามารถนำธุรกิจผ่านวิกฤติมาได้ สรุปการศึกษาโดยชี้ว่า ส่วนใหญ่มีการศึกษาค้นคว้าสูงและผ่านการศึกษาในสายธุรกิจถึง 70.2% และเป็นที่ชัดเจนว่าคุณสมบัติที่ผู้ประกอบการ

การเหล่านี้มี คือ เป็นคนมีความมั่นใจในตัวเองสูง มีทัศนคติในการเอาชนะอุปสรรค เชื่อว่าสามารถควบคุมปัจจัยที่มากกระทบธุรกิจได้ไม่ว่าสภาพแวดล้อมจะเปลี่ยนไปอย่างไร พร้อมและสามารถปรับตัวเผชิญความไม่แน่นอนโดยไม่คิดอาศัยโชค แต่จะวางแผนและทำงานโดยอาศัยความรู้และความพยายาม ขอบแข่งขันกับตัวเองมากกว่ากับผู้อื่น ชอบคบหาสมาคมมากกว่าทำงานคนเดียว มั่นใจในตัวเองมากกว่าต่อมตน และเรียนรู้จากความล้มเหลว (ศูนย์พัฒนาธุรกิจชุมชน ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2544 : 60-70)

ด้วยเหตุนี้ การศึกษาคุณลักษณะของผู้ประกอบการโดยเฉพาะอุตสาหกรรมสิ่งทอซึ่งเป็นสินค้าส่งออกสำคัญของไทยที่นำรายได้เข้าประเทศถึงปีละกว่า 200,000 ล้านบาท โดยเหตุผลที่ตลาดสิ่งทอมีขนาดใหญ่มากดังกล่าว รวมทั้งสถานการณ์ในปัจจุบันอยู่ในช่วงที่อุตสาหกรรมสิ่งทอไทยกำลังเร่งปรับตัวเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน (สิ่งทอไทยในยุคการค้าไร้พรมแดน กรุงเทพธุรกิจ. 23 เมษายน 2544) จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจที่จะทำการศึกษาลักษณะที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมนี้อย่างยิ่ง เพราะจะช่วยให้ผู้เริ่มทำธุรกิจหรือผู้ประกอบการรายใหม่ได้มีโอกาสตรวจสอบคุณสมบัติของตนเอง เปรียบเทียบกับผู้ประกอบการเดิมที่สามารถบริหารธุรกิจให้อยู่รอดและเติบโตได้ ทำให้ทราบจุดเด่นและจุดด้อยของตัวเอง ตลอดจนเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะและความสามารถในการป้องกันหรือลดปัญหาความล้มเหลวของธุรกิจได้อีกทางหนึ่ง

เนื่องจากคุณลักษณะของผู้ประกอบการเป็นผลมาจากการหล่อหลอมของประสบการณ์และการเรียนรู้ จอห์นสัน พบว่า ภูมิหลังหรือปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ประกอบการมีส่วนช่วยให้เกิดการเรียนรู้และสร้างคุณลักษณะของผู้ประกอบการ (Johnson, 1992 : 1139) ด้วยเหตุนี้การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการก็เป็นสิ่งที่น่าสนใจเช่นกัน เพราะผลที่ได้สามารถใช้เป็นแนวทางในการจัดหลักสูตรการอบรมนักธุรกิจขนาดกลางและย่อมให้มีความรู้และพัฒนาให้เกิดคุณลักษณะเช่นเดียวกับผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ อันจะส่งผลดีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม จังหวัดสมุทรปราการ

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษานี้ได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาไว้เป็นลำดับดังนี้

1.3.1 แนวคิดและทฤษฎี จากการศึกษางานวิจัยและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของกิจการ พบว่าคุณลักษณะของผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของกิจการและผู้ประกอบการ อื่นความสามารถของผู้ประกอบการเป็นปัจจัยที่สำคัญนอกเหนือจากทุน ที่ดิน และแรงงาน การศึกษาคุณลักษณะของผู้ประกอบการโดยเฉพาะอุตสาหกรรมสิ่งทอซึ่งเป็นสินค้าส่งออกสำคัญของไทยและตลาดสิ่งทอมีขนาดใหญ่มาก รวมทั้งสถานการณ์ในปัจจุบันอยู่ในช่วงที่อุตสาหกรรมสิ่งทอไทยกำลังเร่งปรับตัวเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่า ปัจจัยส่วนบุคคลตัวใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการ

1.3.2 ประชากรและสถานที่ ศึกษาเฉพาะประชากรที่เป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 80 โรงงาน โดยใช้ฐานข้อมูล SMEs ของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม 2545 จากแผนแม่บทการพัฒนาวิสาหกิจขนาดย่อมและกลาง ภาคอุตสาหกรรม (สืบค้นที่ <http://www.smethai.net.25> ก.ค.45)

1.3.3 ระยะเวลาในการศึกษา อยู่ในช่วงเดือน สิงหาคม-กันยายน พ.ศ.2545

1.4 กรอบแนวความคิดในการศึกษา

ผู้วิจัยได้เลือกศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลและคุณลักษณะของผู้ประกอบการ โดยกำหนดตัวแปรที่ศึกษาไว้ดังนี้

ตัวแปรต้น (Independent Variables) ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย

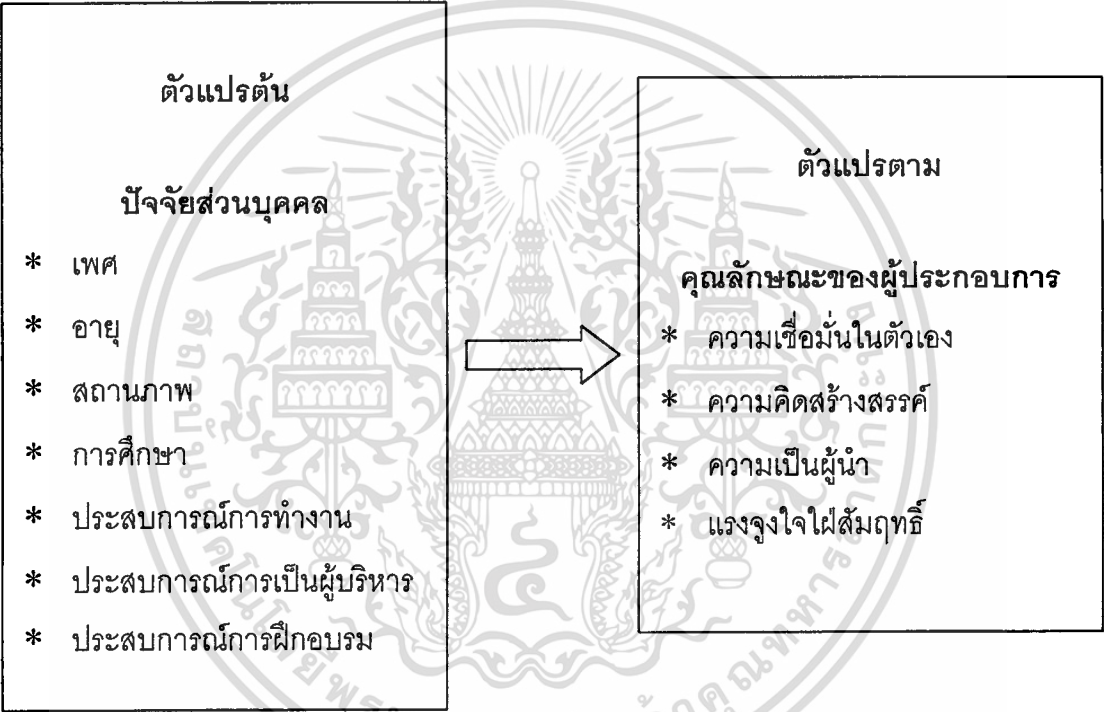
- เพศ
- อายุ
- สถานภาพ
- การศึกษา
- ประสบการณ์การทำงาน
- ประสบการณ์การเป็นผู้บริหาร
- ประสบการณ์การฝึกอบรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ คุณลักษณะของผู้ประกอบการ 4
คุณลักษณะ ประกอบด้วย

- ความเชื่อมั่นในตนเอง (Autonomy Orientation)
- ความคิดสร้างสรรค์ (Innovativeness Orientation)
- ความเป็นผู้นำ (Leadership)
- แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Orientation)

จากขอบเขตในการศึกษาครั้งนี้สามารถนำมาเขียนเป็นแผนภาพของกรอบแนวคิด
ได้ดังภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการศึกษา

1.5 สมมติฐานของการศึกษา

- 1.5.1 สมมติฐานที่ 1 : ปัจจัยส่วนบุคคลมีอิทธิพลต่อคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเอง
- 1.5.2 สมมติฐานที่ 2 : ปัจจัยส่วนบุคคลมีอิทธิพลต่อคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์
- 1.5.3 สมมติฐานที่ 3 : ปัจจัยส่วนบุคคลมีอิทธิพลต่อคุณลักษณะความเป็นผู้นำ
- 1.5.4 สมมติฐานที่ 4 : ปัจจัยส่วนบุคคลมีอิทธิพลต่อคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ผลการวิจัยนี้จะนำไปสู่การมีข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ประกอบการที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นฐานข้อมูลในการสร้างเกณฑ์สำหรับการพิจารณาเลือกสรรผู้ที่เข้ามาเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจประเภทนี้ และพัฒนาผู้ประกอบการ

1.6.2 นำผลที่ได้จากการวิจัยไปใช้ทำโครงการส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ซึ่งจะช่วยให้ประเทศไทยมีผู้ประกอบการที่มีความรู้ ความสามารถ และพัฒนาให้เกิดคุณลักษณะเช่นเดียวกับผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ อันจะส่งผลดีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

1.6.3 นอกจากนี้ยังเป็นพื้นฐานความรู้ให้กับผู้ที่สนใจศึกษาและวิจัยด้านผู้ประกอบการ โดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ได้ศึกษาเพิ่มเติมและสามารถพัฒนาเป็นองค์ความรู้สำหรับการพัฒนานุเคราะห์ เพื่อการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศต่อไป

1.6.4 เป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจจะศึกษา เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในงานวิจัยด้านอุตสาหกรรมประเภทอื่นๆต่อไป

1.7 นิยามคำศัพท์เฉพาะ

1.7.1 ผู้ประกอบการ (Entrepreneurial) หมายถึง บุคคลผู้ก่อตั้งองค์กร เป็นเจ้าของหรือหุ้นส่วนและดำเนินการโดยยอมรับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในการดำเนินธุรกิจเพื่อผลกำไรและความพอใจ

1.7.2 คุณลักษณะของผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Orientation) หมายถึง คุณลักษณะที่เกิดจากการปรับเปลี่ยนของผู้ประกอบการซึ่งมีผลต่อการดำเนินธุรกิจ หมายถึง สภาวะทางด้านจิตใจที่มีอยู่ในตัวบุคคลที่เป็นผู้ประกอบการ โดยเฉพาะในด้านความรู้ความเข้าใจ ทักษะ ทิ และแนวโน้มแห่งความมีทักษะในเรื่องนั้นๆ สภาวะดังกล่าววัดได้โดยใช้แบบสอบถาม คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่

1.7.2.1 ความเชื่อมั่นในตนเอง (Autonomy Orientation) หมายถึง ความสามารถและความมุ่งมั่นที่จะหาหนทางสร้างโอกาสให้แก่ตน ความเชื่อ ความรู้สึกว่าตัวเองเป็นคนกำหนดพฤติกรรม หรือเชื่อว่าความสำเร็จหรือความล้มเหลวทั้งหลายเกิดจากการกระทำของตน

1.7.2.2 ความคิดสร้างสรรค์ (Innovative Orientation) หมายถึง การมีแนวคิดเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ บริการหรือกรรมวิธีทางเทคโนโลยีใหม่ๆ

1.7.2.3 ความเป็นผู้นำ (Leadership) หมายถึง ความสามารถในการเป็นผู้นำ ใช้ศิลปะในการจูงใจ หรือการสื่อสารที่จะให้ผู้อื่นร่วมมือปฏิบัติงาน เพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง และหาทางกำจัดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาและเรียนรู้ที่จะพัฒนาพฤติกรรมใหม่ๆที่อำนวยความสะดวกต่อความเป็นผู้นำ

1.7.2.4 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Orientation) หมายถึง ความปรารถนาหรือความมุ่งมั่นที่จะทำงานให้ดีที่สุด เพื่อความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยใช้ความสามารถ ขยันอดทน ความพยายาม ความกระตือรือร้น ความรอบคอบในการตัดสินใจ ความกล้าเสี่ยงอย่างสมเหตุผล และมีความรู้สึกในทางบวกต่อการแก้ปัญหาและอุปสรรคที่เผชิญอยู่

1.7.3 ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง ข้อมูลเฉพาะบุคคล

1.7.3.1 เพศ หมายถึง เพศของผู้บริหารงานหรือดำเนินกิจการในปัจจุบัน จำแนกออกเป็นเพศชาย และ เพศหญิง

1.7.3.2 อายุ หมายถึง อายุจริง ณ วันที่ให้ข้อมูลของผู้บริหารงานหรือดำเนินกิจการในปัจจุบัน โดยนับจากปี พ.ศ. ที่เกิดจนถึงปัจจุบัน

1.7.3.3 การศึกษา หมายถึง จำนวนปีที่ศึกษาจนถึงขั้นสูงสุด ของผู้บริหารงานหรือดำเนินกิจการในปัจจุบัน

1.7.3.4 ประสบการณ์การทำงาน หมายถึง อาชีพ การทำงานที่เคยทำมาก่อนที่จะเป็นเจ้าของกิจการในปัจจุบัน โดยที่ลักษณะงานไม่เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่ทำอยู่ในปัจจุบัน

1.7.3.5 ประสบการณ์การเป็นผู้บริหาร หมายถึง การทำงานในระดับบริหารโดยมีตำแหน่งระดับผู้จัดการขึ้นไป ก่อนที่จะเป็นเจ้าของกิจการในปัจจุบัน

1.7.3.6 ประสบการณ์การฝึกอบรม หมายถึง การเข้าร่วมสัมมนา การเข้าร่วมอบรมหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการ

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจากเอกสารต่างๆ ซึ่งจะเสนอตามลำดับดังนี้

- 2.1 วิวัฒนาการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย
- 2.2 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- 2.3 อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม
- 2.4 ผู้ประกอบการ (Entrepreneur)
 - 2.4.1 ความหมายของผู้ประกอบการ
 - 2.4.2 คุณลักษณะของบุคคลที่เอื้อต่อการเป็นผู้ประกอบการ
 - 2.4.3 คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ
 - 2.4.4 คุณลักษณะของผู้ประกอบการ
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะของผู้ประกอบการ

2.1 วิวัฒนาการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย

ประเทศไทยตั้งอยู่บริเวณแถบศูนย์สูตร มีพื้นดินอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การประกอบอาชีพเกษตรกรรม ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมมาตั้งแต่ในอดีต สำหรับทางด้านอุตสาหกรรมตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัยถึงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นอุตสาหกรรมที่มีอยู่จะเป็นอุตสาหกรรมในครัวเรือนที่ใช้แรงงานในครอบครัว เช่น ทอผ้าไหม ตีดาบ ทำมิด แกะสลัก เครื่องเขิน และเครื่องปั้นดินเผา เป็นต้น ซึ่งอุตสาหกรรมเหล่านี้มิได้ผลิตเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า แต่ผลิตเพื่อใช้สอยเองในครอบครัว ผลผลิตที่เหลือจะนำไปแลกเปลี่ยนกับสินค้าประเภทอื่นที่ไม่สามารถผลิตเองได้

ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 5 มีการติดต่อค้าขายกับต่างประเทศมากขึ้นและมีการปรับปรุงระบบเศรษฐกิจครั้งใหญ่ จึงมีอุตสาหกรรมเกิดขึ้นบ้างแต่ยังไม่มากนักและส่วนใหญ่เป็นของชาวต่างประเทศหรือชาวจีน อุตสาหกรรมที่สำคัญในช่วงนี้ ได้แก่ โรงสีข้าวและโรงเลื่อยจักร ซึ่งเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ในสมัยรัชกาลที่ 6 มีการตั้งกิจการอุตสาหกรรมของคนไทยขึ้น เช่น อุตสาหกรรมผลิตเบียร์และปูนซีเมนต์ แต่อุตสาหกรรมดังกล่าวก็เป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่ใช้เงินทุนและแรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

งานมาก จนกระทั่งใน ปี 2479 จึงได้เริ่มก่อตั้งอุตสาหกรรมขึ้นอยู่กับกรมพาณิชย์ กระทรวงเศรษฐกิจ และต่อมาในปี 2485 ได้แยกออกมาตั้งเป็นกระทรวงอุตสาหกรรม แต่อุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นในระยะนี้ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ เช่น โรงงานทอผ้า ทำแก้ว ทำน้ำตาล ยาสูบ และกระดาษ เป็นต้น ข้อที่น่าสังเกต คือ อุตสาหกรรมที่จัดตั้งขึ้นโดยรัฐบาลมีฐานะเป็นรัฐวิสาหกิจในรูปของอุตสาหกรรมแห่งชาติ ส่วนภาคเอกชนยังมีบทบาทน้อยมาก ในปี 2497 รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติส่งเสริมอุตสาหกรรมขึ้นเป็นครั้งแรก ซึ่งนำไปสู่การจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) ขึ้นในปี 2503 และประเทศไทยได้มีการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติขึ้นเป็นครั้งแรกในปี 2504 โดยมุ่งเน้นการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมควบคู่ไปกับการผลิตภาคอื่นๆ

แม้คำว่า SMEs จะมีบทบาทในสังคมธุรกิจของไทยมาแต่อดีต แต่กลับเริ่มมีความเด่นเป็นที่คุ้นหูคนไทยก็เมื่อประเทศประสบกับภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรงนับตั้งแต่ปี 2540 เป็นต้นมา จึงส่งผลให้ผู้ประกอบการรายเล็กรายใหญ่ล้มหายจากวงการธุรกิจไปไม่น้อย ภาครัฐบาลได้ออกนโยบายและมาตรการเพื่อปกป้องวิกฤติเศรษฐกิจหลากหลายมาตรการ และมาตรการหนึ่งนั้น คือ การส่งเสริมธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการเริ่มต้นประกอบกิจการใหม่ของผู้ที่ล้มเลิกกิจการใหญ่หรือผู้ที่ถูกเลิกจ้าง แล้วหันมาประกอบธุรกิจส่วนตัว ดังนั้น SMEs จึงได้รับความสำคัญในฐานะผู้ประกอบการเล็กๆ แต่เป็นกลุ่มพลังที่ใหญ่ที่สุดของภาคเศรษฐกิจที่จะมีบทบาทในการฟื้นฟูและพัฒนาเศรษฐกิจของชาติให้แข็งแกร่งขึ้นอีกครั้ง (อุตสาหกรรมสาร กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม. 2544 : 8)

แม้ว่าวิกฤติการณ์ครั้งนี้จะส่งผลกระทบอย่างรุนแรงต่อระบบเศรษฐกิจและสังคมไทยแต่ในเวลาเดียวกันได้เกิดกระบวนการปฏิรูปทางการเมืองที่นำไปสู่การใช้การปรับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 เกี่ยวกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในการแก้ปัญหาคอขวดของโครงสร้างเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองที่สะสมกันมาเป็นเวลานานโดยเร่งรัดการปรับระบบการบริหารจัดการเพื่อพัฒนาประเทศทั้งในด้านการปฏิรูประบบราชการ การกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม. 2544)

2.2 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

จากการที่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นภาคธุรกิจส่วนใหญ่ของประเทศ จึงมีความสำคัญต่อกระบวนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม แต่ยังคงขาดความเข้มแข็งในการดำเนินการ ดังนั้นกระทรวงอุตสาหกรรมได้จัดทำพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อให้เป็นกฎหมายในการรองรับ สนับสนุน ส่งเสริมและจูงใจให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาด

ย่อม สามารถยกระดับความสามารถในการประกอบการและสามารถแข่งขันกับระดับภายในประเทศและระดับสากลได้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องกำหนดขอบเขตความหมายของ “วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม” เพื่อถือปฏิบัติเป็นแนวเดียวกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและเป็นกรอบในการติดตามประเมินผลของมาตรการต่างๆ ดังต่อไปนี้

2.2.1 ประเภทของกิจการ “วิสาหกิจ” ครอบคลุมกิจการ 3 กลุ่มใหญ่ๆ ได้แก่

2.2.1.1 กิจการการผลิต (Production Sector) ครอบคลุมการผลิตในภาคเกษตรกรรม (Agriculture) ภาคอุตสาหกรรม (Manufacturing) และเหมืองแร่ (Mining)

2.2.1.2 กิจการการค้า (Trading Sector) ครอบคลุมการค้าส่ง (Wholesale) และการค้าปลีก (Retail)

2.2.1.3 กิจการบริการ (Service Sector)

ตารางที่ 2.1 อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมจำแนกตามประเภทธุรกิจ

ประเภทกิจการ	วิสาหกิจขนาดกลาง	วิสาหกิจขนาดย่อม
1. กิจการการผลิต	ขนาดสินทรัพย์ถาวรรวมค่าที่ดินมากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท	ขนาดสินทรัพย์ถาวรรวมค่าที่ดินไม่เกิน 50 ล้านบาท
2. กิจการให้บริการ	ขนาดสินทรัพย์ถาวรรวมค่าที่ดินมากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท	ขนาดสินทรัพย์ถาวรรวมค่าที่ดินไม่เกิน 50 ล้านบาท
3. กิจการค้าส่ง	ขนาดสินทรัพย์ถาวรรวมค่าที่ดินมากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 100 ล้านบาท	ขนาดสินทรัพย์ถาวรรวมค่าที่ดินไม่เกิน 50 ล้านบาท
4. กิจการค้าปลีก	ขนาดสินทรัพย์ถาวรรวมค่าที่ดินมากกว่า 30 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 60 ล้านบาท	ขนาดสินทรัพย์ถาวรรวมค่าที่ดินไม่เกิน 30 ล้านบาท

ที่มา: ศูนย์การศึกษาธุรกิจขนาดกลางและย่อม. 2545

ภายใต้กิจการ 3 กลุ่มนั้น กิจการย่อยประเภทที่ขัดต่อศีลธรรมหรือเป็นภัยต่อความมั่นคงของชาติ ไม่ควรได้รับการสนับสนุนตามที่รัฐจัดให้เพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ดังนั้นที่ใช้จ่ายขนาดของกิจการ ได้แก่

1. จำนวนการจ้างงาน เป็นดัชนีที่ประเทศต่างๆ นิยมใช้ แต่สำหรับประเทศไทยไม่ควรใช้จำนวนการจ้างงานเป็นตัวจำกัดสิทธิที่วิสาหกิจจะได้รับการสนับสนุน เนื่องจากมีแนวโน้มขยายส่งเสริมธุรกิจชุมชน ซึ่งอาจมีการจ้างงานถึง 500-1,000 คน แต่ยังคงมีความอ่อนแอด้านการบริหารจัดการและการเงินซึ่งสมควรได้รับการช่วยเหลือสนับสนุน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. สินทรัพย์ถาวรสำหรับบางประเทศได้กำหนดค่าตัวเลขของภาคการผลิตสูงกว่าค่าตัวเลขของภาคการค้า เนื่องจากภาคการผลิตต้องลงทุนในสินทรัพย์ถาวร ได้แก่ อาคาร โรงงานและเครื่องจักร เป็นต้น ซึ่งส่วนใหญ่ใช้วิธีเช่าอาคารมากกว่าเป็นเจ้าของ จึงเกิดข้อขัดแย้งว่าสมควรรวมมูลค่าที่ดินเข้าไปด้วย เนื่องจากในสภาพความเป็นจริงสินทรัพย์ถาวรสามารถใช้เป็นหลักทรัพย์ค้ำประกันสินเชื่อ ทำให้สามารถเข้าถึงแหล่งเงินได้ง่าย ทุนจดทะเบียนมิได้สะท้อนถึงขนาดการลงทุนที่แท้จริง เนื่องจากพบว่าบางกิจการมีสินทรัพย์ถาวรนับพันล้านบาทแต่มีทุนจดทะเบียนไม่ถึง 100 ล้านบาท เงินลงทุน หมายถึง มูลค่าสินทรัพย์ถาวรรวมกับทุนหมุนเวียน

3. ยอดขาย เป็นดัชนีที่มีได้สะท้อนขนาดของกิจการ เนื่องจากธุรกิจบางประเภท เช่น การเจียรไนเพชร ที่แม้กิจการเล็กแต่ก็มียอดขายสูงมากโดยมีต้นทุนที่สูงและส่วนต่าง (Margin) ต่ำ ควรให้ใช้

4. มูลค่าสินทรัพย์ถาวรรวมค่าที่ดินเพียงอย่างเดียวเป็นการกำหนดขนาดของวิสาหกิจควรให้ใช้

5. กำหนดมูลค่าขั้นสูงของสินทรัพย์ถาวรสำหรับกลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และกำหนดมูลค่าขั้นสูงสำหรับวิสาหกิจขนาดย่อมโดยเฉพาะอีกส่วนหนึ่งด้วย เนื่องจากมาตรการบางอย่างของรัฐจะใช้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม แต่อาจมีมาตรการบางอย่างที่เจาะจงเฉพาะวิสาหกิจขนาดย่อม หรือมีข้อกำหนดแตกต่างกันระหว่างวิสาหกิจขนาดย่อมกับวิสาหกิจที่มีขนาดใหญ่กว่า

6. การกำหนดควรกำหนดมูลค่าสินทรัพย์ขั้นสูงของสินทรัพย์ถาวร รวมมูลค่าที่ดินสำหรับกิจการแต่ละประเภท ตามตารางที่ 2.2 ข้างล่าง

7. มูลค่าสินทรัพย์ถาวรของกิจการ ให้ถือมูลค่าที่ประเมินหรือตีราคา ณ วันที่ยื่นขอรับการสนับสนุนส่วนวิธีการหักค่าเสื่อมราคาทางบัญชีให้อยู่ในดุลพินิจของสถาบันการเงินหรือหน่วยงานที่ให้การสนับสนุน

ตารางที่ 2.2 การจำแนก SMEs ของประเทศไทยตามสินทรัพย์และแรงงาน

หน่วยงาน	ขนาดกลาง		ขนาดย่อม	
	สินทรัพย์ (ล้านบาท)	แรงงาน (คน)	สินทรัพย์ (ล้านบาท)	แรงงาน (คน)
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาด ย่อม (บอย.)	ไม่มี	ไม่มี	สินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 50	ไม่ระบุ
บริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.)	ไม่มี	ไม่มี	สินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 20	ไม่ระบุ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

หน่วยงาน	ขนาดกลาง		ขนาดย่อม	
	สินทรัพย์ (ล้านบาท)	แรงงาน (คน)	สินทรัพย์ (ล้านบาท)	แรงงาน (คน)
กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม	สินทรัพย์ถาวร 20-100	50-200	สินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 20	ไม่เกิน 50
สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	สินทรัพย์รวม 20-100	50-200	สินทรัพย์รวมไม่เกิน 20	ไม่เกิน 50
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	สินทรัพย์รวม 100-500	ไม่ระบุ	สินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 100	ไม่ระบุ
ธนาคารแห่งประเทศไทย	สินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 500*	ไม่ระบุ	สินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 50	ไม่ระบุ

*เฉพาะเงินให้ผู้ผ่านบริษัทฯ

2.2.2 หลักเกณฑ์ในการแบ่งอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม

หลักเกณฑ์ที่นำมาใช้ในการจัดแบ่งขนาดของอุตสาหกรรมสามารถสรุปได้ 3 หลักเกณฑ์ด้วยกัน คือ จำนวนการจ้างงาน ขนาดของสินทรัพย์ถาวรและวงเงินสินเชื่อ ซึ่งทั้ง 3 องค์ประกอบนี้ บางหน่วยงานอาจมีการใช้หลักเกณฑ์นอกเหนือจากที่กล่าวมานี้ อาทิ ขนาดของทุนชำระแล้ว เป็นต้น

ธนาคารแห่งประเทศไทย อุตสาหกรรมขนาดย่อม คือ อุตสาหกรรมที่มีสินทรัพย์ถาวรสุทธิไม่เกิน 20 ล้านบาท มีเงินกู้เงินทุนหมุนเวียนจากธนาคารแห่งประเทศไทยครั้งหนึ่งแต่ไม่เกิน 5 ล้านบาท และมีเงินกู้เงินทุนหมุนเวียนสมทบจากธนาคารพาณิชย์หรือบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยอีกครั้งหนึ่งแต่ไม่เกิน 5 ล้านบาท

กระทรวงอุตสาหกรรม ได้แบ่งการพิจารณาออกเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเป็นปัจจัยหลักและอุตสาหกรรมที่ใช้ทุนเป็นปัจจัยหลัก ซึ่งในแต่ละปีปัจจัยจะมีการใช้สินทรัพย์ถาวรในการแบ่งขนาดดังนี้

2.2.2.1 อุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเป็นปัจจัยหลัก อุตสาหกรรมขนาดย่อม คือ อุตสาหกรรมที่มีการจ้างงาน 50 คนหรือน้อยกว่า อุตสาหกรรมขนาดกลาง คือ อุตสาหกรรมที่มีการจ้างงานมากกว่า 50 คนแต่น้อยกว่า 200 คน อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ คือ อุตสาหกรรมที่มีการจ้างงานตั้งแต่ 200 คนขึ้นไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.2.2 อุตสาหกรรมที่ใช้ทุนเป็นปัจจัยหลัก อุตสาหกรรมขนาดย่อม คือ อุตสาหกรรมที่มีสินทรัพย์ถาวร 10 ล้านบาทหรือน้อยกว่า อุตสาหกรรมขนาดกลาง คือ อุตสาหกรรมที่มีสินทรัพย์ถาวรมากกว่า 10 ล้านบาทแต่น้อยกว่า 100 ล้านบาท อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ คือ อุตสาหกรรมที่มีสินทรัพย์ถาวรตั้งแต่ 100 ล้านบาทขึ้นไป

บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (IFCT) อุตสาหกรรมขนาดย่อม คือ อุตสาหกรรมที่มีสินทรัพย์ถาวรรวมกันไม่เกิน 50 ล้านบาทและต้องการเงินกู้จากบริษัทไม่เกิน 25 ล้านบาท สำหรับกิจการขยายงานก่อนการขยายงานต้องมีสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 50 ล้านบาท

บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม (บอย.) อุตสาหกรรมขนาดย่อม คือ อุตสาหกรรมที่มีสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 50 ล้านบาท และวงเงินกู้ยืมรายละเอียดไม่เกิน 25 ล้านบาท

บริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.) อุตสาหกรรมขนาดย่อม คือ อุตสาหกรรมที่มีสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 50 ล้านบาท วงเงินสินเชื่อรวมไม่เกิน 50 ล้านบาท และวงเงินค้ำประกันไม่เกินครึ่งหนึ่งของสินเชื่อรวมและไม่เกิน 10 ล้านบาท

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) อุตสาหกรรมขนาดย่อม คือ อุตสาหกรรมที่มีสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 10 ล้านบาท

ตารางที่ 2.3 การจำแนก SMEs ของต่างประเทศ

ประเทศ	ลักษณะอุตสาหกรรม	หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการระบุว่า เป็น SMEs	วงเงิน (ล้านบาท)	อื่นๆ
ญี่ปุ่น	อุตสาหกรรมผลิต	เงินทุน	30	300
	ค้าส่ง	เงินทุน	15	100
	ค้าปลีก	เงินทุน	9	50
	บริการ	เงินทุน	15	50
ไต้หวัน	อุตสาหกรรมผลิต	เงินทุน	54	200
	ค้าส่ง, ค้าปลีก, บริการ	เงินทุน	54	50
เกาหลีใต้	อุตสาหกรรมผลิต	แรงงาน	-	300
	ค้าส่ง, ค้าปลีก, บริการ	แรงงาน	-	20
สิงคโปร์	อุตสาหกรรมผลิต	สินทรัพย์ถาวร	330	ไม่ระบุ
	ค้าส่ง, ค้าปลีก, บริการ	สินทรัพย์ถาวร	330	200
ฟิลิปปินส์	อุตสาหกรรมผลิต	สินทรัพย์ถาวร	54	200
	ค้าส่ง, ค้าปลีก, บริการ	สินทรัพย์ถาวร	54	200
มาเลเซีย	อุตสาหกรรมการผลิต	ยอดขาย	238	200
สหรัฐอเมริกา	อุตสาหกรรมผลิต	ยอดขาย	185	150
	ค้าส่ง, ค้าปลีก, บริการ	ยอดขาย	185	500

ตารางที่ 2.3 (ต่อ)

ประเทศ	ลักษณะอุตสาหกรรม	หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการ ระบุว่าเป็น SMEs	วงเงิน (ล้านบาท)	อื่นๆ
ฮ่องกง	อุตสาหกรรมผลิต	ไม่ระบุ	ไม่ระบุ	100
	ค้าส่ง, ค้าปลีก, บริการ	ไม่ระบุ	ไม่ระบุ	50

ที่มา: คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

2.2.3 โครงสร้างของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม

2.2.3.1 พิจารณาจากจำนวนโรงงาน ณ สิ้นเดือนมิถุนายน 2540 มีจำนวนโรงงานที่จดทะเบียนกับกรมโรงงานทั้งสิ้น 133,969 โรงงาน เป็นอุตสาหกรรมขนาดย่อม จำนวน 116,969 โรงงานหรือคิดเป็นร้อยละ 87.7 ของจำนวนโรงงานทั้งหมด เป็นอุตสาหกรรมขนาดกลาง จำนวน 10,838 โรงงานหรือคิดเป็นร้อยละ 8.1 ของจำนวนโรงงานทั้งหมด และเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่จำนวน 5,638 โรงงานหรือคิดเป็นร้อยละ 2.8 ของจำนวนโรงงานทั้งหมด กล่าวโดยสรุปก็คือจำนวนโรงงานที่เป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมมีทั้งสิ้นร้อยละ 95.8 ขณะที่จำนวนโรงงานที่เป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่มีเพียงร้อยละ 2.8 เท่านั้น

จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมแยกตามขนาดของอุตสาหกรรม (การจ้างงาน) ณ สิ้นเดือนมิถุนายน 2540 ดังตารางที่ 2.4

ตารางที่ 2.4 การจำแนก SMEs จากจำนวนโรงงาน

ขนาดของอุตสาหกรรมตามการจ้างงาน *	จำนวน (โรงงาน)	ร้อยละ
อุตสาหกรรมขนาดย่อม	116,969	87.7
อุตสาหกรรมขนาดกลาง	10,838	8.1
อุตสาหกรรมขนาดใหญ่	5,638	4.2
รวม	133,445	100

ที่มา : กรมโรงงานอุตสาหกรรม

- * อุตสาหกรรมขนาดย่อมมีขนาดของการจ้างงานไม่เกิน 50 คน
- อุตสาหกรรมขนาดกลางมีการจ้างงานมากกว่า 50 คนถึง 200 คนและ
- อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ มีขนาดการจ้างงานมากกว่า 200 คนขึ้นไป

2.2.3.2 พิจารณาจากการกระจายโรงงานไปตามภูมิภาคต่างๆ หากพิจารณาโครงสร้างของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมจากการกระจายของโรงงานไปตามภูมิภาคต่างๆ ของประเทศ จะพบว่าอุตสาหกรรมขนาดย่อม จะมีการกระจายตัวไปยังภูมิภาคต่างๆร้อยละ 67.5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในขณะที่อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดใหญ่จะกระจุกตัวอยู่ในกรุงเทพฯและปริมณฑลเป็นส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ64 และ 63.7 ตามลำดับ การกระจายของโรงงานที่เป็นอุตสาหกรรมขนาดต่างๆในกรุงเทพฯและภาคอื่นๆ ของประเทศ ณ สิ้นเดือนมิถุนายน 2540 ดังตารางที่ 2.5

ตารางที่ 2.5 แสดงการกระจายของโรงงานไปตามภูมิภาคต่างๆ

เขต	ประเภทของอุตสาหกรรม		
	ขนาดย่อม	ขนาดกลาง	ขนาดใหญ่
กรุงเทพฯ และปริมณฑล	32.5	64.1	63.7
ภาคกลาง	10.8	9.8	13.3
ภาคเหนือ	15.9	5.8	3.9
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	26.7	5.8	4.0
ภาคตะวันออก	5.2	8.5	9.5
ภาคใต้	8.9	6.0	5.6
รวม	100	100	100

ที่มา : กรมโรงงานอุตสาหกรรม

2.3 อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจไทยเป็นอย่างมาก ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1980 เป็นต้นมา สินค้าประเภทสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เป็นสินค้าที่มีความสำคัญต่อการส่งออกของไทยมากที่สุดอุตสาหกรรมหนึ่ง จากข้อมูลพบว่าในปี พ.ศ. 2538-2539 มีโรงงานเกี่ยวกับสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มประมาณ 5,000 โรงงาน ในจำนวนนี้มีประมาณ 300 โรงงาน เป็นสมาชิกของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (FTI) ซึ่ง 80% เป็นโรงงานขนาดกลางและขนาดเล็ก ดังตารางที่ 2.6

ตารางที่ 2.6 แสดงจำนวนแรงงานและโรงงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอ

	2538	2539	2540	2541	2542	2543
จำนวนคนงาน(พันคน)	1,143	1,117	1,113	1,096	1,085	1,083
จำนวนโรงงาน (โรง)	5,096	4,864	4,849	4,654	4,554	4,557
มูลค่าเพิ่ม (พันบาท/คน)	208	227	241	247	241	249

ที่มา : THTI

2.3.1 อุตสาหกรรมสิ่งทอในประเทศไทยสามารถแบ่งชนิดโรงงาน ได้ดังนี้

2.3.1.1 โรงงานแบบ Integrated มีกระบวนการผลิตทุกขั้นตอนรวมอยู่ในโรงงาน โดยเริ่มจากการปั่นด้าย ทอผ้า จนกระทั่งเป็นเครื่องนุ่งห่มและเสื้อผ้าสำเร็จ สำหรับการย้อมผ้าและพิมพ์ผ้า เป็นส่วนหนึ่งของการผลิตซึ่งโรงงานส่วนใหญ่จะทำเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่ง จะมีเพียงส่วนน้อยที่มีทั้งการย้อมผ้าและพิมพ์ผ้า

2.3.1.2 โรงงานย้อม พิมพ์ และตกแต่งสำเร็จ มีกระบวนการผลิตที่เริ่มต้นจากเตรียมผ้าและผ่านกระบวนการต่าง ๆ จนมาถึงการลอกแป้ง กำจัดไขมัน การฟอกขาว ย้อมสีพิมพ์ผ้า และสุดท้ายการตกแต่งสำเร็จ (Finishing) โรงงานที่มีการผลิตจัดอยู่ในกลุ่มนี้ ส่วนใหญ่เป็นโรงงานขนาดกลางและขนาดใหญ่

2.3.1.3 โรงงานย้อมและพิมพ์ผ้า มีกระบวนการผลิตที่ยังไม่สมบูรณ์ คือ จะมีการเตรียมผ้าเอง หรือไม่มีก็ได้ และจะมีการตกแต่งสำเร็จหรือไม่ก็ได้ โรงงานที่จัดอยู่ในการผลิตกลุ่มนี้ ส่วนใหญ่เป็นโรงงานขนาดเล็ก

2.3.2 ประเภทสินค้าสิ่งทอที่ส่งออก

สินค้าสิ่งทอที่ส่งออกสามารถแบ่งออกได้เป็นสองกลุ่มใหญ่ๆ คือ กลุ่มสินค้าเครื่องนุ่งห่ม และกลุ่มสินค้าสิ่งทอ ดังนี้

2.3.2.1 กลุ่มสินค้าเครื่องนุ่งห่ม (Clothing)

สินค้าในกลุ่มนี้ประกอบด้วย เสื้อผ้าสำเร็จรูป เครื่องยกทรง ถุงเท้า ถุงน่อง ถุงมือ ผ้า และเสื้อผ้าเด็กอ่อน ในปี 2543 การส่งออกสินค้ากลุ่มนี้มีมูลค่า 3,372.7 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 60.4 ของการส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มโดยรวมของไทย เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2542 ซึ่งมีมูลค่า 3,104.8 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ปรากฏว่ามูลค่าการส่งออกเพิ่มขึ้น 8.6 สินค้าเครื่องนุ่งห่มที่มีการส่งออกมากที่สุด คือ เสื้อผ้าสำเร็จรูป โดยมีมูลค่าการส่งออกในปี 2543 ทั้งสิ้น 3,135.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 56.1 ของการส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มรวมของไทย

ทั้งนี้ในช่วงปี 2538-2542 มูลค่าการส่งออกเครื่องนุ่งห่มมีแนวโน้มลดลงโดยตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี 2539 ลดมากที่สุด ถึงร้อยละ 22.3 และลดลงอย่างต่อเนื่องในอัตราร้อยละ 1.9, 4.0 และ 1.6 ในปี 2540, 2541 และ 2542 ตามลำดับสำหรับในช่วง มค.-สค. 2544 การส่งออกสินค้าเครื่องนุ่งห่ม มีมูลค่า 2,132 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ลดลงจากระยะเดียวกันของปี 2543 ถึงร้อยละ 6.31

2.3.2.2 กลุ่มสินค้าสิ่งทอ (Textile)

สินค้าในกลุ่มนี้ประกอบด้วยผ้าผืนและด้าย เส้นใยประดิษฐ์ เคหะสิ่งทอ และผลิตภัณฑ์สิ่งทออื่นๆ ในปี 2543 มีมูลค่าการส่งออก 2,215.6 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 39.6 ของการส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มโดยรวมของไทย เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2542 ซึ่งมีมูลค่า 2,010.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ปรากฏว่ามูลค่าการส่งออกเพิ่มขึ้นร้อยละ 10.2

ทั้งนี้ในช่วงปี 2538-2543 มูลค่าการส่งออกสิ่งทอมีแนวโน้มไม่แน่นอน โดยในปี 2539 มูลค่าการส่งออกลดลงร้อยละ 3.8 เพิ่มขึ้นร้อยละ 5.7 ในปี 2540 แต่กลับลดลงถึงร้อยละ 12.8 ในปี 2541 ส่วนปี 2542 และปี 2543 มูลค่าการส่งออกเพิ่มขึ้นร้อยละ 4.6 และ 10.2 ทำให้ภาพรวมของมูลค่าการส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของไทยเพิ่มขึ้นด้วย โดยสินค้าสิ่งทอที่มีมูลค่าการส่งออกเพิ่มขึ้นที่สำคัญในปี 2543 ได้แก่ เส้นใยประดิษฐ์ เส้นด้ายใยสังเคราะห์ เคหะสิ่งทอ ซึ่งเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 26.0, 18.3 และ 15.0 ตามลำดับ ส่วนสินค้าที่มีมูลค่าการส่งออกลดลง คือ ด้ายฝ้ายลดลงมากถึงร้อยละ 53.8

ตารางที่ 2.7 การส่งออกสิ่งทอของไทยปี 2545 (มูลค่า:เหรียญสหรัฐ)

รายการ	มกราคม	กุมภาพันธ์	มีนาคม
3.1 สิ่งทอ	378,096,199	354,270,676	407,840,068
3.1.1 เครื่องนุ่งห่ม	218,088,623	200,695,307	219,385,828
(1) เสื้อผ้าสำเร็จรูป	200,174,325	182,834,252	199,238,979
(1.1) เสื้อผ้าสำเร็จรูปทำจากผ้า	91,961,483	82,405,760	94,554,626
(1.2) เสื้อผ้าสำเร็จรูปทำจากใยประดิษฐ์	43,364,232	39,047,655	44,899,838
(1.3) เสื้อผ้าสำเร็จรูปทำจากไหม	342,751	535,083	472,370
(1.4) เสื้อผ้าสำเร็จรูปทำจากขนสัตว์	768,591	839,260	1,171,544
(1.5) เสื้อผ้าสำเร็จรูปทำจากวัตถุดิบอื่น ๆ	35,008,015	35,733,128	33,707,132
(1.6) เสื้อผ้าเด็กอ่อน	28,729,253	24,273,367	24,433,469
(2) เครื่องยกทรง รัดทรง และส่วนประกอบ	13,516,637	13,601,435	14,989,880
(3) ถุงเท้าและถุงน่อง	3,701,436	3,480,705	4,111,787
(4) ถุงมือผ้า	696,226	778,914	1,045,181

ตารางที่ 2.7 (ต่อ)

รายการ	มกราคม	กุมภาพันธ์	มีนาคม
3.1.2 ผ้าผืนและด้าย	89,703,393	90,131,589	108,940,638
(1) ผ้าผืน	56,560,110	57,437,527	69,472,765
(1.1) ผ้าผืนทำจากฝ้าย	20,420,118	21,192,618	25,352,207
(1.2) ผ้าผืนทำจากเส้นใยประดิษฐ์	32,429,054	32,966,229	39,388,178
(1.3) ผ้าผืนทำจากไหม	1,157,693	916,082	1,293,086
(1.4) ผ้าผืนทำจากวัตถุดิบอื่น ๆ	2,553,245	2,362,597	3,439,293
(2) ด้ายและเส้นใยประดิษฐ์	33,143,283	32,694,063	39,467,873
(2.1) ด้ายฝ้าย	4,798,341	6,419,002	8,040,323
(2.2) ด้ายเส้นใยประดิษฐ์	28,344,942	26,275,061	31,427,550
3.1.3 เคหะสิ่งทอ	12,831,082	11,431,067	13,604,194
3.1.4 เส้นใยประดิษฐ์	21,041,507	16,690,706	21,272,098
3.1.5 ผ้าปักและผ้าลูกไม้	5,316,679	5,182,830	8,817,167
3.1.6 ตาข่ายจับปลา	4,686,042	4,150,166	3,123,692
3.1.7 ผ้าคลุมไหล่ ผ้าพันคอ	849,778	452,061	436,475
3.1.8 ผ้าแบบสำหรับตัดเสื้อและผ้าที่จัดทำแล้ว	2,247,599	2,270,869	2,255,986
3.1.9 สิ่งทออื่นๆ	23,331,496	23,266,081	30,003,990

ที่มา : <http://www.thaitextile.org/statistic/statistic-jan-march45.xls>

2.4 ผู้ประกอบการ (Entrepreneur)

2.4.1 ความหมายของผู้ประกอบการ

จากบทความ "ใครคือผู้ประกอบการ" วารสาร 15 ปี MS & MBA. (ตุลาคม) : 44 กล่าวถึงผู้ที่เป็นผู้ประกอบการและหน้าที่ผู้ประกอบการดังนี้

J.S Mill นับเป็นคนแรกที่ริเริ่มใช้คำว่า "ผู้ประกอบการ" (Entrepreneur) ในหมู่นักเศรษฐศาสตร์ Mill บอกว่า หน้าที่ของการสั่งการ การบังคับบัญชา การควบคุม และการรับความเสี่ยง เป็นหน้าที่ของผู้ประกอบการ และย้ำว่าความ "กล้าเสี่ยง" เป็นคุณสมบัติอันสำคัญที่จะแยก

ให้เห็นความแตกต่างระหว่าง “ผู้ประกอบการ” กับผู้บริหารที่เป็น “มือปิ่นรับจ้าง”

แต่ก็มีนักทฤษฎีที่ค้นคว้าในเรื่องผู้ประกอบการคนอื่น ๆ มีความเห็นต่างออกไปเป็นต้นว่า Schumpeter ซึ่งย่ำว่าบทบาทที่สำคัญและเด่นชัดที่สุดสำหรับคนที่เป็นผู้ประกอบการ คือ เป็นผู้สร้างสรรค์ความคิดใหม่ๆ หรือแสวงหาสิ่งที่เรียกว่า “นวัตกรรม” (Innovation) เพราะเขาเชื่อว่าทั้งผู้ประกอบการและผู้บริหาร “มือปิ่นรับจ้าง” ต่างก็ต้องรับภาระความเสี่ยงด้วยกันทั้งนั้น แต่ความคิดในเชิงนวัตกรรมต่างหากที่จะแยกคนสองกลุ่มนี้ออกจากกัน

หน้าที่ของผู้ประกอบการ คือ จะต้องแสวงหาความคิดใหม่ๆ ในเรื่องต่างๆ คือ การพัฒนาสินค้าหรือบริการใหม่ๆ การพัฒนาวิธีการผลิตแบบใหม่ๆ การแสวงหาตลาดใหม่ๆ การแสวงหาแหล่งวัตถุดิบใหม่ๆ และการพัฒนารูปแบบองค์กรใหม่ๆ

แนวความคิดของ Schumpeter ได้รับการสนับสนุนจาก Kirzner ซึ่งกล่าวไว้ว่า การแสวงหาช่องโอกาสใหม่ๆ ทางการตลาดนั้นเป็นหน้าที่พื้นฐานของผู้ประกอบการ (วารสาร 15 ปี MS & MBA. (ตุลาคม) : 44)

นอกจากนี้ยังมีผู้ให้ความหมายของผู้ประกอบการไว้อีกหลากหลาย โดยเน้นที่ตัวบุคคลที่เป็นผู้ดำเนินกิจการเป็นหลัก แต่แตกต่างกันในความหมายของบทบาท หน้าที่ หรือลักษณะของงานที่เกี่ยวข้องกันอยู่ ซึ่งกล่าวเป็นสังเขปได้ดังนี้

1. ความหมายของการเป็นผู้บริหารกิจการ ผู้ประกอบการ หมายถึง, ผู้ที่ทำการจัดตั้งองค์กรใหม่ หรือคนที่ริเริ่มธุรกิจขึ้นมา คอยผลักดันให้ธุรกิจก้าวหน้าไป และคอยเป็นผู้ป้อนพลังงานให้แก่ธุรกิจ (ปริชา ทิระบุตรและสุพัชรา มั่นพลศรี. 2536 : 1) หรือเป็นบุคคลที่จัดตั้งองค์กรธุรกิจโดยยอมรับความเสี่ยงภัยเพื่อหวังผลกำไร เป็นผู้จัดระเบียบและดำเนินธุรกิจขนาดย่อมเพื่อกำไรและความพอใจด้านจิตวิทยา (มุสดี รุมาคม และเกศินี วิฑูรชาติ. 2529 : 33)

2. ความหมายของการเป็นผู้ดำเนินการจัดการธุรกิจ โดยหน้าที่พื้นฐานแล้วผู้ประกอบการ คือ ผู้ที่ดำเนินการผสมผสานปัจจัยการผลิต ได้แก่ ทุน ที่ดิน แรงงาน และเทคนิคการผลิต การบริหาร การจัดการ เพื่อจัดตั้งองค์กรทางธุรกิจโดยยอมรับความเสี่ยงภัยอันนำมาเพื่อผลกำไรและความพอใจ (อึ้งโน วชิร โอภิธากร. 2533 : 12 ; ชลเย็น หงส์ไพศาลวิวัฒน์. 2539 : 9) รวมทั้งจะต้องเป็นบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์ในการหาโอกาสทางธุรกิจใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลา และจะต้องมีความอดทน มุ่งมั่น กล้าตัดสินใจ และกล้าเสี่ยงในการที่จะนำความคิดสร้างสรรค์ใหม่ๆ ของตนเองนั้นมาปฏิบัติให้เกิดผลคุ้มค่าในเชิงพาณิชย์อีกด้วย และต้องเป็นผู้ที่ริเริ่มและยินดีที่จะรับความ

เสี่ยงในการลงทุนประกอบกิจการ โดยรวบรวมผลงานปัจจัยการผลิตและการจัดการที่เหมาะสมมาจัดการให้เกิดการผลิตสินค้า หรือการจำหน่าย หรือการให้บริการผู้ที่เกี่ยวข้อง (อาทิตย์ วุฒิศะโร. 2543 : 39)

3. ความหมายด้านการจัดการเชิงตลาดและผู้บริโภค (เอี่ยมพร วงศาโรจน์. 2522 : 45) ได้ให้ความหมาย ผู้ประกอบการ คือ ผู้ที่จะต้องทำหน้าที่ในการตัดสินใจว่าผลิตสินค้าอะไร จำนวนเท่าใด ใช้เทคนิคการผลิตอย่างไร ผลตอบแทนในการผลิต คือ กำไร ผู้ประกอบการไม่จำเป็นต้องเป็นเจ้าของหน่วยผลิต อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการอาจเป็นเจ้าของเงินทุน เป็นเจ้าของหน่วยผลิต เป็นนักประดิษฐ์ไปพร้อมๆกับการเป็นผู้ประกอบการก็ได้ บทบาทที่สำคัญของผู้ประกอบการตามแนวคิดของนักเศรษฐศาสตร์ คือ การนำสิ่งประดิษฐ์คิดค้นใหม่ๆ มาใช้ให้เป็นประโยชน์และเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต นอกจากนี้ Bach, G.L. (1971 : 294) ยังกล่าวว่า ผู้ประกอบการต้องเป็นผู้ที่ทำการผลิตได้มากกว่าที่ตนเองจะบริโภคหรือเป็นบุคคลที่ทำการตัดสินใจภายในองค์การธุรกิจว่าจะผลิตสินค้าหรือบริการชนิดใด เป็นจำนวนเท่าไร จะขายอย่างไร ด้วยราคาเท่าไร จะใช้จ่ายเงินอย่างไร เป็นค่าอะไรบ้าง ตลอดจนทำการตัดสินใจเกี่ยวกับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหรือขยายกิจการ

4. ความหมายของการบริหารงาน ผู้ประกอบการจะถือว่าเป็นขบวนการในการทำให้คุณค่าของบางสิ่งเปลี่ยนไป โดยการสละเวลาและความพยายามที่จำเป็น รวมถึงการเงิน ความคิดและความเสี่ยง (Hisrich, Robert D. and Peters, Michael P. 1998 : 244) ซึ่งรวมถึงผู้เป็นเจ้าของธุรกิจที่มองเห็นโอกาสที่จะทำกำไร โดยการผลิตสินค้าชนิดใหม่ขึ้นมาเสนอขายในตลาดด้วยการนำขบวนการผลิตใหม่ๆ ที่มีประสิทธิภาพที่ดีกว่าเดิมเข้ามาใช้หรือด้วยการปรับปรุงองค์กรและความเป็นอิสระขององค์กรในการที่จะสร้างความคิดสร้างสรรค์แปลกใหม่ที่โดดเด่นเหนือคู่แข่ง อันเป็นบ่อเกิดของสินค้าและบริการชนิดใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นมาเป็นธุรกิจและอุตสาหกรรมต่างๆ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการที่เปลี่ยนแปลงไปของผู้บริโภค (นิมิตร นนทพันธุ์วาทย์. 2527 : 15 ; ธีรยุทธ วัฒนาศุภโชค. 2542 : 65)

ดังนั้นโดยสรุป ผู้ประกอบการ ในความคิดสมัยใหม่จะ หมายถึง ผู้ที่ริเริ่มและดำเนินการด้วยตนเอง โดยยอมรับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้น เพื่อผลกำไรและความพอใจ เป็นผู้กระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางธุรกิจ มีเป้าหมายในการค้นหา มีการวางแผนอย่างรอบคอบ ตัดสินใจตามกระบวนการประกอบกิจการ เป็นผู้ทำงานอย่างสร้างสรรค์ มีมุมมองในแง่ที่ดีเพื่อเป้าหมาย คือ เพิ่มผลผลิตและกำไร รวมทั้งความพอใจทางด้านจิตวิทยา

2.4.2 คุณลักษณะของบุคคลที่เอื้อต่อการเป็นผู้ประกอบการ

จากประวัติศาสตร์ของผู้ประกอบการชี้ให้เห็นว่าผู้ประกอบการก็เป็นคนธรรมดาๆนี่เอง และผลการรวบรวมข้อมูลของผู้ประกอบการในอเมริกา พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มาจากครอบครัวชนชั้นกลาง ในการศึกษาคุณลักษณะของผู้ประกอบการ พบว่า มีลักษณะบางอย่างที่เหมือนกันในตัวผู้ประกอบการ แม้ว่าจะไม่มีวิธีการใดที่สามารถวัดออกมาได้แน่นอนตายตัว เพื่อบอกให้รู้ว่าใครควรเป็นผู้ประกอบการ แต่ก็มีแนวคิดที่นำมาวิเคราะห์คุณลักษณะของผู้ประกอบการ เป็นแนวคิดที่ได้มาจากนักธุรกิจและนักวิชาการที่ทำการศึกษาลักษณะเหล่านี้จะชี้แนวทางเพื่อการประเมินดูแนวโน้มของการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งจากการศึกษาทั้งของประเทศไทยและประเทศอื่นๆก็พบว่ามีความคล้ายคลึงกัน มีลักษณะสรุปได้ดังนี้

บรรพต วีระชัย (2526 : 84-85) ได้เสนอว่า ความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจของสังคมจะมากน้อยสืบเนื่องมาจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของประชากร แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ดังกล่าวจะก่อให้เกิดสภาพจิตใจในลักษณะต่างๆ โดยสภาพจิตใจของผู้ประกอบการนั้นมีลักษณะสรุปได้ดังนี้

1. มีความกล้าเสี่ยงพอสมควร แต่เป็นความกล้าเสี่ยงที่มีขึ้นเชิงและส่งเสริมให้มีการตัดสินใจได้โดยไม่ลังเล

2. มีความกระตือรือร้นที่จะดำเนินกิจกรรมใดๆก็ตามให้เป็นผลสำเร็จ

3. มีความรับผิดชอบและเชื่อมั่นในตนเอง

4. ต้องคำนึงถึงผลของการกระทำใดๆโดยดีค่าออกมาในรูปของเงินตรา

5. คอยหาโอกาสและช่องทางในการประกอบกิจกรรมใหม่ๆอยู่เสมอ

6. มีความสามารถในการจัดรูปแบบงานและการวางตัวบุคคลในหน่วยงาน

นอกจากนี้ ดนัย เทียนพุด (2532 : 67-68) ได้ระบุปัจจัยที่ใช้ประเมินความเป็นผู้ประกอบการไว้ดังนี้

1. ความสามารถทางนวัตกรรม เป็นความสามารถในการหาช่องทางใหม่ๆ

2. ความสามารถในการจัดการกับสิ่งที่ยุ่งเหยิง เป็นความสามารถในการจัดการกับสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดฝัน คุณลักษณะนี้จะเกี่ยวพันใกล้ชิดเกี่ยวกับกระบวนการเกิดนวัตกรรม นั่นคือนวัตกรรมจะเกิดความคิดสร้างสรรค์ และผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์สามารถจะจัดการสิ่งต่างๆที่อยู่ในสภาพยุ่งเหยิงให้เข้ารูปเข้ารอยได้ดี

3. ความปรารถนาความสำเร็จ เป็นแรงผลักดันให้เกิดการทุ่มเทเพื่อมุ่งสู่เป้าหมาย

4. ความสามารถวางแผนอย่างสมจริง เป็นแผนงานที่ประกอบไปด้วยเป้าหมายที่ท้าทาย ขณะเดียวกันก็เป็นเป้าหมายที่สามารถคาดคะเนว่าจะสำเร็จได้ด้วย

5. เป็นผู้นำที่เน้นเป้าหมาย จะใช้ความสามารถของตนเองและผู้ใต้บังคับบัญชามุ่งไปสู่เป้าหมายหลัก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. ผู้ประกอบการจะรวบรวมข้อมูลและข้อเท็จจริง รวมทั้งศึกษาและกำหนดแนวทางปฏิบัติที่เป็นไปได้

7. มีความรับผิดชอบ ผู้ประกอบการเป็นผู้กำหนดเป้าหมายและตัดสินใจว่าจะใช้ความสามารถที่มีอยู่ทำงานไปในทิศทางใด

8. สามารถปรับตัวได้ เป็นความสามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆได้ตามสถานการณ์

9. เป็นทั้งนักจัดองค์การและนักบริหาร ผู้ประกอบการจะต้องระบุและจัดกลุ่มพนักงานที่เหมาะสม ให้สามารถทำงานประสบความสำเร็จได้ รวมทั้งให้ความสำคัญกับความสามารถของคนและคัดเลือกคนที่เหมาะสมกับงาน

ตะวัน ณ ระนอง (2537 : 17) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของผู้ประกอบการไว้ 6 ลักษณะได้แก่

1. เป็นผู้มีความกล้าเสี่ยงอย่างสมเหตุสมผล (Rational Risk – Taking) เพราะผู้ประกอบการจำเป็นต้องตัดสินใจ

2. เป็นผู้มีความสามารถในการเปิดรับทางธุรกิจหรือข่าวสารต่างๆ (Perception of Business Opportunity) เพราะผู้ประกอบการจะต้องแสวงหาโอกาสทางธุรกิจใหม่ๆและข่าวสารที่ทันสมัยอยู่เสมอ

3. เป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ค่อนข้างสูง (Achievement Motivation) หมายถึง การเป็นผู้ที่ต้องการจะทำอะไรให้สำเร็จด้วยตนเอง

4. เป็นผู้ที่มีความเชื่อในแรงจูงใจภายในตัวเอง (Internal Locus Of Control) หมายถึง การเป็นบุคคลที่มั่นใจในตนเองและกล้าที่จะดำเนินกิจกรรมต่างๆด้วยความสามารถของตนเอง

5. เป็นผู้มีเหตุผลในเชิงเศรษฐศาสตร์ (Economic Rationality)

6. เป็นผู้มีความเป็นผู้นำค่อนข้างสูง (Leadership) ได้แก่ กล้าแสดงออก มีศิลปะในการจูงใจหรือโน้มน้าวบุคคลอื่นๆให้ร่วมมือในการปฏิบัติงานอย่างใดอย่างหนึ่ง

Frese (2000 : 18-19) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Orientation) ว่าเป็นการปรับเปลี่ยนของผู้ประกอบการซึ่งประกอบด้วยลักษณะสำคัญ 6 ลักษณะได้แก่

1. ความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy) หมายถึง ความสามารถและความมุ่งหวังที่จะหาหนทางสร้างโอกาสให้แก่ตน

2. ความมีนวัตกรรม (Innovativeness) หมายถึง การมีแนวความคิดเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์บริการหรือกรรมวิธีทางเทคโนโลยีใหม่ๆ

3. ความกล้าเสี่ยง (Risk Taking) หมายถึง มีความกล้าเสี่ยงโดยแบ่งเป็น 3 แบบ คือ กล้าเสี่ยงกับสิ่งที่ตนไม่รู้ การกล้านำทรัพย์สินจำนวนมากของตนเข้าผูกพันในการเริ่มกิจการ และการกู้ยืมจำนวนมาก

4. ความก้าวร้าวในการแข่งขัน (Competitive Aggressiveness) หมายถึง ความต้องการแข่งขัน ทำให้คู่แข่งเข้าตลาดเดียวกันได้ลำบาก ผู้ประกอบการมีความมุ่งมั่นสูงในความพยายามล้ำหน้าและทำการต่างๆ ให้เหนือกับคู่แข่งในตลาด

5. ความสม่ำเสมอทางอารมณ์และความใส่ใจในการเรียนรู้ (Stability and Learning Orientation) หมายถึง ลักษณะผู้ประกอบการที่ไม่หวั่นไหวกับสถานการณ์ มีความมั่นคงทางอารมณ์ และจะต้องเรียนรู้จากประสบการณ์

6. ความใฝ่ความสำเร็จ (Achievement Orientation) หมายถึง ลักษณะที่ผู้ประกอบการค้นหาหนทาง หรือเน้นหนทางไปสู่ความสำเร็จ โดยมีความพยายามในการประสบความสำเร็จ

จากบทความ “ใครคือผู้ประกอบการ” วารสาร 15 ปี MS & MBA. (ตุลาคม) : 44-45 กล่าวถึงคุณลักษณะของผู้ประกอบการดังนี้

McClelland และทีมงาน ทำการศึกษาเรื่องบุคลิกภาพของผู้ประกอบการเป็นการใหญ่ ทำให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนขึ้นกว่าการเก็บรวบรวมข้อมูลในอดีตอย่างที่ทำๆ กันมา ผลการศึกษาพบบุคลิกภาพที่น่าสนใจของผู้ประกอบการดังนี้

1. ต้องการความสำเร็จ ผู้ประกอบการจะมีความต้องการในลักษณะนี้ อยู่สูง เป็นความต้องการที่เหมือนกับเป็นแรงผลักดันให้มุ่งไปสู่การบรรลุในเป้าหมายด้วยตนเอง เป้าหมายดังกล่าว จะต้องท้าทายความสามารถพอสมควร หากไม่แล้วก็จะไม่มีผลในทางผลักดันงานนั้นๆ ไป

2. ปรารถนาความรับผิดชอบ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่รักความรับผิดชอบที่จะทำให้งานตัวเองแสดงออกได้ซึ่งความสามารถ คนพวกนี้มักชอบทำงานด้วยวิถีทางของตัวเอง แต่จะรับผิดชอบอย่างมากกับผลหรือเป้าหมายของงาน และผู้ประกอบการจะทำงานได้ดีไม่ว่าจะทำงานเป็นกลุ่มหรือลำพังก็ตาม

3. เสี่ยง (พอประมาณ) ผู้ประกอบการไม่ใช่คนขี้กลัว เวลาทำงานจึงมักจะตั้งเป้าหมาย ซึ่งเป้าหมายนั้นต้องการผลงานในระดับสูง เป็นผลงานที่ต้องอาศัยความพยายาม แต่เขาก็เชื่อมั่นว่าจะสามารถทำได้

4. การรับรู้ถึงความเป็นไปได้ของความสำเร็จ ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนที่จะประสบความสำเร็จ เป็นคุณลักษณะอันสำคัญในบุคลิกของผู้ประกอบการ พวกเขาจะศึกษาข้อเท็จจริงซึ่งรวบรวมมา และตัดสินใจบนพื้นฐานของข้อเท็จจริงเหล่านั้น หากข้อเท็จจริงยังหาได้ไม่พอ ผู้ประกอบการก็จะไม่มั่นใจเต็มที่แต่จะค้นหาต่อไป

5. ถูกกระตุ้นจากผลงาน ผู้ประกอบการทั้งหลายจะกระหายใคร่รู้ในผลงานของตนเอง ไม่ว่าผลงานนั้นจะดีเลวแค่ไหน ผู้ประกอบการจะถูกกระตุ้นให้สร้างผลงานให้ดียิ่งขึ้นเรื่อยๆ จากการเรียนรู้ผลงานที่ผ่านมา

6. มีไฟตลอดเวลา โดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ประกอบการจะเป็นคนที่มี "ไฟ" ในระดับสูงกว่าคนทั่วไป พวกเขาจะกระตือรือร้น คล่องแคล่ว และทุ่มเวลาส่วนใหญ่ให้กับการทำงานด้วยวิธีใหม่ๆ ผู้ประกอบการทั้งหลายจะเห็นคุณค่าของเวลาและนี่เองจะเป็นสิ่งกระตุ้นให้ทำงานด้วยความมีไฟอยู่ตลอดเวลา

7. มองไกล ผู้ประกอบการมักจะมองไกล วางแผนและคิดถึงอนาคตอย่างมีความหวังตลอดเวลา พวกเขาจะค้นคว้าและคาดหมายเหตุการณ์อนาคตเสมอ

8. มีทักษะในการจัดการ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะแสดงความสามารถพิเศษทางด้านทักษะของการจัดการทั้งคนและงานเพื่อความสำเร็จ ในเป้าหมาย พวกเขาส่วนใหญ่จะจริงจังกับการคัดเลือกคนสำหรับงานใดงานหนึ่งโดยเฉพาะ อาจจะเลือกผู้เชี่ยวชาญแทนที่จะเลือกเพื่อนสนิทเพียงเพื่อให้งานดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

9. ทักษะเกี่ยวกับเงิน สำหรับผู้ประกอบการ เงินสำคัญเป็นที่สองรองจาก "ความสำเร็จ" ในสายตาของผู้ประกอบการ เงินมีค่าแต่ไม่ใช่ตัวของเงินเอง แต่อยู่ที่ว่าเงินเป็นสัญลักษณ์ของความสำเร็จ เป็นหลักฐานแสดงความสามารถของผู้ประกอบการมากกว่า

นั่นเป็นคุณสมบัติที่สรุปได้จากผลการวิจัยของ McClelland และยังมีนักวิจัยคนอื่นๆ ที่พยายามศึกษาถึงคุณลักษณะของผู้ประกอบการ การค้นพบต่างๆ จากงานวิจัยได้เพิ่มเติมความเข้าใจในพื้นฐานและแรงบันดาลใจของผู้ประกอบการจำนวนมาก แต่จุดร่วมของงานวิจัยทั้งหลายนั้นต่างก็ให้ความสำคัญกับ "ความต้องการความสำเร็จ"

ผลสรุปของงานวิจัยอื่นๆ ถึงคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่เพิ่มเติมมีดังนี้

Albert Shapero ศาสตราจารย์ทางการบริหารธุรกิจแห่งมหาวิทยาลัยเท็กซัส รายงานเอาไว้ในผลการศึกษาว่า มีคนจำนวนมากที่เริ่มธุรกิจใหม่ที่เป็นคนประเภทที่เรียกว่า Displaced person ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง คือ อาจจะเป็นพลเมืองที่อพยพมาจากที่อื่น เช่น ญวนหรือลาวอพยพ หรือเป็นลูกหลานของพวกอพยพเหล่านี้ หรืออีกทางหนึ่งก็ คือ เป็นพวกที่ถูกไล่ออกจากบริษัทอื่น อาจจะได้แรงบันดาลใจที่ต้องการจะประสบความสำเร็จด้วยลำแข้งของตัวเอง หรืออาจจะเพราะแรงความขมขื่นที่พบที่เจอมา ทำให้คนพวกนี้เสี่ยงตั้งธุรกิจของตัวเอง

นอกจากนั้นมีคนอีกบางจำพวกซึ่งถูกกระตุ้นจากความคิดของเพื่อนฝูงหรือญาติมิตรให้ทำธุรกิจอย่างใดอย่างหนึ่งที่เห็นช่องโอกาส นอกจากนั้นก็ยังมีความที่ตัดสินใจด้วยตัวเองเมื่อมาถึงจุดหนึ่งของชีวิต เป็นต้นว่า เพิ่งได้รับปริญญามาสดๆ ร้อนๆ (คือเมื่อก่อนอาจจะเรียนไปด้วยและเป็นลูกจ้างไปด้วย พอเรียนจบก็เกิดคิดอยากจะเป็นผู้ประกอบการ) หรือจุดที่บุตรโตและแยกย้ายจากไปหมดแล้ว เป็นต้น (วารสาร 15 ปี MS & MBA. (ตุลาคม) : 44-45)

2.4.3 คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ

การเป็นผู้ประกอบการ เป็นอาชีพหนึ่งนับได้ว่าเป็นอาชีพที่เปิดกว้างมากที่สุด กล่าวคือ ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย หนุ่มสาวหรือแก่ ไม่ว่าจะมาจากอาชีพอะไร ครู หมอ วิศวกร สถาปนิก ช่าง ลูกจ้าง ฯลฯ ก็สามารถจะก้าวเข้ามาลงทุนประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมเพื่อเป็นผู้ประกอบการได้

อย่างไรก็ดี การเข้ามาประกอบธุรกิจหรือกิจการใดๆ มิใช่ว่าทุกคนจะประสบความสำเร็จ กล่าวคือ ธุรกิจหรือกิจการที่เกิดขึ้นเมื่อเกิดขึ้นแล้วอยู่รอด สามารถขยายกิจการเติบโตก้าวหน้าต่อไปได้ ในเรื่องนี้ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับตัวบุคคลหรือตัวผู้ประกอบการ และอีกส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับจังหวะ โอกาส และปัจจัยแวดล้อมที่เอื้ออำนวย อย่างไรก็ตาม ความสามารถที่มีอยู่ในตัวผู้ประกอบการน่าจะเป็นปัจจัยสำคัญและจำเป็นต่อความสำเร็จในการประกอบการ ส่วนสภาวะแวดล้อมไม่ว่า จังหวะ เวลา โอกาส น่าจะเป็นปัจจัยเสริมให้เกิดความสมบูรณ์มากขึ้น ดังนั้น ก่อนที่เราจะสร้าง ปมเพาะ หรือหล่อหลอมผู้ประกอบการไม่ว่าด้วยวิธีการเช่นใด เราน่าจะพิจารณาถึงองค์ประกอบของคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ดี ที่มีความสามารถ หรือผู้ประกอบการที่ประสบผลสำเร็จในการประกอบกิจการว่าเขาเหล่านั้นมีคุณสมบัติอย่างไร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากการศึกษาวิจัยของนักวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งได้ศึกษาวิจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ ซึ่งจากการรวบรวมของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมในการจัด “โครงการพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรม” (Entrepreneurship Development Programme : EDP) มาตั้งแต่ปี 2523 (อาทิตย์ วุฒิศะโร. 2543 : 40-45) พบที่จะประมวลคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในลักษณะภาพรวมโดยไม่ได้มีการแบ่งแยกออกไปเป็นรายธุรกิจ ทั้งนี้คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จนี้ชี้ให้เห็นถึงคุณลักษณะที่ดี ซึ่งผู้ที่คิดจะเข้ามาเป็นผู้ประกอบการ (Potential Entrepreneur) หรือผู้ที่เป็นผู้ประกอบการอยู่แล้ว (Existing Entrepreneur) ควรจะพัฒนาให้เกิดขึ้นกับตัวเอง เพื่อจะได้เป็นเครื่องชี้นำทางให้เกิดความสำเร็จในการประกอบ การ คุณลักษณะดังกล่าวมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. มีความกล้าเสี่ยง (Risk Taking) ในระดับปานกลาง ธุรกิจกับความเสี่ยงเป็นของคู่กัน ผู้ที่เป็นผู้ประกอบการมักจะชอบงานที่มีความเสี่ยงระดับปานกลาง มีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จระดับปานกลางหรืออาจจะล้มเหลวได้ ซึ่งความเสี่ยงระดับนี้เขาได้ประเมินแล้วว่าไม่เกินความสามารถของเขาที่จะทำให้อันบรรลุผลสำเร็จ

2. มีความมุ่งมั่นในความสำเร็จ (Need for Achievement) เป็นพื้นฐานสำคัญของผู้ประกอบการ คือ เป็นผู้ที่มีมุ่งมั่นที่จะใช้สติปัญญา พลังความสามารถที่มีอยู่ทั้งหมด ทดมเทการทำงานทุกอย่างให้อันบรรลุผลสำเร็จตามที่คิดวิเคราะห์ มุมานะรู้จักวางแผนการทำงาน ตั้งมาตรฐานการทำงานไว้สูง ลงมือปฏิบัติงานอย่างเข้มแข็ง จะเกิดการเรียนรู้ถึงพลังความสามารถหรือจุดอ่อนของตนและปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จ ความพอใจในผลงาน คือ ความภูมิใจที่ตนสามารถทำผลงานได้สำเร็จ ดังนั้นในทางธุรกิจจุดมุ่งหมายจึงไม่ใช่ทำเพื่อผลกำไรหรือเงิน แต่จะทำการขยายความเจริญเติบโตของกิจการ ส่วนกำไรเป็นเพียงเครื่องสะท้อนให้ทราบว่าตนทำได้ดีเพียงใด

3. มีความผูกพันต่อเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้ เมื่อผู้ประกอบการได้ตั้งเป้าหมายแล้ว ก็จะแสวงหาความต้องการประสบความสำเร็จแก่ตนเองและบุคคลอื่นที่อยู่รอบตัว ความรู้สึกผูกพันต่อเป้าหมายนี้สิ่งท่มเทให้ทั้งหมด โดยคิดวางแผนและวางกลยุทธ์ล่วงหน้าไว้ให้พร้อม เตรียมตัวป้องกันปัญหาและอุปสรรคนั้นด้วยการมองโลกในแง่ดีและมีความหวัง

4. มีความสามารถโน้มน้าวจิตใจผู้อื่น องค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งของความเป็นผู้ประกอบการ คือ ความสามารถโน้มน้าวจิตใจผู้อื่น ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยทำให้เป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ นอกจากจะใช้ความสามารถของตนในการทำงานแล้ว ยังจะต้องมีความสามารถที่จะชักจูงเพื่อโน้มน้าวจิตใจผู้อื่นให้เข้ามาช่วยเหลือร่วมมือด้วยดี รู้จักใช้ความสามารถในการบริหารงาน สร้างทัศนคติ แรงจูงใจต่อผู้ร่วมงานให้สามารถเข้าใจการดำเนินงานและเต็มใจปฏิบัติงานตามที่วางแผนไว้ โครงการที่คิดอยู่และมีการวิเคราะห์ถึงความเป็นไปได้แล้ว

จะต้องสามารถถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจ สามารถโน้มน้าวใจแหล่งเงินทุนจากสถาบันการเงิน ญาติพี่น้องหรือเพื่อนฝูงให้ยินดีสนับสนุน

5. มีความมานะและทำงานหนัก ผู้ประกอบการที่จะประสบความสำเร็จจะต้องเป็นผู้ที่ทำงานให้บรรลุเป้าหมายอย่างเต็มความสามารถ โดยทุ่มเททำงานอย่างเต็มพละกำลัง เต็มความสามารถ ยืนหยัดและทำงานหนักแม้ว่าจะเผชิญกับอุปสรรคอย่างหนักก็ไม่หยุดยั้ง จนเข้มแข็งแกร่งกล้าขึ้นมาภายใต้สถานการณ์ที่มีความกดดัน

6. มีความกระตือรือร้นและไม่หยุดนิ่ง ผู้ประกอบการที่จะประสบความสำเร็จจะต้องเป็นผู้ที่เต็มไปด้วยพลังทำงานอย่างมีชีวิตชีวา ทำงานมากกว่า 8 ชั่วโมงต่อวัน ทำงานมากจนน่าเป็นห่วง และจะไม่หยุดนิ่งโดยไม่ทำอะไรหรือสักแต่ทำอะไรให้หมดไปวันหนึ่งๆ ตลอดจนจะรู้สึกเบื่อหน่ายกับงานที่ทำซ้ำซากจนเป็นงานประจำ

7. มีความสามารถเรียนรู้จากประสบการณ์ คือ การนำเอาความรู้ ประสบการณ์ และผลสะท้อนที่เกิดจากการปฏิบัติงานในอดีต นำมาประยุกต์ใช้กับการทำงานในปัจจุบันและอนาคต ใ้บทเรียนที่เกิดขึ้นนำไปปรับปรุงเปลี่ยนแปลงการทำงานให้มุ่งไปสู่การทำงานที่ดีขึ้นกว่าเดิม มองเหตุการณ์ต่างๆ เป็นโอกาสที่จะได้เรียนรู้ อดีตเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจ มองหาผลสะท้อนในทางลบเพื่อจดจำไว้ใช้เป็นอุทธาหรณ์มิให้เกิดอุปสรรคทำนองนั้นขึ้นอีกในอนาคต แม้บางครั้งไม่สามารถทำงานให้สำเร็จได้ ก็จะไม่หยุดยั้งการทำงานนั้นแล้วสำรวจหาวิธีการใหม่ๆ มาแก้ปัญหา โดยจะไม่ยึดติดกับแผนงานที่วางไว้แล้วไม่สามารถปฏิบัติได้ จะยืดหยุ่นเปลี่ยนแปลงแผนงานให้เป็นไปตามสถานการณ์ หรือหาวิธีที่ทำให้ได้ดีกว่า รวมทั้งรับฟังคำวิจารณ์ ข้อเสนอแนะต่างๆ ตลอดจนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจากบุคคลอื่นที่เป็นผู้รู้หรือชำนาญงานในด้านนั้นๆ

8. มีความรับผิดชอบ คือ รับผิดชอบต่องานที่ทำอย่างเต็มที่ เป็นผู้ริเริ่มและกระทำการต่างๆ ให้เกิดขึ้น เป็นผู้ริเริ่มด้วยความคิดและลงมือกระทำ หรือมอบหมายให้ผู้อื่นทำโดยอยู่ในความดูแล โดยจะทำอย่างดีที่สุดเพื่อให้งานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีตามเป้าหมายที่วางไว้ รับผิดชอบอย่างเต็มที่ในผลที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจหรือการกระทำของตน ไม่ว่าผลนั้นจะเป็นบวกหรือลบ จะเชื่อว่าความสำเร็จต่างๆ ที่เกิดขึ้นเนื่องจากความสามารถ ความรับผิดชอบ และเอาใจใส่ มิใช่เพราะโชคหรือดวง

9. มีความเชื่อมั่นในตนเอง ผู้ที่ประสบความสำเร็จในการประกอบการ มักจะเป็นผู้มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง ขอบอิสระและพึ่งตนเอง มีความมั่นใจ ตั้งใจเด็ดเดี่ยว เข้มแข็ง มีลักษณะเป็นผู้นำ มีความเชื่อมั่นที่จะพิชิตสภาวะแวดล้อมที่น่าสะพรึงกลัวได้ มีความทะเยอทะยานและมักจะประเมินความสามารถของตนเองไว้สูง หรือเชื่อมั่นในตนเองมาก

10. มีความสนใจแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ในอดีตผู้ประกอบการมักไม่ได้เป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับสูง แต่ได้เรียนรู้มีความชำนาญและเชี่ยวชาญในผลิตภัณฑ์ที่ตนผลิต แต่ในโลกปัจจุบัน

ความรู้จากประสบการณ์อย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ ต้องชวนหาความรู้เพิ่มเติม ไม่ว่าจะเป็นความรู้ทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคม กฎหมาย และอื่นๆมาประกอบด้วย

11. มีความสามารถในการบริหาร ผู้ประกอบการจะต้องมีลักษณะเป็นผู้นำในการบริหารงาน บริหารปัจจัยการผลิตด้านการเงิน การตลาด การผลิต การบริหารงานบุคคลและมีวิสัยทัศน์ในการทำงาน ปรับเปลี่ยนระบบบริหารแบบครอบครัวยุคใหม่ไปสู่ความเป็นมืออาชีพมากขึ้น โดยจ้างผู้บริหารหรือผู้เชี่ยวชาญมาช่วยทำงาน

12. มีความคิดสร้างสรรค์ ผู้ประกอบการที่ประสบผลสำเร็จจะเป็นนักคิดสร้างสรรค์ คิดหาวิธีการใหม่ที่ดีกว่าเดิม (Creativity) และผลิตสิ่งใหม่ๆที่ เรียกว่า นวัตกรรม (Innovation) เช่น การประดิษฐ์คิดค้นเครื่องจักรหรือเครื่องมือใหม่ๆ การสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ใหม่ การนำเทคโนโลยีที่เหมาะสมมาใช้ การแสวงหาแหล่งวัตถุดิบใหม่ๆมาใช้ การหาหรือขยายตลาดใหม่ๆ หรือแม้แต่หาวิธีการใหม่ๆที่มีประสิทธิภาพมาใช้

13. มีความสามารถในการปรับสภาพแวดล้อม ผู้ประกอบการที่ประสบผลสำเร็จสิ่งสำคัญนั้นอยู่ที่การกระทำของตัวเองเป็นหลัก เป็นผู้ใช้ความรู้ความสามารถในการผลักดันให้บรรลุเป้าหมาย ผู้ประกอบการที่ประสบผลสำเร็จจึงชอบที่จะเห็นตัวเองทำสิ่งต่างๆให้เกิดขึ้นมากกว่าอยู่เฉยๆแล้วดูว่ามีอะไรเกิดขึ้นบ้าง และการที่ได้ทำสิ่งต่างๆนั้นบางครั้งก็ย่อมมีการผิดพลาด แต่จะยอมรับข้อผิดพลาดนั้นเป็นครูแล้วพยายามปรับปรุงแก้ไข

14. มีความกล้าตัดสินใจ ผู้ประกอบการที่ต้องการความสำเร็จจะต้องเป็นผู้มีความกล้าหาญในการตัดสินใจ เมื่อได้ศึกษาข้อมูลอย่างถ่องแท้แล้วต้องมีความหนักแน่น ไม่หวั่นไหว มีความเชื่อมั่นในตนเองในงานที่ทำลงไป รวมทั้งจะต้องมีจิตใจของนักต่อสู้อยู่ในสายเลือด สู้อย่างเต็มที่ แม้จะเป็นงานหนักก็ยอมทุ่มเทจนเต็มสติปัญญาและความสามารถ

15. มีความสามารถในการคิดและวิเคราะห์แผนธุรกิจหรือโครงการลงทุน การก้าวไปสู่ความสำเร็จในการประกอบการจะต้องเป็นผู้ที่รู้จักประมาณตนเอง พิจารณาในเรื่องที่ตนเองถนัดอย่าทำอะไรเกินตัว เกินความเป็นจริงที่สามารถจะทำได้

16. มีความสามารถในการสร้างพันธมิตร ในการประกอบธุรกิจประเภทเดียวกัน แม้ต่างมีจุดมุ่งหมายเพื่อมุ่งหากำไร แต่ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องแข่งขันกันให้ล้มไปข้างหนึ่ง ควรร่วมมือกันในทางสร้างสรรค์ พึ่งพาอาศัยกันเพื่อให้ธุรกิจอยู่รอดด้วยกันทั้งกลุ่ม

17. มีความซื่อสัตย์ ความซื่อสัตย์เป็นคุณธรรมประการหนึ่งที่ทำให้ผู้ประกอบการประสบความสาเร็จ คือ ต้องมีความซื่อสัตย์ต่อลูกค้าในด้านคุณภาพของสินค้า ซื่อสัตย์ต่อหุ้นส่วนหรือผู้ร่วมทุน สร้างความเชื่อถือให้กับตนเองในด้านการเงินต่อสถาบันการเงินหรือเจ้าหนี้ เป็นต้น

18. มีความประหยัดเพื่ออนาคต คุณลักษณะอีกข้อหนึ่งที่จะผลักดันให้ผู้ประกอบการก้าวไปสู่ความเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จนั้น คือ การประหยัด รู้จักเก็บออมเพื่อขยายกิจการในอนาคต

19. มีความรับผิดชอบต่อสังคม ผู้ประกอบการ คือ พลังสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมทำให้ประเทศเกิดการพัฒนา เป็นผู้สร้างให้สังคมมีความเป็นอยู่ดีขึ้น สร้างงานให้คนทำ สร้างรายได้และอำนาจซื้อให้กับประชาชน ตลอดจนต้องรับผิดชอบต่อการดำเนินกิจการมิให้ก่อผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมต่อธรรมชาติและต่อศีลธรรมอันดีจึงจะเป็นผู้ประกอบการที่ดีพร้อม

นอกจากนี้ สานิต ศิริรังคมานนท์ ผู้ตรวจราชการกระทรวงอุตสาหกรรม ได้อภิปรายไว้ใน การสัมมนาทางวิชาการ เรื่อง "SMEs กับปัจจัยแห่งความสำเร็จ" ในปี 2543 (อ้างใน สุนทร อุจฺจฺศรี :19) ที่กล่าวว่า ผู้ประกอบการที่จะประสบความสำเร็จ ประกอบด้วยเงื่อนไข 4 ประการ คือ

ประการแรก ผู้ประกอบการจะต้องมองเห็นและเลือกธุรกิจที่เหมาะสมกับเงื่อนไขของตนเอง และต้องมองว่าตนเองทำได้

ประการที่สอง ต้องถนัดในสิ่งที่ทำ ต้องรู้จริงและเรียนรู้เพิ่มเติมตลอดเวลา จึงจะเกิดนวัตกรรมได้

ประการที่สาม จะต้องอยู่ในธุรกิจที่มีอนาคตที่จะเติบโตได้และลงทุนในระดับที่เหมาะสม

ประการที่สี่ จะต้องสร้างความแตกต่างของสินค้าเพื่อหนีคู่แข่งและมีความยั่งยืน

และในทฤษฎีของ ชาญชัย อาจีนสมาจาร (2536 : 3-5) ซึ่งกล่าวว่า ทักษะ ความสามารถ และคุณลักษณะของผู้ประกอบการจะเสริมอิทธิพลที่มีพลังต่อการแสวงหาโชคในกิจการขนาดเล็กมากกว่าบริษัทขนาดใหญ่

คุณลักษณะพิเศษหกประการของผู้ประกอบการที่จะทำให้กิจการประสบความสำเร็จ คือ

1. มีความรู้สึกที่ดีต่อความอิสระ มีความรู้สึกที่ได้พัฒนาต่อความอิสระสูง มีความต้องการอย่างแรงกล้าที่ไม่ต้องการให้ถูกควบคุมจากภายนอก ไม่ว่าจะเป็นการควบคุมดังกล่าวจะเป็นเรื่องการเงิน เรื่องทางราชการ หรือเรื่องอื่นๆ

2. มีความรู้สึกต่อความผูกพันสูงและทำงานหนัก ชั่วโง่งการทำงานอันยาวนานและการตัดสินใจอันเด็ดเดี่ยวบางครั้งถึงกับกระทบต่อชีวิตส่วนตัวและชีวิตภายในครอบครัว ซึ่งเขาจะถือว่าเป็นเรื่องปกติ

3. มีความมั่นใจในตัวเอง ปกติผู้ประกอบการพร้อมที่จะลงมือทำสิ่งใดๆ เพื่อให้กิจการประสบความสำเร็จ โดยมีความมั่นใจในตัวเองที่จะดำเนินการในสิ่งใดๆอยู่แล้ว

4. เป็นผู้ยึดผลสำเร็จ มีการตั้งเป้าหมายทางธุรกิจและพยายามทำให้เป้าหมายเกิดผลสัมฤทธิ์ เมื่อเป้าหมายแรกสัมฤทธิ์ก็จะดำเนินการในเป้าหมายต่อไป

5. เป็นนักเสี่ยง ธุรกิจใดๆย่อมมีการเสี่ยง ดังนั้นผู้ประกอบการจึงต้องชั่งน้ำหนักการเสี่ยงผลประโยชน์ของโอกาส และเข้าเสี่ยงเมื่อผลประโยชน์มีคุณค่าต่อการเสี่ยง

6. เป็นนักคิดสิ่งใหม่ๆ ทำสิ่งใหม่ๆและแนวทางต่างๆ จัดแนวคิดเก่าๆเป็นรูปแบบใหม่ ใช้วิธีแก้ปัญหาใหม่ๆ (ชาญชัย อาจินสมภาร. 2536 : 3-5)

นอกจากนี้ ถาวร และ ธนะเวช ศรีสุขะโต (2543 : 25) ได้กล่าวว่า ผู้ประกอบการที่ประสบผลสำเร็จมักมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. เป็นนักวิเคราะห์โอกาส ชอบค้นคว้าหาความรู้ แสวงหาโอกาสเพื่อไปสู่ความสำเร็จ ในขณะที่มีความเสี่ยงน้อยที่สุด นักคิดที่มีความสร้างสรรค์ มักจะหาหนทางที่ดีกว่าในการทำงานต่างๆ

2. เป็นนักแก้ปัญหา สามารถเข้าถึงปัญหาและแก้ไขด้วยความมั่นใจ คือ เข้าใจอย่างชัดเจนว่าจะต้องทำอะไรให้สำเร็จ และสามารถแก้ไขปัญหได้อย่างรวดเร็ว มักจะมองหาทางเลือกต่างๆเพื่อแก้ปัญหา รู้ว่าจะต้องประเมินทางเลือกอย่างไรเพื่อที่จะแก้ปัญหาได้ง่ายที่สุด

3. เป็นนักคิดที่มีเหตุผล ไม่กลัวที่จะยอมรับว่าตัวเองทำผิด เมื่อผู้ประกอบการพบวิธีแก้ปัญหาลแล้ว ก็จะนำวิธีแก้ปัญหานั้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิช่วยดู เพื่อหลีกเลี่ยงการตัดสินใจปัญหาที่เข้าข้างตนเองและยอมรับการปรับปรุงด้วยวิธีที่ดีกว่า

4. เป็นนักบริหารตามวัตถุประสงค์ เข้าใจงานที่ละเอียดแต่ละงานที่จะต้องเสร็จเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ ซึ่งจะต้องมีการวางแผน การตัดสินใจทางกลยุทธ์ มักจะสรรหาหนทางที่ดีที่สุดอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. เป็นพนักงาน ชอบทำกิจกรรมและต้องทำให้สำเร็จ เวลาส่วนตัวจะเป็นเวลาทำงานไปด้วย และจะทำทุกอย่างที่ทำได้

6. เป็นนักควบคุม ผู้ประกอบการชอบที่จะควบคุมงานและควบคุมตนเอง ได้รู้ว่าตนเองกำลังทำอะไรอยู่ สามารถทำงานคนเดียวได้ มีความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จและสำหรับผู้ประกอบการที่ล้มเหลวนั้น คือ ผู้ประกอบการที่ขาดประสบการณ์ด้านการบริหาร วางแผนทางการเงินผิดพลาด วิเคราะห์ทำเลที่ตั้งผิด ควบคุมธุรกิจไม่ได้ ค่าใช้จ่ายสูง บริหารลูกหนี้ไม่มีประสิทธิภาพ ไม่ทุ่มเทและขยายกิจการเกินตัว (ถาวร และ ธนะเวช ศรีสุชะโต. 2543 : 25)

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าคุณลักษณะของความเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จนั้น ส่วนใหญ่ไม่ได้มีมาแต่กำเนิด แต่เกิดจากการเรียนรู้ ปมแพ้หรือการหล่อหลอม หรือจากการฝึกฝนเพื่อการพัฒนาไปสู่คุณลักษณะที่ดีดังได้กล่าวมาแล้ว

ในกระบวนการพัฒนาหรือสร้างผู้ประกอบการนั้นจึงควรนำคุณลักษณะผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จที่ได้กล่าวมาแล้ว มาเป็นเป้าประสงค์ที่จะกำหนดวิธีการ เครื่องมือในการพัฒนาหรือสร้างผู้ประกอบการ

2.4.4 คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่จะพึงมี

จากงานวิจัยต่างๆทำให้ทราบว่า ปัจจัยภูมิหลังของผู้ประกอบการเป็นสิ่งที่มอิทธิพลต่อปัจจัยคุณลักษณะด้วย เช่น ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมั่นใจในตนเอง หรือระดับการศึกษามีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกคุณลักษณะ 4 คุณลักษณะ คือ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมคุณสมบัติของผู้ที่จะเป็นผู้ประกอบการมีคุณลักษณะทั้ง 4 ไว้ดังนี้

2.4.4.1 ความเชื่อมั่นในตนเอง

บริดเจต พาร์สัน (อ้างใน สงวน สุทธิอรุณ. 2545 : 119) นักจิตวิทยาเชิงพฤติกรรม ยืนยันว่าความเชื่อมั่นไม่ใช่สิ่งที่เราพกดติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด แต่คำดำหนิที่เราได้รับในวัยเด็กอาจทำให้เกิดความรู้สึกไม่มั่นคงทางจิตใจได้ การไม่มั่นใจในตนเอง คงไม่ได้แปลว่าไร้ความสามารถ เราทุกคนสามารถที่จะเรียนรู้ แก้ไข และฝึกฝนได้ ลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง

1. รู้จักควบคุมตนเอง ยอมรับผลการกระทำของตนเอง พร้อมทั้งจะเผชิญกับความเป็นจริง สามารถที่จะควบคุมอารมณ์ได้ ไม่เสียเวลาร้องไห้ติโพยตีพายกับสิ่งที่เกิดขึ้น

2. ทำความฝันให้เป็นความจริง ความสำเร็จจากงานที่ทำงานทำให้มีความภูมิใจและเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น

3. เป็นตัวของตัวเอง ไม่จำเป็นต้องทำตามกระแส มีความคิดที่เป็นอิสระจากคนอื่นได้ ไม่ทำให้สมองว่างเปล่า สนใจติดตามข่าวสารและหมั่นหาความรู้อยู่เสมอ เดินเหินสง่าผ่าเผยเลือกรับประทานอาหารที่มีประโยชน์ มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตดี มีรอยยิ้มติดที่มุมปาก

4. มองอดีตเป็นบทเรียน มองอนาคตเป็นความหวัง ไม่มัวคร่ำครวญถึงความผิดพลาดที่เกิดขึ้นแล้ว แต่จะเก็บเกี่ยวสิ่งที่เกิดขึ้นไว้เป็นบทเรียน แล้วทำวันนี้ให้ดีที่สุดและมองไปข้างหน้าอย่างมีความหวัง มองเห็นคุณค่าในตนเอง ไม่ดูถูกตนเอง เพราะการคิดในเชิงลบต่อตนเองเป็นการลดค่าตนเองลง ไม่ได้ทำให้ดูดีขึ้นในสายตาของผู้อื่น แต่จะคิดในเชิงบวกกับตนเอง

การสร้างเชื่อมั่นในตนเองเกี่ยวกับธุรกิจที่อยากจะทำหรือกำลังทำอยู่ เท่าที่พอจะรวบรวมได้ มักจะเกิดจากปัจจัยสำคัญ 2 อย่าง คือ ความรู้ความชำนาญหรือประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่จะทำกับเงินทุน และแหล่งสนับสนุนเงินทุน หากมีปัจจัยอย่างหนึ่งอย่างใดอยู่ก็จะมีส่วนสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้กับเจ้าแกหรือผู้ประกอบการได้ในระดับหนึ่ง หากมีครบทั้ง 2 ปัจจัยก็จะทำให้ดีกรีความเชื่อมั่นในตนเองพุ่งสูงขึ้นอย่างพรวดพราด แต่ถ้าหากผู้ที่กำลังคิดที่จะเป็นผู้ประกอบการไม่มีปัจจัยทั้ง 2 นี้อยู่เลย ก็คงจะต้องหยุดคิดให้นานๆ และรอบคอบก่อนที่จะกระโดดเข้ามาเป็นเจ้าแกก็จะเป็นการดี

2.4.4.2 ความคิดสร้างสรรค์

ความคิดสร้างสรรค์ทำให้เกิดความคิดใหม่ๆเพื่อการปรับปรุงคุณภาพอย่างต่อเนื่อง เป็นการปรับปรุงธุรกิจและการผลิตสินค้าและบริการใหม่ๆ ความคิดสร้างสรรค์เป็นลักษณะของความคิดที่ประกอบด้วยอารมณ์ ความรู้สึกและการรับรู้ เข้าใจเชิงเหตุผล จึงเกี่ยวข้องกันทั้งทางศิลปและวิทยาศาสตร์ ในเชิงรูปธรรมจะเน้นถึงการรู้ การเข้าใจ บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงตามปรากฏการณ์ที่เป็นไปโดยธรรมชาติ ในเชิงนามธรรมจะเน้นตอบสนองความรู้สึก อารมณ์ ความพอใจ ประสบการณ์ หรือความสามารถเฉพาะตัวของผู้คิดโดยไม่คำนึงถึงข้อเท็จจริงเพื่อการอธิบายเป็นสำคัญ เน้นผลผลิตที่ปรากฏในการตอบสนองทางอารมณ์และความรู้สึกร่วมกันมากกว่าขบวนการของการสร้างสรรนั้น ความคิดสร้างสรรค์ที่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหาจะต้องเป็นกรณีที่มีการจินตนาการ หรือคาดการณ์ของปัญหาเป็นการล่วงหน้า รวมทั้งการเสนอวิธีการแก้ปัญหา หรือการหาคำตอบที่ไม่เป็นลักษณะธรรมดาอย่างปกติที่เคยกระทำมาแล้ว ผู้แก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ มักจะทำให้เกิดผลงาน ที่มีคุณค่าเกินความต้องการและประโยชน์ขั้นพื้นฐานของสิ่งกระทำและคิดเสมอ (<http://pioneer.chula.ac.th/~yongyudh/creativity/creativity.html>. 31 ก.ค.45)

A. Blanton Godfrey ผู้บริหารระดับสูงของ Juran Institute Inc. กล่าวว่าคำถามหนึ่งที่เขาได้ยินบ่อยมาก คือ เราสามารถที่จะบริหารคุณภาพไปพร้อมกับความคิดสร้างสรรค์ได้หรือไม่ หลายคนมีความเชื่อผิดๆว่าความพยายามเพื่อให้ได้งานคุณภาพนั้นจะปิดกั้นความคิดสร้างสรรค์ บริษัทที่มีความโดดเด่นหลายๆบริษัท สามารถผลักดันความคิดสร้างสรรค์และการคิดค้นสิ่งใหม่ๆไปพร้อมกับเรื่องของคุณภาพได้ อันที่จริงแล้วการผลักดันให้เกิดความคิดสร้างสรรค์และการคิดค้นสิ่งใหม่นั้นต่างก็มีแนวคิด วิธีการและเครื่องมือหลายๆอย่างเช่นเดียวกับที่ใช้ในการบริหารคุณภาพ บริษัทที่ประสบความสำเร็จจำเป็นต้องมีทั้ง 3 เรื่อง ความคิดสร้างสรรค์ การคิดค้นสิ่งใหม่ๆ และคุณภาพ ต่างก็อยู่บนพื้นฐานของข้อปฏิบัติ 3 ประการ คือ การขจัดอุปสรรค การสนุกกับงาน และการทำงานเป็น (นาริรัตน์ หอมหวน. 2543)

ข้อสรุปที่คล้ายคลึงกัน ก็คือ ลักษณะของความคิดสร้างสรรค์ไม่ว่าทางศิลปหรือวิทยาศาสตร์ ความคิดสร้างสรรค์ คือ ความสามารถในการผลิตหรือการค้นพบวัตถุ มโนทัศน์ หลักการใหม่ที่มีประโยชน์จากสิ่งที่เราเคยมีอยู่แล้ว หรือรับรู้้อยู่แล้วโดยอาศัยความรู้เดิมหรือประสบการณ์เก่าๆมาใช้ในเหตุการณ์ใหม่หรือปัจจุบัน จนสร้างผลผลิตที่เป็นความรู้หรือประสบการณ์ใหม่เกิดขึ้นต่อตนเองและผู้อื่นที่ไม่เคยประสบมาก่อน (ชาญชัย อาจิณสมมาตร. 2536)

ลักษณะทั่วไปของคนที่มีความคิดสร้างสรรค์

1. ด้านบุคลิกภาพ ผู้มีความคิดสร้างสรรค์ คือ ผู้ที่มีความคิดคล่องแคล่วในการสนองความคิดได้หลายแง่มุม ผลิตคำตอบและคำถามได้หลายๆอย่าง มีความสามารถในการปรับสภาพความคิดได้เสมอๆ เช่น นำประสบการณ์หรือวิธีการแก้ปัญหาเก่าๆมาดัดแปลง เปลี่ยนแปลง ให้มีผลกับปัญหาใหม่ๆ ไม่ยึดติดลักษณะความคิดที่เคยชินและจำเจเป็นนิสัย มองปัญหาและการแก้ไขในแนวใหม่ๆ ผลิตข้อเสนอหรือคำตอบที่สัมพันธ์ต่อกัน แต่ไม่เป็นอย่างธรรมดา ดังเคยกระทำมาก่อน หรือในสภาพการณ์ปัจจุบัน

2. ขบวนการของความคิด เป็นความสามารถนอกเหนือจากความฉลาด หรือความคิดเชิงเหตุผล มีระบบความคิดที่เป็นเอกลักษณ์ส่วนบุคคล เป็นลักษณะความคิดสะท้อนกลับหลังจากที่ผ่านการไตร่ตรอง และเมื่อมีสภาพของจิตใจได้รับความกังวลหรือความกดดันใดๆ เป็นลักษณะของความคิดฉับพลัน ลึกซึ้งที่ยากจะอธิบายให้ชัดเจนแจ่มชัดได้ (Fletcher. 1934) ขบวนการของความคิดยอมรับประสบการณ์และความรู้เดิมเข้าผสมผสานกัน และแปรเปลี่ยนสภาพไปสู่ประสบการณ์ และความรู้ใหม่ เช่น การใช้อุปมาอุปไมยในประสบการณ์ของสิ่งหนึ่งไปพ้องกับสิ่งอื่น ดังที่ Newton ค้นพบการอธิบายเรื่องแรงโน้มถ่วงของโลก จากปรากฏการณ์ตกหล่นของผลแอปเปิล หรือการกำหนดรูปทรงอาคารของโบสถ์ Ranchamp จากกระดองปูของ Le Corbusier เป็นต้น

3. ความสามารถในการสังเคราะห์ มีส่วนในการค้นหาเป้าหมาย มีความกล้าหาญทางสังคม มีการติดต่อในวงกว้าง ชอบเดินทางท่องเที่ยวอย่างกว้างขวาง แล้วนำมาขยายประสบการณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. ความสามารถด้านการจัดระเบียบองค์การ สามารถทำงานได้แม้ในสภาวะไร้การจัดระเบียบองค์การ มีความยืดหยุ่นในแนวทาง สามารถแก้ปัญหาหลายปัญหาในเวลาเดียวกัน พยายามสร้างการทำงานร่วมกันในองค์กร ไม่ชอบโครงสร้างอำนาจหน้าที่ตายตัว เชื่อมมโนทัศน์ของความกล้าหาญ

5. ลักษณะทางผลสัมฤทธิ์ เชื่อว่าไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้ เปิดใจไม่ปิดเร็วเกินไป ไม่ครุ่นคิดในความล้มเหลว กระตือรือร้น มีแรงจูงใจสูง มีอารมณ์ขัน มีแรงขับสูง เป็นผู้ริเริ่มด้วยตนเอง คิดสิ่งใหม่ๆ ในทิศทางต่างๆ

2.4.4.3 ความเป็นผู้นำ

ความเป็นผู้นำหรือภาวะผู้นำได้รับการพิจารณาว่าเป็นปัจจัยหรือองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งที่มีผลกระทบต่อการดำเนินงานขององค์กร เป็นจุดรวมของกิจกรรม เป้าหมายและวัตถุประสงค์ สามารถส่งผลถึงความสำเร็จหรือล้มเหลวขององค์กร ความเป็นผู้นำมีอยู่ด้วยกันสามองค์ประกอบ คือ ความเป็นผู้นำ การจูงใจ และการติดต่อสื่อสาร (วรรณารถ แสงมณี. 2543 : 77)

ความหมายของการเป็นผู้นำในการพิจารณาความหมายของการเป็นผู้นำ Shaw 1981 (อ้างใน สงวน สุทธิเลิศอรุณ. 2545 : 67) มีความเห็นว่าก่อนอื่นควรจะแยกความแตกต่างระหว่างผู้นำ (leader) และความเป็นผู้นำ (leadership) แม้ว่าคำสองคำนี้บางทีก็มีการใช้แทนกัน คำสองคำมีลักษณะเป็นกระบวนการกลุ่มที่แตกต่างกัน ความเป็นผู้นำ หมายถึง กระบวนการ ส่วนผู้นำ หมายถึง ตำแหน่งภายในโครงสร้างของกลุ่ม (โยธิน คັນสนยุทธและจุมพล พูลภัทรชีวิน. 2529:80) ส่วนความหมายของการเป็นผู้นำได้มีนักวิชาการให้ความหมายไว้หลายท่าน (อ้างใน สงวน สุทธิเลิศอรุณ. 2545 : 295)

Boone and Kurtz (1992 : 391) ความเป็นผู้นำ คือ การจูงใจหรือกระตุ้นให้บุคคลทำงานเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามจุดหมายโดยเฉพาะ

Jenks (1990 : 345) ความเป็นผู้นำ คือ ความสามารถที่จะจูงใจให้บุคคลอื่นปฏิบัติตามให้บรรลุผลตามเป้าหมาย

อำนาจ แสงสว่าง (2540 : 28) ความเป็นผู้นำ คือ การจูงใจให้บุคคลทำงานอย่างมีประสิทธิภาพในระดับที่สูงที่สุด จัดว่าเป็นกระบวนการของการชี้นำพฤติกรรมและทำให้เกิดความพอใจในงานทั้งพนักงานและองค์กร

นพเก้า ศิริพลไพบุลย์ (2543) ภาวะผู้นำที่ดีสังสมมาจากการผสมผสานกันระหว่างทักษะส่วนตัว พรสวรรค์และบุคลิกภาพ สามารถหล่อหลอมลักษณะความเป็นผู้นำได้โดยการพัฒนาพร

สวรรค์ให้โดดเด่น หากทางกำจัดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาและเรียนรู้ที่จะพัฒนาพฤติกรรมใหม่ๆที่
อำนวยความสะดวกต่อความเป็นผู้นำ

คุณลักษณะของผู้นำที่มีประสิทธิผล

บ่อยครั้งที่คำว่า "ผู้จัดการ" หรือ "หัวหน้างาน" เป็นคำที่ใช้แทนกันเพื่อบรรยายลักษณะ
งาน เราอาจจะดำรงตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่ง แต่ไม่มีตำแหน่งใดที่จะทำให้เราเป็นผู้นำได้โดย
อัตโนมัติ การที่จะได้ตำแหน่ง "ผู้นำ" มานั้นจะต้องเป็นแรงบันดาลใจและกระตุ้นให้คนของเรา
ทำงานเต็มความสามารถของเขา ผู้นำที่จะประสบความสำเร็จนั้นจะทุ่มเทอุทิศตนให้กับองค์การ
และหล่อหลอมสิ่งเดียวกันนี้ให้กับผู้ตามก่อน และถ้าพิจารณาจากความหมายแต่ละตัวของ
LEADERSHIP เพื่อใช้อำนาจ การจูงใจ การสื่อสารในบุคคลอื่น คือ

1. L =	Lead	คือ	การนำ
2. E =	Eager	คือ	ความกระตือรือร้น
3. A =	Authority	คือ	การใช้อำนาจ
4. D =	Direct	คือ	การสั่งการ
5. E =	Education	คือ	การได้รับการศึกษาอบรม
6. R =	Responsibility	คือ	ความรับผิดชอบ
7. S =	Social	คือ	การเข้าสังคมได้
8. H =	Honesty	คือ	ความซื่อสัตย์
9. I =	Intelligence	คือ	ความเฉลียวฉลาด
10. P =	Personality	คือ	บุคลิกภาพ

ผู้นำที่ประสบความสำเร็จ คือ

- ผู้ที่รู้งานและขอบเขตของงานได้อย่างทะลุปรุโปร่ง
- ผู้ที่อยู่เหนือการพัฒนา แนวโน้ม และทฤษฎีในปัจจุบัน
- ผู้ที่รู้จักคนของตนเป็นอย่างดี รวมถึงจุดแข็ง จุดอ่อน ความหวัง และเป้าหมายของ
พวกเขาด้วย
- ผู้มีวิสัยทัศน์ร่วมกับผู้อื่นในเรื่องของการบริการ ความเป็นเลิศ และความสำเร็จ
- ผู้ที่แสดงออกถึงพลังในตัวด้วยคำพูดและการปฏิบัติของตนเอง

ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของอานันท์ ปันยารชุน (อ้างในอภิสิทธิ์ ประวัติเมือง, 2544 : 65) สรุปว่าการเป็นผู้นำที่ดีได้และได้เป็นผู้นำที่ยั่งยืนในยุคโลกาภิวัตน์ควรมีคุณลักษณะดังนี้

1. มีคุณธรรมและจริยธรรม มีความรู้สึกผิด ความรู้สึกชอบ รู้สึกควรไม่ควร
2. เป็นผู้ที่สามารถทำให้คนอื่นคล้อยตามเพราะความศรัทธา
3. มีการพูดสื่อสารให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันและพูดความจริง
4. มีความสังเกต มีความเชื่อมั่น ทำอะไรต้องมีหลักการ
5. มีวิสัยทัศน์ มีระบบการคิด การบริหาร การจัดการ
6. เป็นผู้ที่สามารถจะเรียนรู้และชวนขยายหาความรู้ใส่ตัวเสมอ ติดตามเหตุการณ์ให้ทันโลกและทันต่อความคิด ความรู้สึกและสามัญสำนึกของคุณคู่แข่ง

2.4.4.4 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ไม่ว่าจะเป็นสาขาใดของกิจกรรม คนที่ใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีความต้องการให้บรรลุมาตรฐานที่เป็นเลิศในการปฏิบัติงาน ผลสัมฤทธิ์เป็นมโนทัศน์ที่เกี่ยวข้องกันมักแสดงผลสำเร็จต่างๆสำหรับคนต่างๆกัน ชาญชัย อาจินสมจาร (2545 : 25-29) ได้สรุปลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไว้ดังนี้

1. มีเป้าหมาย ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงรวบรวมเป้าหมายที่เป็นรูปธรรมในแนวทางที่จะขยายความสามารถและความพยายาม เขาไม่เลือกเป้าหมายที่เป็นไปไม่ได้หรือที่ยากเกินไป หรือเพื่อความปลอดภัย เลือกเป้าหมายง่ายๆ เขามีฝีมือสำหรับวางแผนกลยุทธ์ การกระทำทุกอย่างของเขาทำให้เข้าเป้าหมายอีกขั้นหนึ่ง เป้าหมายบางอย่างอาจไม่จริง แต่ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงจะทิ้งมันไว้ข้างหลังความคิดขณะที่เขาพยายามเข้าใกล้มันที่สุด
2. มโนทัศน์ต่อตัวเอง (Self Concept) ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงมีความเชื่อบางอย่างเกี่ยวกับตัวตนของตนเอง ความสามารถ มีความมั่นใจในระดับสูงและมีคุณค่าในตัวเอง ควบคุมจุดแข็งและพยายามทำให้จุดอ่อนของตนมีน้อยที่สุด เพื่อความพยายามสูงสุดในการทำงาน และผลักดันไปสู่ทิศทางที่เหมาะสม
3. ความปรารถนาภายใน ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงมีความปรารถนาภายในที่แรงกล้า เพื่อให้เป็นผู้ที่ดีที่สุดและมีความผูกพันที่แรงกล้าเท่าเทียมกันสู่ความปรารถนานั้น ความปรารถนาภายในดังกล่าวจะให้วิญญาณในการต่อสู้และสร้างความกระตือรือร้นในตัวเองเพื่อเคลื่อนไปข้างหน้าและทำให้ความเป็นเลิศระดับสูงสุดสัมฤทธิ์ผล
4. งานที่หนัก โดยเชื่อว่าไม่มีสิ่งใดทดแทนกับงานที่หนัก เรียนรู้จากงานของตนและความผิดพลาดของคนอื่นๆ ไม่ขอและให้ความช่วยเหลือ แต่ชอบที่จะขอความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญ

ชาญแทนที่จะขอจากเพื่อน ได้มาซึ่งความพอใจจากสำนึกของผลสัมฤทธิ์แทนที่จะเป็นปัจจัยสถานะเบื้องต้น การยอมรับ เงิน ฯลฯ

5. ความกล้าหาญและความมั่นใจ ผู้มีผลสัมฤทธิ์สูงมีความกล้าหาญที่จะเสี่ยงในการแสวงหาความเป็นเลิศ จัดการเอาชนะความกลัวและความสงสัยทั้งหลายโดยใช้ความกล้าหาญและความศรัทธาในความสามารถของตนเอง

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะของผู้ประกอบการ

จากที่กล่าวมาทั้งหมดได้ระบุถึงความสำคัญของคุณลักษณะต่างๆต่อการเป็นผู้ประกอบการและคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบผลสำเร็จ ได้มีงานวิจัยหลายชิ้นที่พยายามค้นหายืนยันถึงความสำคัญของคุณลักษณะที่จำเป็นต่อการเป็นผู้ประกอบการ ตัวอย่างของงานวิจัยที่สำคัญ ได้แก่

Susbauer (1969 : 1331) พบว่า แรงจูงใจมีความสำคัญมากที่สุดในการผลักดันให้ผู้ประกอบการออกจากสภาพการเป็นลูกจ้างในกิจการของผู้อื่นและเป็นแรงกระตุ้นส่งเสริมให้เกิดการก่อตั้งสถานธุรกิจของตนเอง ขณะที่ Rissal (1988 : 1516) พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นคุณลักษณะหนึ่งที่มีอยู่ในตัวผู้ประกอบการที่สามารถใช้เป็นกรอบอ้างอิงในการดำเนินอาชีพการประกอบการ

Brockhaus (1977 : 7838) ได้ศึกษาเปรียบเทียบคุณลักษณะด้านจิตใจในแง่ของความกล้าเสี่ยงและความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมภายในภายนอก (Internal-External Control) ระหว่างผู้จัดการบริษัทและผู้ประกอบการ โดยทำการเก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการ 31 ราย ซึ่งเป็นเจ้าของหุ้นใหญ่และทำหน้าที่จัดการธุรกิจและมีโชอยู่ในฐานะลูกจ้าง และได้เริ่มกิจการมาก่อนวันเก็บข้อมูลไม่น้อยกว่า 3 เดือน กลุ่มผู้จัดการเลือกจากผู้ทำหน้าที่จัดการบริษัทที่มีได้เป็นเจ้าของกิจการอื่นใด จำนวน 2 กลุ่มๆละ 31 ราย กลุ่มแรกเป็นกลุ่มที่ได้มีการเปลี่ยนโยกย้ายบริษัทภายในระยะเวลา 3 เดือนก่อนวันเก็บข้อมูล กลุ่มหลังมิได้มีการเปลี่ยนแปลงตำแหน่งหรือสถานที่ปฏิบัติงาน การวัดแนวโน้มแห่งความกล้าเสี่ยงใช้แบบทดสอบแบบให้เลือกข้อความที่กำหนดไว้ 2 ด้าน (Choice Dilemmas Questionnaire) และความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมภายในภายนอก ใช้แบบทดสอบเพื่อวัดความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมภายในภายนอก พบว่าไม่มีความแตกต่างกันในด้านความกล้าเสี่ยงและในด้านความเชื่อเกี่ยวกับการควบคุมภายในภายนอกระหว่างผู้ประกอบการกับกลุ่มผู้จัดการบริษัททั้งสองกลุ่ม ส่วนด้านอื่นๆ เช่น โอกาสที่เคยได้รับการสนับสนุน ความกลัวที่จะถูกไล่ออกจากงานในอดีต จำนวนสถานที่ที่เคยปฏิบัติงานมาก่อน จำนวนปีที่เข้ามาอยู่อาศัยในเขตที่ทำ

การวิจัย และการศึกษาที่ได้รับ พบว่า ส่วนใหญ่คุณลักษณะดังกล่าวของผู้ประกอบการมิได้มีความแตกต่างจากของผู้จัดการทั้ง 2 กลุ่ม นอกจากด้านการสนับสนุนส่งเสริมหน้าที่การงานในอดีตแล้ว พบว่า ผู้ประกอบการมีความพึงพอใจในงานน้อยกว่ากลุ่มผู้จัดการที่ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงบริษัท

Puckett (1992 : 1069) ได้ทำการวิจัยเรื่องคุณลักษณะทางบุคลิกภาพของผู้ประกอบการหญิง โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการหญิงเปรียบเทียบกับผู้หญิงที่ไม่ได้เป็นผู้ประกอบการ ใช้การทดสอบสถิติด้วยค่าที (t-test) เพื่อทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ผลการวิจัย พบว่า มีความแตกต่างในด้านทักษะต่างๆ การวางแผน การพยากรณ์ทางธุรกิจ ประสบการณ์ส่วนบุคคล พรสวรรค์ ความคิดสร้างสรรค์ ความมีมนุษยสัมพันธ์ ผลของการวิจัยได้ชี้ให้เห็นว่า ผู้หญิงมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ควรจะได้รับการฝึกอบรมทางด้านทักษะความเป็นผู้นำ การพยากรณ์ทางธุรกิจ ตลอดจนการวิจัยทางการตลาด

Richard (1992 : 6122) ได้ทำการวิจัยเรื่องคุณลักษณะทางสังคม บุคลิกภาพและรูปแบบการบริหารของผู้จัดการและผู้ประกอบการ โดยทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม กลุ่มแรกคือ ผู้จัดการ 41 คน และผู้ประกอบการ 40 คน พบว่า วิธีการบริหารและแรงจูงใจในการทำงานของกลุ่มผู้จัดการแตกต่างจากกลุ่มผู้ประกอบการ โดยกลุ่มผู้จัดการมีแนวโน้มที่จะมีลักษณะความเป็นผู้นำ มีรูปแบบตัดสินใจที่ใช้เหตุผลและใช้หลักการวิเคราะห์ รวมทั้งเป็นสมาชิกตามคลับหรือบาร์มากกว่ากลุ่มผู้ประกอบการ ตลอดจนมีชั่วโมงการทำงานน้อยกว่ากลุ่มผู้ประกอบการ นอกจากนั้นยังพบว่ากลุ่มผู้ประกอบการให้ความสำคัญกับการความมีอิสระมากกว่ากลุ่มผู้จัดการ ในขณะที่กลุ่มผู้จัดการให้ความสำคัญกับความท้าทายของงานสูงกว่ากลุ่มผู้ประกอบการ

Rissal (1988 : 1516) ได้ทำการศึกษาถึงคุณลักษณะของผู้ประกอบการในประเทศอินโดนีเซีย โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์อย่างละเอียดกับผู้ประกอบการ 27 คน ในธุรกิจประเภทต่างๆ และใช้วิธีการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ พบว่า คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ใช้เป็นกรอบอ้างอิงในการประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว ได้แก่ สภาพแวดล้อม แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความคิดริเริ่ม ทักษะและความรู้ทางด้านเทคนิคต่างๆ ทักษะในการบริหารองค์กรและความพากเพียร (ความขยัน) นอกจากนั้นยังพบว่า พื้นฐานทางการศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญที่เกื้อหนุนการเป็นผู้ประกอบการและยังพบว่าวัฒนธรรมภายในประเทศและจากบิดามารดาไม่มีอิทธิพลต่อการเป็นผู้ประกอบการ

คริสโตเฟอร์ (อ้างใน Chandra 1991 : 12-17) ได้ทำการศึกษาปัจจัยทางสังคมและจิตวิทยาที่มีอิทธิพลต่อการเริ่มต้นดำเนินธุรกิจขนาดย่อม พบว่า ผู้ประกอบการมีแนวโน้มเป็นบุตรคนโตหรือบุตรคนเดียว ส่วนใหญ่ผู้ประกอบการจะแต่งงานและได้รับการฝึกอบรมประสบการณ์งานอาชีพ ตลอดจนการศึกษาในระบบโรงเรียน ปัจจัยเหล่านี้มีส่วนสำคัญเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการ ผลวิจัยยังพบว่า ระดับแรงบันดาลใจในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับการ

เติบโตของธุรกิจและการได้เรียนรู้จากผลการดำเนินงานหรือประสบการณ์ในอดีต นอกจากนี้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีคุณลักษณะทางจิตวิทยาที่สำคัญ ได้แก่ ความต้องการความสำเร็จสูง ความต้องการอำนาจสูง การตระหนักถึงสภาพความเป็นจริงสูง ความต้องการความช่วยเหลือต่ำ และความผูกพันต่ำ ความกล้าเสี่ยงในระดับปานกลาง มีความคิดสร้างสรรค์สูงและการมีภาพพจน์ที่ดีต่อตนเอง

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการ

จากศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการซึ่งผู้วิจัยได้ทำการทบทวนและเรียบเรียงไว้ได้ดังนี้

ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ

เพศและอายุ

เพศและอายุเป็นปัจจัยที่น่าสนใจเพราะนอกจากจะมีความสัมพันธ์ต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการแล้วยังมีความสัมพันธ์ต่อภูมิหลังของผู้ประกอบการ ภูมิหลังของกิจการ ซึ่งมีผู้วิจัยไว้มากมาย ซึ่งที่น่าสนใจมีดังนี้

ปราโมทย์ เจนการ (2522) พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เป็นบุคคลวัยกลางคนขึ้นไป เมื่อเปรียบเทียบกับลูกจ้าง และ Hisrich and Brush (1986) พบว่าผู้ประกอบการหญิงเริ่มต้นดำเนินธุรกิจโดยมีช่วงอายุระหว่าง 35-45 ปี ส่วนผู้ประกอบการชายจะเริ่มดำเนินธุรกิจในช่วงอายุ 30-35 ปี

Jover (1992 : 1427) ได้ทำการวิจัยเรื่องแนวโน้มความกล้าเสี่ยงของผู้ประกอบการหญิงที่ประสบความสำเร็จกับผู้ประกอบการหญิงที่ไม่ประสบความสำเร็จ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ตัวแปรพหุและการหาค่าสหสัมพันธ์ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันทางด้านความกล้าเสี่ยงของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม แต่พบว่ากลุ่มผู้ประกอบการหญิงที่ประสบความสำเร็จ แนวโน้มความกล้าเสี่ยงจะสัมพันธ์กับอายุ แหล่งเงินทุนที่ใช้สำหรับการเริ่มธุรกิจและการฝึกอบรมอย่างไม่เป็นทางการเกี่ยวกับการประกันความเสี่ยง สำหรับกลุ่มผู้ประกอบการหญิงที่ไม่ประสบความสำเร็จ แนวโน้มความกล้าเสี่ยงมีความสัมพันธ์กับการฝึกอบรมทางธุรกิจอย่างไม่เป็นทางการ

อภิสิทธิ์ ประวัติเมือง (2544 : 72) ทำการศึกษาผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมในธุรกิจร้านหนังสือ จากการศึกษาดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า ผู้ประกอบการที่เป็นเพศชายมักจะประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจมากกว่าผู้ประกอบการที่เป็นเพศหญิง สำหรับเรื่องอายุของผู้ประกอบการนั้นพบว่าโดยส่วนใหญ่ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จจะมีอายุระหว่าง 40-49 ปี คิดเป็นร้อยละ 56.7 ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากโดยส่วนใหญ่ผู้ประกอบการจบการศึกษาระดับปริญญาตรี ทำ

ให้ต้องใช้เวลาในการศึกษานานและเมื่อจบการศึกษาแล้วก็ได้ทำงานหาประสบการณ์จากที่อื่นก่อน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ปาริชาติ บุญะโรจน์ (2544 : บทคัดย่อ) ศึกษาผู้ประกอบการขนาดย่อมในธุรกิจร้านหนังสือ พบว่าผู้ประกอบการร้านหนังสือส่วนใหญ่เป็นชาย มีอายุอยู่ในช่วง 40-49 ปี

รณรงค์ ศรีจันทร์นนท์ (2544 : 90-92) ศึกษาผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดย่อมในอุตสาหกรรมแม่พิมพ์โลหะและพลาสติกในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ไม่พบผู้ประกอบการที่เป็นผู้หญิงส่วนในเรื่องของอายุ ผลการวิเคราะห์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีอายุน้อยที่สุด คือ 33 ปี อายุมากที่สุดคือ 61 ปี ส่วนอายุเฉลี่ยของผู้ประกอบการ คือ 47 ปี

ระดับการศึกษา

Diambomba (1972 : 2233-2234) ได้ทำการวิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างประเภทและระดับของการศึกษากับกิจกรรมทางด้านการประกอบการ โดยเน้นศึกษาถึงประเภทและระดับการศึกษาและการฝึกอบรมที่จะนำไปสู่การประกอบการอย่างมีประสิทธิภาพ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ใช้การวิเคราะห์ตัวแปรพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยของระยะเวลาการศึกษาในโรงเรียนของผู้ประกอบการเท่ากับห้าปี แสดงให้เห็นว่าระดับการศึกษาของกลุ่มบุคคลดังกล่าวไม่สูงไปกว่าประชาชนโดยทั่วไป และส่วนใหญ่ได้รับการอบรมวิชาชีพมาบ้าง ในด้านระดับการศึกษาเมื่อเปรียบเทียบกับอายุ พบว่า ระดับการศึกษาลดลงเมื่ออายุมากขึ้น การฝึกอบรมวิชาชีพเฉพาะอย่างตามหลักสูตรมีผลต่อกิจกรรมในการประกอบการมากกว่าการฝึกงานในโรงงาน การศึกษาในระบบโรงเรียนไม่มีอิทธิพลโดยตรงต่อกิจกรรมการประกอบการ แต่จะส่งผลดีต่อการฝึกอบรมด้านอื่นๆต่อไป ในด้านระดับของการศึกษา พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กับสถานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาหรือญาติพี่น้อง

Frese, Krauss and Freidrich, 2000 (อ้างใน ปาริชาติ บุญะโรจน์. 2544 : 35) ทำการศึกษาผู้ประกอบการขนาดย่อมในประเทศซิมบับเว พบว่า การศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จ โดยกลุ่มผู้ประกอบการที่มีการศึกษาระดับวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย (มีอายุการศึกษามากกว่า 13 ปี) จะประสบความสำเร็จมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาน้อยกว่า

ส่วนการศึกษาและวิจัยในเมืองไทย วุฒิชัย จ๋ามงค์ (2521) พบว่า ผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาต่ำจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาสูง ซึ่งคล้ายกับการศึกษาของ ชลเย็น หงส์ไพศาลวิวัฒน์ (2539 : 34) ศึกษาคุณลักษณะของผู้ประกอบการในธุรกิจการผลิต การจัดจำหน่าย และการบริการในกรุงเทพมหานคร พบว่าผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จะมีเหตุผลทางเศรษฐศาสตร์สูงกว่าผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ส่วน แสง สงวนเรื่องและคณะ (2521) (อ้างใน วรรณา ฉายาวัฒน์, 2544 : 32) พบว่า ร้อยละ 46 มีการศึกษต่ำกว่าประถม 4 ระดับประถม 5-7 มีร้อยละ 13 มัธยมศึกษา 1-5 มีร้อยละ 3.5 และปริญญาตรีขึ้นไปมีร้อยละ 8.6 โดยมีความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับขนาดของกิจการ กล่าวคือ ระดับการศึกษามีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อกิจการขนาดใหญ่ขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไว จามรมาณ (2539) ทำการศึกษาผู้ประกอบการในไทย พบว่าจบการศึกษาระดับกว่ามัธยมศึกษาตอนปลายร้อยละ 63.91 ระดับพาณิชย์ถึงระดับอาชีวะ ร้อยละ 12.9 และระดับมหาวิทยาลัยหรือสูงกว่าร้อยละ 19.17

บุษบง ชัยเจริญวัฒน์และ วันชัย ธรรมสัจการ (2535) ศึกษาธุรกิจสตรีในภาคใต้ พบว่าส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีร้อยละ 55 การศึกษาระดับมัธยมศึกษาหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพร้อยละ 35

แต่จากการศึกษาของ อภิสิทธิ์ ประวัติเมือง (2544:44) ศึกษาผู้ประกอบการในธุรกิจร้านหนังสือ พบว่า การศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของผู้ประกอบการ กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่ใช้ระยะเวลาการศึกษาน้อยมีแนวโน้มที่จะเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูง

ประสบการณ์

จากการศึกษาและวิจัยที่ผ่านมาจะพบได้ว่า ภูมิความรู้ความชำนาญ ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของทุนมนุษย์ (Human Capital) มีความสัมพันธ์กับการประสบความสำเร็จของผู้ประกอบการ โดยที่ Frese (2000 : 25) ได้พูดถึง ในการวัดความรู้ความชำนาญนั้น เครื่องมือที่ใช้วัดความรู้ความชำนาญโดยทั่วไป ได้แก่ ประสบการณ์ในการทำงาน ประสบการณ์เฉพาะด้าน (skill) และประสบการณ์การเป็นผู้นำหรือในระดับผู้บริหาร

Broom and Longenecker (1971 : 103-108) กล่าวว่า ผู้ประกอบการมีแนวโน้มที่จะเลือกอาชีพตามอาชีพของบิดา ความสัมพันธ์ในครอบครัวมีอิทธิพลต่อความเป็นผู้ประกอบการ โดยความสัมพันธ์ในครอบครัวจะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความต้องการที่จะประกอบอาชีพด้วยตนเองมากกว่าการเป็นพนักงานที่ได้รับข้อเสนอต่างๆจากบริษัท

Alexander (1960 : 349-365) ได้ทำการวิจัยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในตุรกี เขตอิสตันบูล ซึ่งเป็นเขตอุตสาหกรรมที่สำคัญ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยเจ้าของกิจการอุตสาหกรรมที่มีคนงานตั้งแต่ 10คนขึ้นไป จำนวน 63 ราย ผลการศึกษาพบว่า อาชีพเดิมของผู้ประกอบการส่วนใหญ่ ได้แก่ อาชีพค้าขาย (43%) ชาวนา (19.4%) และช่างฝีมือ (17.3%) สำหรับผู้ประกอบการที่มีอาชีพค้าขายและมีบิดาดำเนินธุรกิจมาก่อน จะครอบครองกิจการขนาดใหญ่ที่มีคนงานตั้งแต่ 50 คนขึ้นไป ผู้ประกอบการที่มีอาชีพเป็นชาวนาจะเข้าสู่กิจกรรมอุตสาหกรรม เนื่องจากมีผลิตผลทางการ

เกษตรของตนเป็นวัตถุดิบ ส่วนผู้ประกอบการที่มีอาชีพเป็นช่างฝีมือจะเริ่มดำเนินธุรกิจของตนด้วยการขยายการผลิตเดิม

Sayigh (1962:181) ได้ทำการศึกษาคุณลักษณะและพื้นฐานทางสังคมอย่างละเอียด เก็บรวบรวมข้อมูลวิธีสัมภาษณ์ผู้ประกอบการในเลบานอนจำนวน 207 ราย แบ่งเป็น ผู้ประกอบการการผลิตสินค้า 62.8% ผู้ประกอบการด้านการบริการ 22.7% ผู้ประกอบการด้านการเกษตร 7.7% และผู้ประกอบการด้านการเงิน 6.8% ผลการศึกษาพบว่า อาชีพบิดามารดาของผู้ประกอบการส่วนมากทำการค้า (31%) ประกอบกิจการอุตสาหกรรมขนาดเบาและอุตสาหกรรมในครัวเรือน (25%) ผู้ประกอบการส่วนมากจะประกอบกิจการที่แตกต่างไปจากบิดาของตน ในด้านพื้นฐานทางอาชีพ พบว่า มีผู้ประกอบการจำนวนสองในสามที่มาจากอาชีพการค้าและการอุตสาหกรรม ส่วนเหตุผลในการยึดอาชีพธุรกิจ ส่วนใหญ่ระบุว่าเกิดจากแรงจูงใจทางด้านกำไรและความมั่นคง เกี่ยวกับแหล่งที่มาของแนวคิดในการจัดตั้งธุรกิจนั้น ผู้ประกอบการประมาณ 25% ระบุว่าเกิดจากความสนใจและการริเริ่มของตนเอง มีจำนวน 17% ที่ระบุว่าเกิดขึ้นโดยบังเอิญ อีก 16% ที่ระบุว่าเกิดจากการได้ติดต่อคบหาสมาคมกับนักธุรกิจ ที่เหลือเป็นผู้ที่เคยได้รับการอบรมจากประสบการณ์จากการสนับสนุนของญาติ การได้ท่องเที่ยวพบสิ่งแปลกๆใหม่ และจากการศึกษาที่ได้รับในโรงเรียน

Soslow (อ้างใน ชลเย็น หงส์ไพศาลวิวัฒน์. 2539 : 24) ได้ทำการศึกษาคุณลักษณะทางด้านสังคมและทางด้านจิตใจ ระหว่างผู้ประกอบการที่แท้จริง (ผู้ที่ริเริ่มก่อตั้งธุรกิจด้วยตนเอง) กับผู้ประกอบการที่ได้รับมรดกหรือซื้อกิจการของผู้อื่นมาดำเนินการ และผู้บริหารที่ได้รับการเลื่อนตำแหน่งมาตามลำดับขั้น เพื่อเปรียบเทียบว่า ผู้ประกอบการที่แท้จริงจะมีคุณลักษณะและสภาพพื้นฐานต่างๆเป็นไปตามผลการวิจัยของคอลลินส์และมัวร์ (Collins and Moore. 1970) หรือไม่ ที่พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ มีพื้นฐานทางครอบครัวและพื้นฐานทางสังคมในระดับต่ำ มีชีวิตลำบากเมื่อเยาว์วัย มีความกระตือรือร้นและจริงจัง ผลของการศึกษา พบว่า ผู้ประกอบการที่แท้จริงเป็นผู้ที่เกิดในต่างประเทศมากกว่ากลุ่มอื่น มีสภาพพื้นฐานทางด้านสังคม ซึ่งวัดจากการศึกษาและอาชีพของบิดาต่ำกว่าผู้ประกอบการที่ได้รับมรดกกิจการและกลุ่มผู้บริหาร โดยผู้บริหารมีพื้นฐานทางครอบครัวในระดับสูงสุด ทั้งนี้ไม่พบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างในด้านสภาพของชีวิตเมื่อเยาว์วัย ระดับการศึกษาของผู้ประกอบการที่แท้จริงต่ำกว่ากลุ่มอื่น โดยมีกลุ่มนักธุรกิจชั้นบริหารจบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยจำนวน 38% และ 28% ตามลำดับ ผู้ประกอบการที่แท้จริงมีความเห็นเกี่ยวกับประสบการณ์ว่าเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นมากที่สุดใน การประกอบอาชีพ แต่กลุ่มผู้บริหารเห็นว่าการศึกษาในระบบโรงเรียนเป็นสิ่งสำคัญ

Collins and Moore (1970 : 237) ได้พยายามที่จะค้นหาวามีแรงจูงใจหรือปัจจัยประการใดบ้างที่ผลักดันให้ชาวอเมริกันดำเนินอาชีพประกอบการ โดยใช้วิธีค้นคว้าและสอบถาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติของผู้ประกอบการเป็นรายบุคคล ผลการศึกษา พบว่าอิทธิพลของบิดามารดาไม่มีความสัมพันธ์กับการเลือกอาชีพประกอบการ แต่เมื่อตรวจสอบชีวิตในเยาว์วัย พบว่ามีความสำคัญ กล่าวคือ ผู้ประกอบส่วนมากเคยเผชิญชีวิตมาด้วยความลำบากและมักจะต้องหาเลี้ยงชีพด้วยตนเอง ผู้ประกอบการนี้มักจะเคยพบหรือเคยคบค้ากับบุคคลแทบทุกประเภท เป็นผู้ที่มีความต้องการมาก แต่มักจะนึกว่าตนเองได้รับเพียงเล็กน้อย ผู้ประกอบการหลายรายออกจากราชการมาดำเนินธุรกิจ เพราะไม่สามารถก้าวหน้าในชีวิตราชการได้ เช่น ขาดคุณสมบัติทางการศึกษา ไม่สามารถอยู่ใต้บังคับบัญชาของผู้อื่น ผู้ประกอบการจำนวนไม่น้อยที่เคยผ่านมหาวิทยาลัย แต่ออกก่อนจบการศึกษาเสียกลางคัน เนื่องจากพบว่างานธุรกิจน่าสนใจ รวมทั้งสามารถหาเงินได้มากกว่า

Harris (1971 : 331-356) ได้ศึกษาคุณลักษณะทางด้านสังคมและด้านจิตใจของผู้ประกอบการชาวไนจีเรีย เช่น ภูมิลำเนา อาชีพพื้นฐานของบิดา การศึกษาอบรม วัฒนธรรมและความเชื่อ ผลของการค้นคว้า สรุปได้ว่า ผู้ประกอบการที่มีความแตกต่างกันในด้านเชื้อสาย จะมีความแตกต่างกันในด้านสังคมและคุณลักษณะทางจิตใจ แต่ก็ไม่แตกต่างกันมากพออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่นๆด้วย เช่น ประสบการณ์ อาชีพ ระดับการศึกษาที่ได้รับ รวมทั้งการมีโอกาสด้านเศรษฐกิจ และพบว่า การศึกษาอบรมและประสบการณ์ด้านอาชีพ การค้า ช่างฝีมือและงานเสมียนจะส่งผลถึงความสำเร็จในกิจการ แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถส่วนตัวอื่นๆของผู้ประกอบการด้วย เช่น ความสามารถในการมองเห็นโอกาสด้านธุรกิจ ความสามารถในการจัดการ และยังพบว่าแรงจูงใจด้านกำไรมีอิทธิพลต่อการริเริ่มกิจการ นอกจากนี้ยังพบว่าทักษะในการจัดการธุรกิจของชาวไนจีเรียนั้นอยู่ในมาตรฐานที่ต่ำมาก เนื่องจากการขาดประสบการณ์และความคุ้นเคยกับกิจการขนาดใหญ่ซึ่งมีจำนวนเพียงเล็กน้อยภายในประเทศ

Daniel et al. 1995 (อ้างใน ปาริชาติ บุญยะโรจน์. 2544 : 35) พบว่าความรู้ความชำนาญมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จของผู้ประกอบการในประเทศซิมบับเว ซึ่งในประเทศแซมเบียก็เช่นกันจากการศึกษาของ Parker, 1996 (อ้างใน ปาริชาติ บุญยะโรจน์. 2544 : 37) พบว่าประสบการณ์ในการทำงานและประสบการณ์ทางด้านอุตสาหกรรม มีความสัมพันธ์กับผลกำไรของผู้ประกอบการ และการได้รับการฝึกอบรมก็มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจด้วย แต่จากการศึกษาของ Keyser, Kruij and Frese. 2000 (อ้างใน ปาริชาติ บุญยะโรจน์. 2544 : 37) ศึกษาผู้ประกอบการขนาดย่อมในประเทศแซมเบีย ไม่พบว่าประสบการณ์ทางวิชาชีพมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของผู้ประกอบการ

เจเลียว บุรีภักดี (2527 : 185-187) ได้ศึกษาแนวโน้มการทำงานของเยาวชนไทยเกี่ยวกับการประกอบอาชีพอิสระ พบว่าเยาวชนไทยส่วนใหญ่เข้าสู่การดำเนินกิจการโดยการรับช่วงธุรกิจจากพ่อแม่ หรือจากการเป็นลูกจ้างพอชำนาญจึงเปิดกิจการของตนเอง หรือเข้าศึกษาอาชีพเฉพาะแล้วเปิดกิจการของตนเอง

แสง สงวนเรือง และคณะ (2520 : 139) พบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยแจ้งว่าการดำเนินงานของตนเป็นผลจากมีความรู้ในกิจการนั้นๆอยู่ก่อนแล้ว นอกจากนั้นยังสนับสนุนในเรื่องการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิชาชีพ โดยชี้ให้เห็นว่าเป็นพื้นฐานที่สำคัญประการหนึ่งที่ส่งเสริมให้บุคคลดำเนินอาชีพประกอบการ

สุนทร อุจจ์ศรี (2544 : บทคัดย่อ) ศึกษาความสำเร็จในการประกอบธุรกิจขนาดย่อมในการจัดจำหน่ายเมล็ดพันธุ์ข้าวโพด ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการที่มีความรู้ ความชำนาญจากงานเดิม จะมีระดับความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ

รณรงค์ ศรีจันทร์นันท (2544 : 110) ศึกษาผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมในอุตสาหกรรมแม่พิมพ์โลหะและพลาสติก พบว่า ทั้งประสบการณ์ในการบริหารและประสบการณ์ในวิชาชีพหรือความชำนาญมีผลทางบวกต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการ

แต่จากการศึกษาของ ปาริชาติ บุญะโรจน์ (2544 : 85) ที่ทำการศึกษาผู้ประกอบการขนาดย่อมในธุรกิจร้านหนังสือ พบว่า ทั้งประสบการณ์ในการบริหารและประสบการณ์ในวิชาชีพหรือความชำนาญไม่มีผลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการ

สำหรับความล้มเหลวของธุรกิจขนาดย่อม สาเหตุหนึ่งมาจากผู้ประกอบการขาดการศึกษาที่เพียงพอและการขาดประสบการณ์ในสายธุรกิจที่ดำเนินอยู่ การศึกษาระดับมัธยมอย่างน้อยเป็นสิ่งจำเป็น อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการที่ดำเนินธุรกิจบางประเภท เช่น ช่างซ่อมรองเท้า อาจจะไม่ต้องมีการศึกษาและประสบการณ์สูงมากนัก ดังนั้นความจำเป็นทางการศึกษาและจำนวนประสบการณ์ที่ต้องการจะขึ้นอยู่กับประเภทหรือธรรมชาติของธุรกิจที่ดำเนินอยู่

จากแนวคิดและงานวิจัยต่างๆที่เสนอมาทันทีหมด จะเห็นว่า การเป็นผู้ประกอบการหรือเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จนั้น ควรมีปัจจัยพื้นฐาน 2 ประการ ดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา และประสบการณ์
2. ปัจจัยคุณลักษณะของผู้ประกอบการ เป็นคุณลักษณะที่เชื่อต่อการเป็นผู้ประกอบการในการศึกษาค้นคว้าวิจัยได้เลือกศึกษาคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่น่าสนใจ 4 คุณลักษณะ ดังนี้ คือ

- ความเชื่อมั่นในตนเอง (Autonomy Orientation)
- ความคิดสร้างสรรค์ (Innovativeness Orientation)
- ความเป็นผู้นำ (Leadership)
- แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Orientation)

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่อง “อิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)” กรณีศึกษา อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม จังหวัดสมุทรปราการ เป็นการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอวิธีการดำเนินงานวิจัยซึ่งประกอบไปด้วยหัวข้อต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 3.2.1 การสร้างเครื่องมือ
 - 3.2.2 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ หน่วยทั้งหมดที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา ได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งมีจำนวน 80 โรงงาน โดยใช้ฐานข้อมูล SMEs ของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม 2545 จากแผนแม่บทการพัฒนาวิสาหกิจขนาดย่อมและกลาง ภาคอุตสาหกรรม (สืบค้นที่ <http://www.smethai.net>, 25 ก.ค.45) เพื่อให้การศึกษาวิจัยเป็นไปตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้ใช้ทุกหน่วยของประชากรเป็นกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ในการศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่

3.2.1.1 ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามที่มุ่งสำรวจเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา ตำแหน่งงานปัจจุบัน ลักษณะความเป็นมาของกิจการที่ทำ ประสบการณ์การประกอบธุรกิจประเภทอื่น ประสบการณ์การทำงานจากที่อื่น ประเภทของงานที่เคยมีประสบการณ์ ตำแหน่งงานที่เคยมีประสบการณ์ ประสบการณ์การฝึกอบรม และหน่วยงานที่ผู้ประกอบการเข้ารับการอบรม ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม จังหวัดสมุทรปราการ

3.2.1.2 ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามที่มุ่งสำรวจเกี่ยวกับกิจการของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ประเภทของกิจการ รูปแบบของการดำเนินกิจการ ลักษณะของกิจการ วิธีการจำหน่าย ระยะเวลาที่ดำเนินกิจการ สัดส่วนความเป็นเจ้าของ ขนาดของกิจการ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม จังหวัดสมุทรปราการ

3.2.1.3 ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้ประกอบการ แบบสอบถามทั้ง 55 ข้อ เป็นคำถามที่สร้างขึ้นโดยใช้มาตรวัดตามแบบมาตราส่วนประมาณค่าแบบลิเคิร์ท สเกล (Likert Scale) ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อให้คะแนนคำตอบโดยประเมิน (Rating Scale) เป็น 5 ค่าระดับความเห็นด้วย คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งการกำหนดคะแนน จะแยกตามลักษณะของข้อคำถามว่าเป็นลักษณะเชิงลบ (Negative Statement) หรือเป็นลักษณะเชิงบวก (Positive Statement) โดยการกำหนดข้อและคะแนนสำหรับคำถามเชิงบวก และคำถามเชิงลบ ดังตารางที่ 3.1 และ 3.3 ตามลำดับ

3.2.1.4 ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด ซึ่งเป็นข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้ประกอบการ จะนำเสนอโดยการใช่วิธีการบรรยาย

ตารางที่ 3.1 แสดงการกำหนดข้อสำหรับคำถามเชิงบวก และคำถามเชิงลบ

คุณลักษณะ	คำถามเชิงบวก	คำถามเชิงลบ
ความเชื่อมั่นในตนเอง (ข้อ1-13)	ข้อ 1, 3-6, 8-10, 13	ข้อ 2, 7, 11-12
ความคิดสร้างสรรค์ (ข้อ 14-24)	ข้อ 14, 16, 18-20, 22-24	ข้อ 15, 17, 21
ความเป็นผู้นำ (ข้อ 25-36)	ข้อ 25, 27-34, 36	ข้อ 26, 35
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ข้อ 37-55)	ข้อ 37-38, 40-48, 50-52, 54-55	ข้อ 39, 49, 53

3.2.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้วิจัยได้นำมาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ได้กำหนดประเด็นและขอบข่ายของคำถาม เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยพัฒนามาจากแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยประกอบการทำวิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยชลเย็น หงส์ไพศาลวิวัฒน์ เป็นหลัก รวมทั้งได้พัฒนามาจากแบบทดสอบของผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องในแต่ละด้านมาประกอบกัน ดังนี้

3.2.2.1 ความเชื่อมั่นในตนเอง จากแบบวัดของฝ่ายประเมินผลของสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.)

3.2.2.2 ความคิดสร้างสรรค์ จากหนังสือ “คู่มือธุรกิจขนาดย่อม” เขียนโดย ปรีชา ทิวะหุต

3.2.2.3 ความเป็นผู้นำ จากหนังสือ “Leadership Skills for Woman” ซึ่งเขียนโดย Marilyn Manning และ Patricia Haddock แปลโดย นพเก้า ศิริพลไพบูลย์

3.2.2.4 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จากหนังสือ “พัฒนาตนเองสู่ความเป็นผู้บริหาร” เขียนโดย ดร. ชาญชัย อาจิณสมจาร นักวิชาการศึกษาและอาจารย์สอนพิเศษ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามฉบับร่าง แล้วนำเสนออาจารย์ผู้ควบคุมสาระนิพนธ์ เพื่อขอความคิดเห็นในการพิจารณาด้านความครอบคลุมเนื้อหาและภาษาที่ใช้ และได้้นำแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา พร้อมทั้งพิจารณาความถูกต้องชัดเจนของภาษาที่ใช้ จำนวน 3 ท่าน ดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 ตารางรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

รายชื่อ	ตำแหน่ง	สถานที่ปฏิบัติงาน
1. ดร. ณรงค์ พิมสาร	รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม	คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้า คุณทหารลาดกระบัง
2. ดร. จำนงค์ จิงธีรพานิช	คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย	คณะกรรมการจัดการวิศวกรรมและ คอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยอัสสัม ชัญญ์
3. รศ. สุชาติ เหล่าปรีดา	อาจารย์ประจำ	คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัย รามคำแหง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนะ มาปรับปรุงแก้ไขแล้วนำเสนออาจารย์ผู้ควบคุมสหระนิพนธ์ให้พิจารณาความสมบูรณ์อีกครั้งแล้วนำไปทดลองใช้แบบสอบถาม

3.2.3 การทดสอบภาคสนาม (Pretest)

แบบสอบถามที่สร้างขึ้นมา จะนำไปทดสอบภาคสนาม โดยใช้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างในการทดสอบภาคสนามจำนวน 12 คน โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดสอบภาคสนามเป็นกลุ่มตัวอย่างจากประชากรอื่นที่มีคุณลักษณะใกล้เคียงกับประชากรที่จะศึกษา ซึ่งสิ่งที่ได้รับจากการทำการทดสอบภาคสนาม คือ เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม คำนวณความแปรปรวนของข้อความแต่ละข้อ คำนวณความแปรปรวนของข้อความทั้งฉบับและปรับปรุงโครงสร้างของประโยคคำถาม

3.2.4 การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามที่สร้างขึ้นนี้ได้รับการตรวจสอบเพื่อหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ดังนี้

3.2.4.1 การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity)

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นนำเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา พร้อมทั้งพิจารณาความถูกต้องชัดเจนของภาษา

3.2.4.2 การหาความเชื่อมั่น (Reliability)

ผู้วิจัยนำข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้จากการทดสอบภาคสนามมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.7328 (ตามภาคผนวก จ) ซึ่งถือว่าแบบสอบถามมีความเชื่อถือได้ (รัตนา ศิริพานิช. 2533 : 45)

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3.1 ข้อมูลทุติยภูมิ ในส่วนของความหมาย ความเป็นมาและสาระสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งได้จากการรวบรวมข้อมูล เอกสาร เนื้อหาจากหนังสือ บทความ และข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้อง

3.3.2 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถาม(แบบหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล) ทางไปรษณีย์พร้อมทั้งแนบซองปิดผนึกเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามส่งกลับผู้วิจัยตามรายชื่อ

และโทรศัพท์จากฐานข้อมูล SMEs ของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม 2545 จำนวน 80 ราย

3.3.3 โดยหลังจากส่งแบบสอบถามไป 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามกลับมา 11 ราย และได้โทรศัพท์ติดต่อไปยังผู้ประกอบการที่เหลือเพื่อตามแบบสอบถามหรือสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ ซึ่งมีผู้ประกอบการบางท่านไม่สะดวกที่จะตอบหรือไปต่างประเทศ บางท่านก็ยินดีที่จะให้ผู้วิจัยสัมภาษณ์ ซึ่งที่สุดแล้วมีแบบสอบถามที่ส่งกลับมาและที่ผู้วิจัยสัมภาษณ์ด้วยตนเอง ที่ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของแบบสอบถามรวมทั้งสิ้น 25 ฉบับ หรือร้อยละ 31.25 ซึ่งถือว่ามีจำนวนไม่มากเมื่อเทียบกับจำนวนประชากรจึงไม่อาจถือว่าเป็นประชากรได้ ผู้วิจัยจึงถือเสมือนว่ากลุ่มผู้ประกอบการทั้ง 25 รายนี้เป็นกลุ่มตัวอย่างจากประชากรทั้งหมด

3.3.4 นำแบบสอบถามที่ตรวจสอบแล้วว่ามี ความถูกต้องและความสมบูรณ์ไปวิเคราะห์ข้อมูล

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows (Statistical Package for the Social Sciences) ตามขั้นตอนดังนี้

3.4.1 บันทึกข้อมูลจากแบบสอบถามลงในโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows โดยกำหนดระดับลักษณะการตอบแบบสอบถามมาตรวัด Likert Scale ทั้งหมด 5 ระดับ ซึ่งมีทั้งข้อความเชิงบวกและลบ มีเกณฑ์การให้คะแนนตามตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3 แสดงการกำหนดคะแนนสำหรับคำถามเชิงบวกและคำถามเชิงลบ

ระดับความคิดเห็น	คำถามเชิงบวก	คำถามเชิงลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

3.4.2 นำข้อมูลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ โดยการวิเคราะห์แบ่งเป็น 4 ตอนดังต่อไปนี้ คือ

3.4.2.1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา ตำแหน่งงานปัจจุบัน ลักษณะความเป็นมาของกิจการที่ทำ ประสบการณ์การประกอบธุรกิจประเภทอื่น ประสบการณ์การทำงานจากที่อื่น ประเภทของงานที่เคยมีประสบการณ์ ตำแหน่งงานที่เคยมีประสบการณ์ ประสบการณ์การฝึกอบรม และหน่วยงานที่ผู้ประกอบการเข้ารับการอบรม ค่าสถิติที่ให้นำเสนอข้อมูลของแต่ละข้อ คือ ความถี่และร้อยละ (Percentage)

3.4.2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับกิจการ ได้แก่ ประเภทของกิจการ รูปแบบของการดำเนินกิจการ ลักษณะของกิจการ วิธีการจำหน่าย ระยะเวลาที่ดำเนินกิจการ สัดส่วนความเป็นเจ้าของ ขนาดของกิจการ ค่าสถิติที่ให้นำเสนอข้อมูลของแต่ละข้อ คือ ความถี่และร้อยละ (Percentage)

3.4.2.3 คุณลักษณะของผู้ประกอบการทั้ง 4 คุณลักษณะ ได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความคิดสร้างสรรค์ ภาวะผู้นำ และ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ค่าสถิติที่ให้นำเสนอข้อมูล คือ ค่ามัชฌิมเลขคณิตหรือค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3.4.2.4 วิเคราะห์อิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการ โดยวิเคราะห์ในแต่ละคุณลักษณะ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis) การวิเคราะห์ถดถอยพหุ เป็นการวิเคราะห์เพื่อทำนายการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตามโดยตัวแปรอิสระตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไปและใช้ในการประมาณค่าสมการ การวิเคราะห์ถดถอยพหุ จะบอกให้ทราบว่าตัวแปรอิสระตัวใดมีน้ำหนักในการอธิบายตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่มากนักเพียงใด รวมทั้งสามารถบอกได้ว่าในสมการเส้นตรงนั้นตัวแปรอิสระทั้งหมดที่ประกอบด้วยตัวแปรในสมการสามารถอธิบายความผันแปรของตัวแปรตามได้ร้อยละเท่าใดอีกด้วย โดยเลือกวิธีการ Enter ซึ่งเป็นเทคนิคการเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยในขั้นตอนเดียวโดยผู้วิจัยมีหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการดังนี้ คือ 1) จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่าปัจจัยส่วนบุคคลทั้ง 7 ตัวมีอิทธิพลต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการ 2) คำถามในการวิจัยในครั้งนี้ 3) สมมติฐานการวิจัย และในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำปัจจัยคุณลักษณะส่วนบุคคลเข้าสู่วิเคราะห์ทีละตัวแปร เพื่อวิเคราะห์ถึงอิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา ประสบการณ์ทำงาน ประสบการณ์บริหาร การเข้ารับการฝึกอบรม ที่มีต่อตัวแปรตาม ได้แก่ คุณลักษณะ 4 คุณลักษณะของผู้ประกอบการ คือ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีขั้นตอนในการคัดเลือกตัวแปรดังนี้

1. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.1 เพื่อต้องการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันว่ามีคู่ใดที่มีค่าสหสัมพันธ์ตั้งแต่ .075 ขึ้นไปต้องตัดตัวใดตัวหนึ่งออกเพราะจะทำให้เกิดปัญหาการร่วมเชิงเส้นพหุ (Multicollinearity)

1.2. หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามและตัวแปรต้นและเลือกตัวแปรเข้าสมการโดยเลือกตัวแปรต้นที่มีความสัมพันธ์ตัวแปรตาม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปรผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งเป็น 4 ตอน ดังต่อไปนี้ คือ

4.1 ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา ตำแหน่งงานปัจจุบัน ลักษณะความเป็นมาของกิจการที่ทำ ประสบการณ์การประกอบธุรกิจ ประเภทอื่น ประสบการณ์การทำงานจากที่อื่น ประเภทของงานที่เคยมีประสบการณ์ ตำแหน่งงานที่เคยมีประสบการณ์ ประสบการณ์การฝึกอบรม และหน่วยงานที่ผู้ประกอบการเข้ารับการอบรม

4.2 ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับกิจการ ได้แก่ ประเภทของกิจการ รูปแบบของการดำเนินกิจการ ลักษณะของกิจการ วิธีการจำหน่าย ระยะเวลาที่ดำเนินกิจการ สัดส่วนความเป็นเจ้าของ ขนาดของกิจการ

4.3 ตอนที่ 3 คุณลักษณะของผู้ประกอบการทั้ง 4 คุณลักษณะ ได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความคิดสร้างสรรค์ ภาวะผู้นำ และ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

4.5 ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการ

4.1 ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลในการวิจัยเก็บรวบรวมจากผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ในจังหวัดสมุทรปราการ ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถาม (แบบหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล) ทางไปรษณีย์พร้อมทั้งแนบซองปิดผนึกไป เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามส่งกลับผู้วิจัยตามรายชื่อและโทรศัพท์จากฐานข้อมูล SMEs ของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม 2545 จากแผนแม่บทการพัฒนาวิสาหกิจขนาดย่อมและกลาง ภาคอุตสาหกรรม (สืบค้นที่ <http://www.smethai.net>, 25 ก.ค.45) จำนวน 80 ผู้ประกอบการ มีแบบสอบถามที่ส่งกลับมาและที่ผู้วิจัยสัมภาษณ์ด้วยตนเองที่ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์รวมทั้งสิ้น 25 ฉบับ หรือร้อยละ 31.25 ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตารางที่

4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามของปัจจัยส่วนบุคคล

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
▪ ชาย	14	56.00
▪ หญิง	11	44.00
รวม	25	100.00
2. อายุ		
▪ 25-35 ปี	3	12.50
▪ มากกว่า 35 ปี-45 ปี	12	50.00
▪ มากกว่า 45 ปี-55 ปี	8	33.33
▪ มากกว่า 55 ปี	1	4.17
รวม	24*	100.00
3. สถานภาพ		
▪ โสด	7	28.00
▪ สมรส	18	72.00
รวม	25	100.00
4. การศึกษาสูงสุด		
▪ ประถมศึกษา	2	8.00
▪ มัธยมศึกษา	6	24.00
▪ อนุปริญญา-ปริญญาตรี	10	40.00
▪ สูงกว่าปริญญาตรี	7	28.00
รวม	25	100.00
5. ตำแหน่งงานปัจจุบัน		
▪ เจ้าของกิจการ	4	16.00
▪ เจ้าของกิจการและผู้บริหาร	15	60.00
▪ มีหุ้นส่วนในกิจการ	6	24.00
รวม	25	100.00
6. ลักษณะความเป็นมาของกิจการที่ทำ		
▪ เป็นกิจการของครอบครัว	8	32.00
▪ เป็นกิจการที่ตั้งขึ้นเอง	8	32.00
▪ เป็นกิจการที่สืบทอดกันมา	7	28.00
▪ เป็นกิจการที่ร่วมหุ้นตั้งขึ้นใหม่	2	8.00
รวม	25	100.00

* มีผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่บอกอายุ 1 ราย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
7. ประสบการณ์การประกอบธุรกิจอื่น		
▪ ไม่เคย	23	92.00
▪ เคย	2	8.00
รวม	25	100.00
8. ประสบการณ์การทำงานจากที่อื่น		
▪ ไม่เคย	13	52.00
▪ เคย	12	48.00
รวม	25	100.00
9. ประเภทของงานที่เคยมีประสบการณ์		
▪ ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	3	27.27
▪ สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	6	54.55
▪ อื่นๆ	2	18.18
รวม	11	100.00
10. ตำแหน่งงานที่เคยมีประสบการณ์		
▪ ระดับผู้บริหารหรือผู้จัดการ	8	66.67
▪ ระดับพนักงานทั่วไป	4	33.33
รวม	12	100.00
11. ประสบการณ์การฝึกอบรม		
▪ เคย	14	56.00
▪ ไม่เคย	11	44.00
รวม	25	100.00
12. หน่วยงานที่จัดฝึกอบรม		
▪ หน่วยงานของรัฐ	4	28.57
▪ หน่วยงานของเอกชน	5	35.71
▪ ทั้งหน่วยงานของรัฐและเอกชน	5	35.71
รวม	14	100.00

เพศ พบว่าผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ซึ่งมีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 56 และเป็นเพศหญิงจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 44

อายุ พบว่าผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มส่วนใหญ่ อยู่ในกลุ่มอายุมากกว่า 35 ปี - 45 ปี มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมา คือ กลุ่มอายุมากกว่า เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

45 ปี - 55 ปี มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 และกลุ่มอายุมากกว่า 25 ปี - 35 ปี มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50 ตามลำดับ กลุ่มอายุมากกว่า 55 ปีขึ้นไป มีจำนวนน้อยที่สุดเท่ากับ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4.17

สถานภาพ พบว่าผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 72 และกลุ่มที่มีสถานภาพโสด มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 28

การศึกษา พบว่าผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับอนุปริญญา - ปริญญาตรีมากที่สุด มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 40 รองลงมา คือ กลุ่มสูงกว่าระดับปริญญาตรี มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 28 กลุ่มระดับมัธยม มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 24 กลุ่มระดับประถมศึกษา มีจำนวนน้อยที่สุดเท่ากับ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 8

ตำแหน่งงานปัจจุบัน พบว่าผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มส่วนใหญ่เป็นเจ้าของกิจการและผู้บริหาร มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 60 กลุ่มมีหุ้นส่วนในกิจการ มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 24 กลุ่มเจ้าของกิจการ มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 16

ลักษณะความเป็นมาของกิจการที่ทำ พบว่ากิจการของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มส่วนใหญ่เป็นกิจการของครอบครัวและกิจการที่สร้างขึ้นเองมีจำนวนเท่ากัน คือ มีจำนวน อย่างละ 8 คน คิดเป็นร้อยละ 32 รองลงมา คือ กลุ่มกิจการที่สืบทอดกันมา มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 28 กลุ่มกิจการที่ร่วมหุ้นตั้งขึ้นใหม่ มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 8

ประสบการณ์การประกอบธุรกิจอื่น พบว่าผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มส่วนใหญ่ไม่เคยประกอบธุรกิจประเภทอื่นมาก่อน มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 92 กลุ่มเคยประกอบธุรกิจประเภทอื่นมาก่อน มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 8

ประสบการณ์การทำงานจากที่อื่น พบว่าผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์การทำงานจากที่อื่นก่อนเริ่มประกอบธุรกิจปัจจุบัน มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 52 กลุ่มเคยมีประสบการณ์การทำงานจากที่อื่นมีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 48

ประเภทของงานที่เคยมีประสบการณ์ พบว่าผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่เคยมีประสบการณ์การทำงานจากที่อื่นมาก่อนนั้น ส่วนใหญ่จะเคยทำงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 54.55 กลุ่มเคยเป็นข้าราชการหรือรัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 27.27 กลุ่มงานประเภทอื่นๆ มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 18.18

ตำแหน่งงานที่เคยมีประสบการณ์ พบว่าผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่เคยมีประสบการณ์การทำงานจากที่อื่นมาก่อนนั้น ส่วนใหญ่จะเคยทำงานในเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตำแหน่งระดับผู้บริหารหรือผู้จัดการ มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 กลุ่มระดับพนักงานทั่วไปไม่มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33

ประสบการณ์การฝึกอบรม พบว่าผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มส่วนใหญ่จะเคยเข้ารับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการเป็นเจ้าของธุรกิจหรือการบริหาร มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 56 กลุ่มไม่เคยเข้ารับการฝึกอบรม มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 44

หน่วยงานที่จัดฝึกอบรม พบว่าผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่เคยเข้ารับการฝึกอบรม จะเข้ารับการฝึกอบรมทั้งจากหน่วยงานของรัฐและเอกชน มีจำนวน 5 คน เท่ากับจากหน่วยงานเอกชน ซึ่งมีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 35.71 กลุ่มจากหน่วยงานของรัฐมีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 28.57

4.2 ตอนที่ 2 ข้อมูลของกิจการ

ข้อมูลในการวิจัยเก็บรวบรวมจากผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ในจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 25 คน ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลกิจการ

ข้อมูลของกิจการ	จำนวน	ร้อยละ
1. ประเภทของกิจการ		
▪ ครั้วเรือน	3	12.00
▪ โรงงาน	21	84.00
▪ บริษัทซื้อมาขายไป	1	4.00
รวม	25	100.00
2. รูปแบบการดำเนินการ		
▪ บริษัท	11	44.00
▪ ห้างหุ้นส่วน	11	44.00
▪ ไม่ได้จดทะเบียน	3	12.00
รวม	25	100.00

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ข้อมูลของกิจการ	จำนวน	ร้อยละ
3. ลักษณะของกิจการ		
▪ ผู้ผลิต	7	28.00
▪ ผู้จัดการจำหน่าย	2	8.00
▪ ผู้ผลิตและผู้จัดการจำหน่าย	16	64.00
รวม	25	100.00
4. วิธีการจำหน่าย		
▪ มีหน้าร้านเป็นของตัวเอง	1	5.56
▪ ผ่านตัวแทนจำหน่ายภายในประเทศ	8	44.44
▪ ผ่านตัวแทนส่งออกไปต่างประเทศ	3	16.67
▪ ผ่านตัวแทนทั้งภายในและภายนอกประเทศ	3	16.67
▪ ขายตรง/มีผู้มาซื้อจากโรงงานโดยตรง	3	16.67
รวม	18	100.00
5. ระยะเวลาที่การดำเนินกิจการ		
▪ 1-5 ปี	3	12.00
▪ มากกว่า 5 ปี-10 ปี	7	28.00
▪ มากกว่า 10 ปี-15 ปี	6	24.00
▪ มากกว่า 15 ปี ขึ้นไป	9	36.00
รวม	25	100.00
6. สัดส่วนความเป็นเจ้าของ		
▪ เป็นเจ้าของคนเดียว	11	44.00
▪ ร่วมลงทุนกับคนไทย	11	44.00
▪ ร่วมลงทุนกับต่างชาติ	3	12.00
รวม	25	100.00
7. ขนาดของกิจการ		
▪ ธุรกิจขนาดย่อม	11	44.00
▪ ธุรกิจขนาดกลาง	14	56.00
รวม	25	100.00

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประเภทของกิจการ พบว่ากิจการในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มส่วนใหญ่เป็นโรงงาน มีจำนวน 21 ราย คิดเป็นร้อยละ 84 รองลงมา คือ กลุ่มประเภทครัวเรือน มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 12 กลุ่มประเภทซื้อมาขายไปมีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 4

รูปแบบการดำเนินกิจการ พบว่ากิจการในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มส่วนใหญ่เป็นบริษัทและห้างหุ้นส่วนซึ่งมีจำนวนกลุ่มละเท่าๆกัน คือ มีจำนวนกลุ่มละ 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 44 และกลุ่มไม่ได้จดทะเบียนมีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 12

ลักษณะของกิจการ พบว่ากิจการในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มส่วนใหญ่เป็นผู้ผลิตและจำหน่ายด้วย มีจำนวน 16 ราย คิดเป็นร้อยละ 64 กลุ่มผู้ผลิต มีจำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 28 กลุ่มผู้จัดจำหน่าย มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 8

วิธีการจำหน่าย พบว่ากิจการในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มส่วนใหญ่มีวิธีจำหน่ายโดยผ่านตัวแทนในประเทศ มีจำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.44 กลุ่มผ่านตัวแทนส่งออกไปต่างประเทศ กลุ่มผ่านตัวแทนภายในและภายนอกประเทศ และกลุ่มขายตรงหรือมีผู้มาซื้อจากโรงงานโดยตรง มีจำนวนกลุ่มละเท่าๆกัน คือ มีจำนวนกลุ่มละ 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.67

ระยะเวลาที่การดำเนินกิจการ พบว่ากิจการในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มส่วนใหญ่มีดำเนินกิจการมาแล้วมากกว่า 15 ปีขึ้นไปมีจำนวน 9 ราย คิดเป็นร้อยละ 36 กลุ่มระยะเวลา มากกว่า 5 ปี -10 ปี มีจำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 28 กลุ่มระยะเวลามากกว่า 10 ปี -15 ปี มีจำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 24 กลุ่มระยะเวลา 1-5 ปี มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 12

สัดส่วนความเป็นเจ้าของ พบว่ากิจการในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเป็นเจ้าของคนเดียวมีจำนวนเท่ากับกลุ่มร่วมลงทุนกับคนไทย มีจำนวนอย่างละเท่าๆกัน คือ กลุ่มละ 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 44 กลุ่มร่วมลงทุนกับชาวต่างชาติ มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 12

ขนาดของกิจการ พบว่ากิจการในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มส่วนใหญ่เป็นกิจการขนาดกลาง มีจำนวน 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 56 กลุ่มขนาดเล็ก มีจำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 44

4.3 ตอนที่ 3 คุณลักษณะของผู้ประกอบการทั้ง 4 คุณลักษณะ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

จากการวิเคราะห์ระดับคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะของผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้าน โดยกลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 25 ราย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คุณลักษณะผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้าน

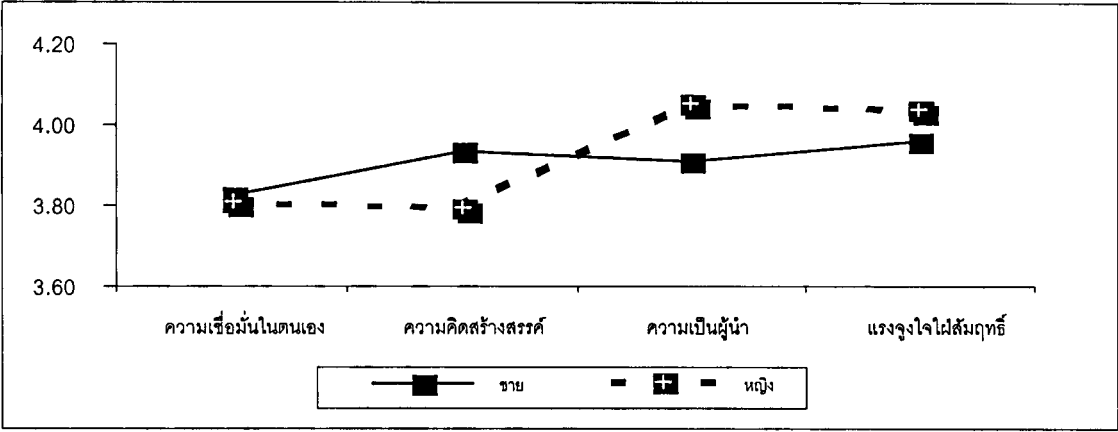
คุณลักษณะของผู้ประกอบการ	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	S.D.	ลำดับที่
ความเชื่อมั่นในตนเอง	3.82	0.07	4
ความคิดสร้างสรรค์	3.87	0.06	3
ความเป็นผู้นำ	3.97	0.07	2
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	4.00	0.05	1

จากตารางที่ 4.3 เมื่อพิจารณาในแต่ละคุณลักษณะเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ย พบว่าคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงเป็นลำดับที่ 1 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 และผู้ประกอบการแต่ละคนมีระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.05 ลำดับที่ 2 ได้แก่ คุณลักษณะความเป็นผู้นำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 และผู้ประกอบการแต่ละคนมีระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.07 ลำดับที่ 3 ได้แก่ คุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 และผู้ประกอบการแต่ละคนมีระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.06 และลำดับสุดท้าย ได้แก่ คุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 และผู้ประกอบการแต่ละคนมีระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.07

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะของผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้านโดยจำแนกตามเพศได้นำมาแสดงไว้ในตารางที่ 4.4 และแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างในภาพที่ 4.1 ดังนี้

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คุณลักษณะผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้าน
จำแนกตามเพศ

คุณลักษณะ	ชาย		หญิง	
	Mean	S.D.	Mean	S.D.
ความเชื่อมั่นในตนเอง	3.82	0.09	3.81	0.12
ความคิดสร้างสรรค์	3.94	0.07	3.79	0.08
ความเป็นผู้นำ	3.91	0.07	4.05	0.12
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	3.96	0.06	4.04	0.08

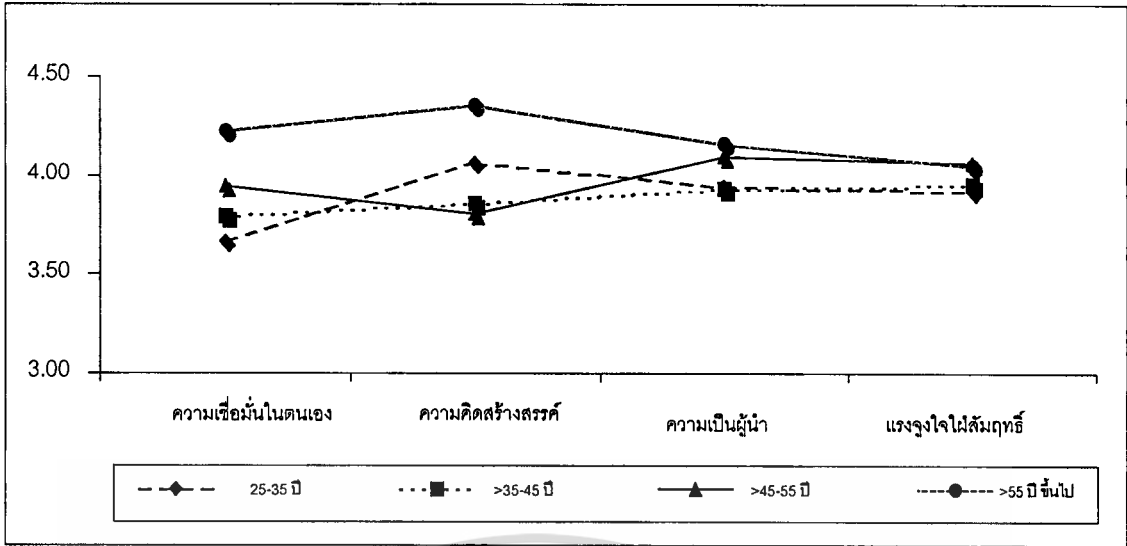
ภาพที่ 4.1 ระดับคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะทั้ง 4 ด้านจำแนกตามเพศ

จากตารางที่ 4.4 และภาพที่ 4.1 เมื่อพิจารณาในแต่ละคุณลักษณะ จะเห็นว่าผู้ประกอบการทั้งเพศชายและเพศหญิงมีระดับคะแนนเฉลี่ยของคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเอง และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกันมาก แต่มีระดับคะแนนเฉลี่ยต่างกันของคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์และความเป็นผู้นำ โดยคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ ผู้ประกอบการเพศชายจะมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่าผู้ประกอบการเพศหญิง ส่วนคุณลักษณะความเป็นผู้นำ ผู้ประกอบการเพศหญิงจะมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่าผู้ประกอบการเพศชาย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะของผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้านโดยจำแนกตามอายุ ได้นำมาแสดงไว้ในตารางที่ 4.5 และแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างในภาพที่ 4.2 ดังนี้

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คุณลักษณะผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้านจำแนกตามอายุ

คุณลักษณะ	25-35 ปี		มากกว่า 35-45 ปี		มากกว่า 45-55 ปี		มากกว่า 55 ปีขึ้นไป	
	Mean	S.D.	Mean	S.D.	Mean	S.D.	Mean	S.D.
ความเชื่อมั่นในตนเอง	3.67	0.24	3.79	0.10	3.94	0.12	4.23	0.00.
ความคิดสร้างสรรค์	4.06	0.11	3.86	0.08	3.81	0.07	4.36	0.00
ความเป็นผู้นำ	3.94	0.10	3.93	0.09	4.09	0.14	4.17	0.00
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	3.92	0.13	3.96	0.07	4.07	0.07	4.05	0.00

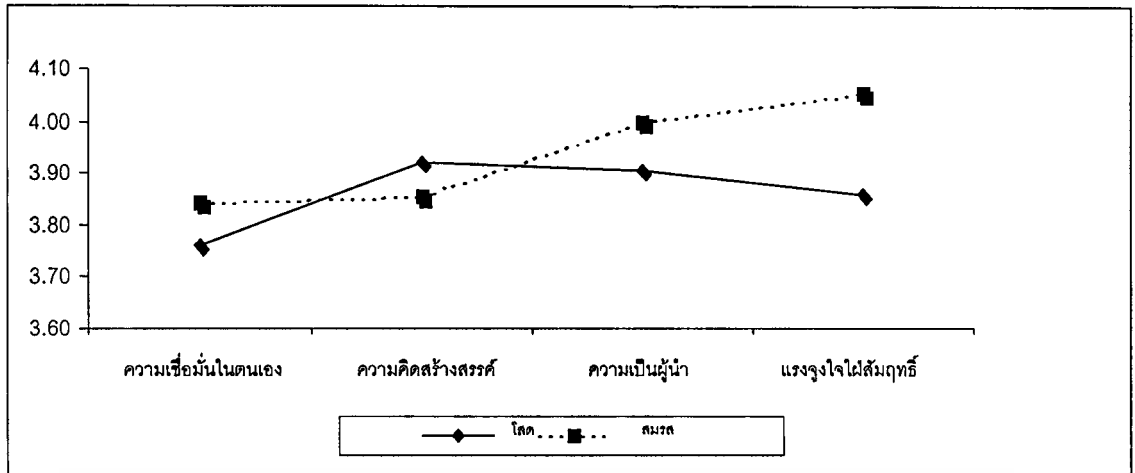
ภาพที่ 4.2 ระดับคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะทั้ง 4 ด้านจำแนกตามอายุ

จากตารางที่ 4.5 และภาพที่ 4.2 จะเห็นได้ว่าทุกกลุ่มอายุมีระดับคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกันมากในคุณลักษณะความเป็นผู้นำและคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แต่ในกลุ่มอายุมากกว่า 55 ปีขึ้นไปจะมีระดับคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มอายุอื่นๆในทุกคุณลักษณะโดยเฉพาะคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเอง และคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์สูงกว่าอย่างเห็นได้ชัด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะของผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้านโดยจำแนกตามสถานภาพ ได้นำมาแสดงไว้ในตารางที่ 4.6 และแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างในภาพที่ 4.3 ดังนี้

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คุณลักษณะผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้านจำแนกตามสถานภาพ

คุณลักษณะ	โสด		สมรส	
	Mean	S.D.	Mean	S.D.
ความเชื่อมั่นในตนเอง	3.76	0.16	3.84	0.09
ความคิดสร้างสรรค์	3.92	0.11	3.85	0.06
ความเป็นผู้นำ	3.90	0.06	4.00	0.09
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	3.86	0.05	4.05	0.06

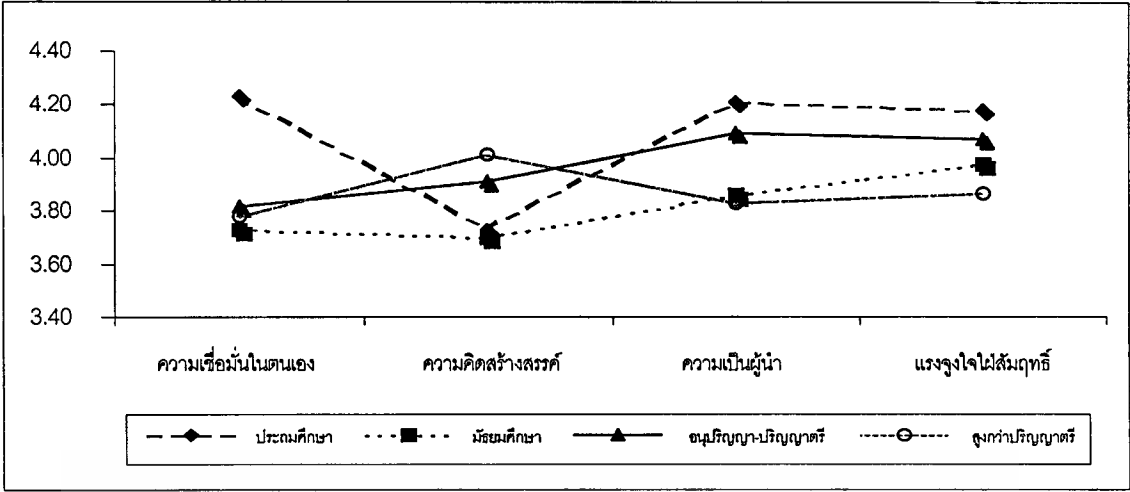
ภาพที่ 4.3 ระดับคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะทั้ง 4 ด้านจำแนกตามสถานภาพ

จากตารางที่ 4.6 และภาพที่ 4.3 เมื่อพิจารณาในแต่ละคุณลักษณะ จะเห็นได้ว่าผู้ประกอบการที่เป็นโสดและผู้ประกอบการที่สมรสแล้วมีระดับคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกันมากในคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเอง ความคิดสร้างสรรค์ และความเป็นผู้นำ แต่มีระดับคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันในคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยผู้ประกอบการที่สมรสแล้วจะมีระดับคะแนนเฉลี่ยในคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าผู้ประกอบการที่เป็นโสด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะของผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้านโดยจำแนกตามการระดับศึกษาของผู้ประกอบการ ได้นำมาแสดงไว้ในตารางที่ 4.7 และแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างในภาพที่ 4.4 ดังนี้

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คุณลักษณะผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้านจำแนกตามระดับการศึกษา

คุณลักษณะ	ประถมศึกษา		มัธยมศึกษา		อนุปริญญา-ปริญญาตรี		สูงกว่าปริญญาตรี	
	Mean	S.D.	Mean	S.D.	Mean	S.D.	Mean	S.D.
ความเชื่อมั่นในตนเอง	4.23	0.22	3.73	0.29	3.82	0.36	3.78	0.46
ความคิดสร้างสรรค์	3.73	0.26	3.70	0.20	3.91	0.28	4.01	0.28
ความเป็นผู้นำ	4.21	0.77	3.86	0.36	4.09	0.23	3.83	0.29
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	4.18	0.33	3.97	0.19	4.07	0.23	3.86	0.17

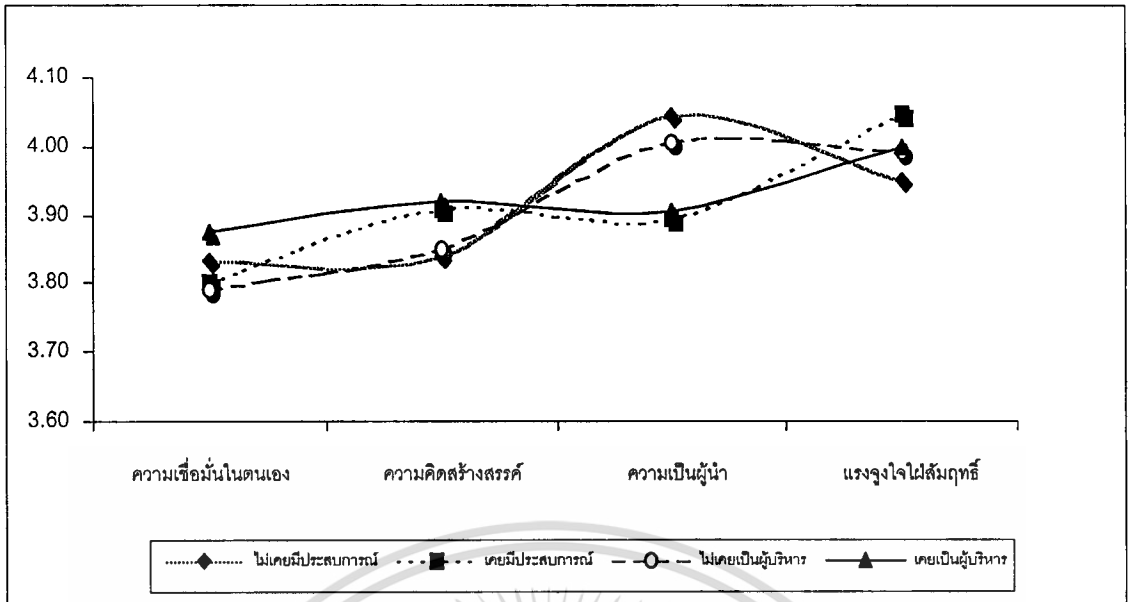
ภาพที่ 4.4 ระดับคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะทั้ง 4 ด้านจำแนกตามการศึกษา

จากตารางที่ 4.7 และภาพที่ 4.4 เมื่อพิจารณาในแต่ละคุณลักษณะ จะเห็นได้ว่าผู้ประกอบการที่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษาจะมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดในคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเอง ความเป็นผู้นำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แต่จะมีคะแนนเฉลี่ยต่ำในคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ซึ่งใกล้เคียงกับผู้ประกอบการที่มีการศึกษาระดับมัธยม ส่วนผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีจะมีคะแนนสูงสุดในคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะของผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้านโดยจำแนกตามประสบการณ์การทำงาน และประสบการณ์การเป็นผู้บริหาร ไว้ในตารางที่ 4.8 และแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างในภาพที่ 4.5 ดังนี้

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คุณลักษณะผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้านจำแนกตามประสบการณ์การทำงาน และประสบการณ์การเป็นผู้บริหาร

คุณลักษณะ	ประสบการณ์การทำงาน				ประสบการณ์การเป็นผู้บริหาร			
	ไม่เคย		เคย		ไม่เคย		เคย	
	Mean	S.D.	Mean	S.D.	Mean	S.D.	Mean	S.D.
ความเชื่อมั่นในตนเอง	3.83	0.11	3.80	0.10	3.79	0.09	3.88	0.13
ความคิดสร้างสรรค์	3.84	0.07	3.91	0.09	3.85	0.07	3.92	0.08
ความเป็นผู้นำ	4.04	0.09	3.90	0.09	4.00	0.08	3.91	0.12
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	3.95	0.06	4.05	0.07	3.99	0.05	4.00	0.09

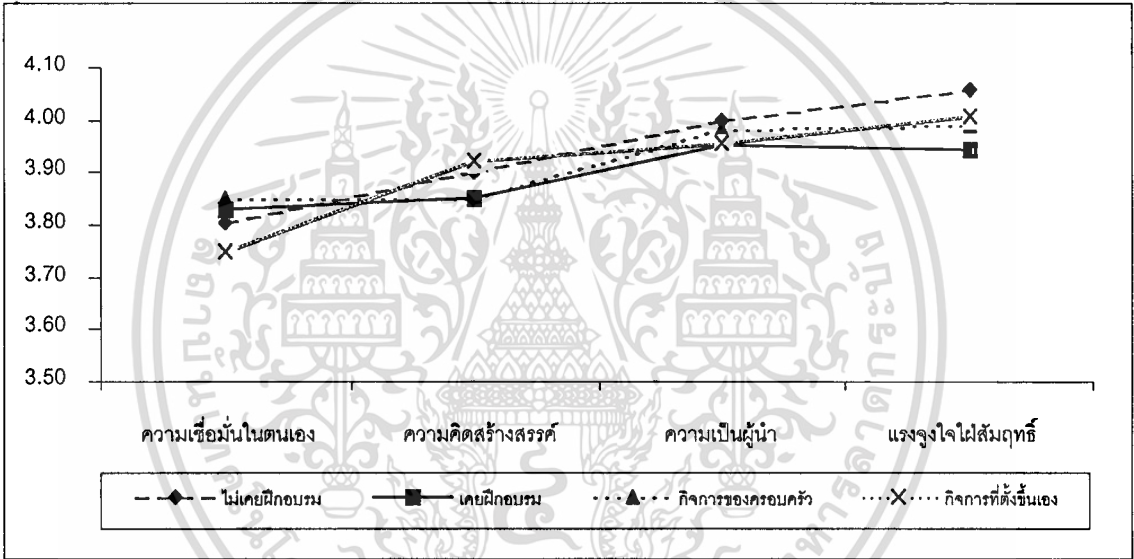
ภาพที่ 4.5 ระดับคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะทั้ง 4 ด้านจำแนกตามประสบการณ์การทำงาน และ ประสบการณ์การเป็นผู้บริหาร

จากตารางที่ 4.8 และภาพที่ 4.5 เมื่อพิจารณาในแต่ละคุณลักษณะ จะเห็นได้ว่าคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเอง ความคิดสร้างสรรค์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผู้ประกอบการทั้ง 4 แบบจะมีระดับคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน แต่ผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์การเป็นผู้บริหาร จะมีระดับคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดในคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเองและความคิดสร้างสรรค์ และผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์การทำงานจะมีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดในคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในคุณลักษณะความเป็นผู้นำมีคะแนนเฉลี่ยค่อนข้างแตกต่างกันโดยผู้ประกอบการที่ไม่เคยมีประสบการณ์ทั้งการทำงานและประสบการณ์การเป็นผู้บริหารจะมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะของผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้านโดยจำแนกตามประสบการณ์การฝึกอบรม และลักษณะความเป็นมาของกิจการไว้ในตารางที่ 4.9 และแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างในภาพที่ 4.6 ดังนี้

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คุณลักษณะผู้ประกอบการทั้ง 4 ด้าน
จำแนกตามประสบการณ์การฝึกอบรมและลักษณะความเป็นมาของกิจการ

คุณลักษณะ	ประสบการณ์การฝึกอบรม				ลักษณะความเป็นมาของกิจการ			
	ไม่เคย		เคย		กิจการของครอบครัว		กิจการที่สร้างขึ้นเอง	
	Mean	S.D.	Mean	S.D.	Mean	S.D.	Mean	S.D.
ความเชื่อมั่นในตนเอง	3.80	0.12	3.83	0.10	3.85	0.10	3.75	0.09
ความคิดสร้างสรรค์	3.90	0.08	3.85	0.08	3.85	0.07	3.92	0.07
ความเป็นผู้นำ	4.00	0.11	3.95	0.08	3.98	0.10	3.96	0.06
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	4.06	0.08	3.94	0.05	3.99	0.06	4.01	0.06

ภาพที่ 4.6 ระดับคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะทั้ง 4 ด้านจำแนกตามประสบการณ์การฝึกอบรมและ
ลักษณะความเป็นมาของกิจการ

จากตารางที่ 4.9 และภาพที่ 4.6 จะเห็นว่าผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์การฝึกอบรมและไม่เคยฝึกอบรมจะมีคะแนนเฉลี่ยทั้ง 4 คุณลักษณะใกล้เคียงกัน โดยมีคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าคุณลักษณะอื่นๆ แต่ผู้ประกอบการที่ไม่เคยฝึกอบรมจะมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าผู้ประกอบการที่เคยมีประสบการณ์การฝึกอบรมในคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ส่วนลักษณะของกิจการ จะพบว่าผู้ประกอบการที่ตั้งกิจการขึ้นมาเองจะมีคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเองต่ำกว่ากิจการที่เป็นของครอบครัว แต่มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าในคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ แต่จะมีคะแนนเฉลี่ยใกล้เคียงกันในคุณลักษณะความเป็นผู้นำและคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และมีระดับคะแนนเฉลี่ยที่สูงมาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.4 ตอนที่ 4 การวิเคราะห์อิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการ

ส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการ เพื่อวิเคราะห์ถึงอิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา ประสบการณ์ทำงาน ประสบการณ์บริหาร การเข้ารับการฝึกอบรม ที่มีต่อตัวแปรตาม ได้แก่ คุณลักษณะ 4 คุณลักษณะของผู้ประกอบการ คือ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้มีทั้งที่มีการวัดระดับช่วงและการวัดระดับกลุ่ม ซึ่งตัวแปรที่มีการวัดระดับกลุ่ม ผู้วิจัยจะทำการแปลงค่าตัวแปรที่มีการวัดระดับกลุ่มเป็นตัวแปรหุ่น (Dummy Variable) โดยทำการแปลงค่าตัวแปรเปรียบเทียบกับกลุ่มอ้างอิง โดยสรุปดังนี้

4.3.1 ตัวแปรต้น

4.3.1.1 ตัวแปรอิสระที่มีการวัดระดับกลุ่ม ได้แก่

เพศ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ เพศชาย และเพศหญิง กลุ่มอ้างอิง คือ เพศหญิง

สถานภาพ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ โสด และสมรส กลุ่มอ้างอิง คือ โสด

ประสบการณ์การทำงาน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ เคย และไม่เคยมีประสบการณ์การทำงาน กลุ่มอ้างอิง คือ ไม่เคยมีประสบการณ์

ประสบการณ์การเป็นผู้บริหาร แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ เคย และไม่เคยมีประสบการณ์บริหาร กลุ่มอ้างอิง คือ ไม่เคยมีประสบการณ์บริหาร

ประสบการณ์การฝึกอบรม แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ เคย และไม่เคยเข้ารับการฝึกอบรม กลุ่มอ้างอิง คือ ไม่เคยเข้ารับการฝึกอบรม

4.3.1.2 ตัวแปรอิสระที่มีการวัดระดับอัตราส่วน ได้แก่

อายุ คือ อายุจริงของผู้ประกอบการ

การศึกษา คือ จำนวนปีที่ศึกษา

4.3.2 ตัวแปรตาม ที่มีการวัดระดับอัตราส่วน ได้แก่ คุณลักษณะ 4 คุณลักษณะของผู้ประกอบการ ได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ก่อนที่จะถึงขั้นตอนของการวิเคราะห์ถดถอยพหุ ต้องทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกัน ดังตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Correlation) ระหว่างตัวแปรอิสระ

	เพศ	อายุ	สถานภาพ	การศึกษา	ประสพ การณ ทำงาน	ประสพ การณ บริหาร	ประสพ การณ ฝึกอบรม
เพศ (1) ชาย	1.000						
อายุ	-0.109	1.000					
สถานภาพ (2) สมรส	0.014	0.598**	1.000				
การศึกษา	-0.289	-0.531**	-0.459*	1.000			
ประสพการณทำงาน (3) เคย	-0.045	-0.002	0.421*	0.022	1.000		
ประสพการณบริหาร (4) เคย	-0.090	0.250	0.428*	-0.056	0.754**	1.000	
ประสพการณฝึกอบรม (5) เคย	-0.026	0.010	-0.194	0.187	0.045	0.263	1.000

* มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ** มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.10 ซึ่งแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Correlation) ระหว่างตัวแปรอิสระดังนี้

สถานภาพสมรสมีความสัมพันธ์กับอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสหสัมพันธ์ในระดับสูง คือ .598 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในทางบวก

การศึกษามีความสัมพันธ์กับอายุและสถานภาพสมรส อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.05 ตามลำดับ ค่าสหสัมพันธ์อยู่ในระดับสูงแต่มีค่าเป็นลบ คือ -.531 และ -.459

ประสพการณ์การทำงาน มีความสัมพันธ์กับสถานภาพสมรส อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .421 และมีค่าเป็นบวก

ประสพการณ์การเป็นผู้บริหาร มีความสัมพันธ์กับสถานภาพสมรส และประสพการณ์การทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 0.01 ค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .421 และ.754 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่า ประสพการณ์ทำงานและประสพการณ์การเป็นผู้บริหาร มีความเป็น Multicollinearity โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ = .754 จึงต้องเลือกตัวแปรตัวใดตัวหนึ่งเข้าสมการ เพราะถ้านำเข้าสมการทั้งสองตัวแปรจะมีผลต่อตัวแปรอื่นๆ ผู้วิจัยจึงเลือกตัวแปรประสพการณ์การเป็นผู้บริหารเข้าสมการ เนื่องจากมีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามมากกว่าและจากการทบทวนวรรณกรรม

เมื่อทราบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันแล้ว และตัดตัวแปรที่มีความเป็น Multicollinearity ออกแล้ว ขั้นตอนต่อไปจะเป็นการวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระเข้าสมการ Multiple Regression ต้องทำการวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระปัจจัยส่วนบุคคลกับตัวแปรตามแต่ละคุณลักษณะของผู้ประกอบการ เพื่อดูว่ามีความสัมพันธ์อย่างมีนัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.05 หรือไม่ เพื่อเลือกเข้าสมการและทำการวิเคราะห์ต่อไป ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ทีละคุณลักษณะดังนี้

คุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเอง

ตารางที่ 4.11 ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ปัจจัยส่วนบุคคลกับความเชื่อมั่นในตนเองหลังจากตัดตัวแปรที่มี Multicollinearity

ปัจจัยส่วนบุคคล	ความสัมพันธ์
เพศ (1) ชาย	-0.018
อายุ	0.408*
สถานภาพ (2) สมรส	0.104
การศึกษา	-0.177
ประสบการณ์บริหาร (4) เคย	0.107
ประสบการณ์ฝึกอบรม (5) เคย	0.035

* มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ** มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

- (1) กลุ่มอ้างอิง คือ เพศหญิง (2) กลุ่มอ้างอิง คือ โสด (3) กลุ่มอ้างอิง คือ ไม่เคยมีประสบการณ์การเป็นผู้บริหาร
(4) กลุ่มอ้างอิง คือ ไม่เคยมีประสบการณ์การฝึกอบรม

จากตารางที่ 4.11 เป็นการแสดงผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระปัจจัยส่วนบุคคลกับตัวแปรตามคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเอง หลังจากตัดตัวแปรที่มีความเป็น Multicollinearity พบว่า ตัวแปรอายุมีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเองที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ = .408 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวก แสดงว่าความสัมพันธ์ระหว่างอายุและคะแนนคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเองมีความสัมพันธ์กันในทางบวก คือ อายุเพิ่มขึ้นคะแนนคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเองจะเพิ่มตามอายุ ส่วนตัวแปรอิสระอื่นๆที่เหลือ พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเอง ดังนั้นจึงมีเพียงตัวแปรอายุที่สามารถนำเข้าสู่สมการได้ ดังสมการ

คะแนนคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเอง = $b_0 + b_2$ อายุ

เนื่องจากพบว่ามีเพียงตัวแปรอายุที่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับคะแนนคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเอง จึงนำสมการที่มีตัวแปรอายุมาวิเคราะห์สมการถดถอย โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนของอายุกับคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเองดังตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 การวิเคราะห์การถดถอยเพื่อศึกษาอิทธิพลของอายุกับความเชื่อมั่นในตนเอง

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.	R ²
อายุ	Regression	82.071	1	82.071	4.394	0.048*	0.166
	Residual	410.888	22	18.677			
	Total	492.598	23				

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.12 ค่า F = 4.394 แสดงนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หมายความว่าตัวแปรอายุสามารถทำนายตัวแปรตามหรือนำเข้าสมการถดถอยได้ (Y_i) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจในการทำนาย R² เท่ากับ 0.166 นั้นหมายความว่าความผันแปรของคะแนนคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเองที่เกิดจากอายุมีเพียงร้อยละ 16.6

จึงต้องทำการทดสอบต่อไปว่าตัวแปรอิสระตัวไหนที่สามารถทำนายได้โดยการวิเคราะห์ถดถอยพหุดังตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 การวิเคราะห์ถดถอย (Regression Coefficients) ของอายุกับความเชื่อมั่นในตนเอง

Independent Variable	Regression Coefficient		t	Sig.
	B	Beta		
อายุ	0.019	0.408	2.096	0.048*
(Constant)	3.040		7.812	0.000**

*มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05, ** มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 SEE = 0.33 F = 4.394 R² = 0.166

ผลจากการคำนวณค่าคงที่และสัมประสิทธิ์การถดถอยของอายุที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงใน ตารางที่ 4.13 พบว่าค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของอายุและค่าคงที่มีค่า = 0.019 และ 3.040 คำนวณได้ค่า t = 2.096 และ 7.812 ตามลำดับ ดังนั้นสมการถดถอยที่ได้คือ

คะแนนคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเอง = 3.040 + .019 อายุ

จากสัมประสิทธิ์การถดถอยของอายุดังกล่าว หมายความว่า เมื่ออายุเพิ่มขึ้น 1 ปี คะแนนความเชื่อมั่นเพิ่มขึ้น .019 คะแนน โดยมีค่าความคลาดเคลื่อน = 0.33 คะแนน โดยที่ตัวแปรอิสระตัวอื่นๆคงที่

ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ การศึกษา ประสบการณ์การเป็นผู้บริหาร สถานภาพ ประสบการณ์การฝึกอบรม และเพศ ไม่สามารถร่วมกันทำนายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเองได้ มีเพียงตัวแปรอายุเพียงตัวเดียว ที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเองได้ร้อยละ16.6

คุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์

ตารางที่ 4.14 ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ปัจจัยส่วนบุคคลกับความ คิดสร้างสรรค์หลังจากตัดตัวแปรที่มี Multicollinearity

ปัจจัยส่วนบุคคล	ความสัมพันธ์
เพศ (1) ชาย	-0.261
อายุ	-0.043
สถานภาพ (2) สมรส	-0.114
การศึกษา	0.435*
ประสบการณ์บริหาร (4) เคย	0.121
ประสบการณ์ฝึกอบรม (5) เคย	-0.092

* มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ** มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

(1) กลุ่มอ้างอิง คือ เพศหญิง (2) กลุ่มอ้างอิง คือ โสด (3) กลุ่มอ้างอิง คือ ไม่เคยมีประสบการณ์บริหาร (4) กลุ่มอ้างอิง คือ ไม่เคยมีประสบการณ์การฝึกอบรม

จากตารางที่ 4.14 เป็นการแสดงผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระปัจจัยส่วนบุคคลกับตัวแปรตามคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ หลังจากตัดตัวแปรที่มีความเป็น Multicollinearity พบว่า ตัวแปรการศึกษามีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ = .435 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวก แสดงว่าความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาและคะแนนคุณลักษณะความความคิดสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์กันในทางบวก คือ จำนวนปีของการศึกษาเพิ่มขึ้น คะแนนคุณลักษณะความความคิดสร้างสรรค์จะเพิ่มตามจำนวนปีการศึกษา ส่วนตัวแปรอิสระอื่นๆที่เหลือ พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเอง ดังนั้นจึงมีเพียงตัวแปรอิสระ การศึกษา ที่นำเข้าสู่สมการได้ ดังสมการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คะแนนคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ = $b_0 + b_4$ การศึกษา

เนื่องจากพบว่ามีเพียงตัวแปรการศึกษาที่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับคะแนนคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ จึงนำสมการที่มีตัวแปรอิสระ คือ การศึกษา มาทดสอบความสามารถทำนายค่าของตัวแปรตามได้หรือไม่ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนของการศึกษากับความคิดสร้างสรรค์

ตารางที่ 4.15 การวิเคราะห์ถดถอยเพื่อศึกษาอิทธิพลของของการศึกษากับความคิดสร้างสรรค์

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.	R ²
การศึกษา	Regression	41.593	1	41.593	5.362	0.030*	0.189
	Residual	178.407	23	7.757			
	Total	220.000	24				

* มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.15 พบว่า ค่า $F = 5.362$ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หมายความว่า มีตัวแปรอิสระ (X) อย่างน้อย 1 ตัว สามารถทำนายตัวแปรตาม (Y) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจในการทำนาย R^2 เท่ากับ 0.189 นั้นหมายความว่าความผันแปรของคะแนนคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ที่เกิดจากการศึกษามีเพียง ร้อยละ 18.9

จึงต้องทำการทดสอบต่อไปว่าตัวแปรอิสระตัวไหนที่สามารถทำนายได้ ซึ่งผลการคำนวณค่าคงที่และสัมประสิทธิ์การถดถอยของการศึกษาที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงใน ตารางที่ 4.16 พบว่าค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของการศึกษาและค่าคงที่มีค่า = 0.271 และ 38.902 คำนวณได้ค่า $t = 2.316$ และ 22.999 ตามลำดับ ดังนั้นสมการถดถอยที่ได้ คือ

คะแนนคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ = $38.902 + 0.271$ การศึกษา

จากสัมประสิทธิ์การถดถอยของการศึกษาดังกล่าว หมายความว่า เมื่อการศึกษาเพิ่มขึ้น 1 ปี คะแนนความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น 0.271 คะแนน โดยมีค่าความคลาดเคลื่อน = 2.79 คะแนน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง การศึกษาเพิ่มขึ้น 3.69 ปี คะแนนความเชื่อมั่นเพิ่มขึ้น 1 คะแนน โดยที่ตัวแปรอิสระตัวอื่นๆคงที่

ตารางที่ 4.16 การวิเคราะห์ถดถอย (Regression Coefficients) ของการศึกษากับความคิดสร้างสรรค์

Independent Variable	Regression Coefficient		t	Sig.
	B	Beta		
การศึกษา	0.271	0.435	2.316	0.030*
(Constant)	38.902		22.999	0.000**

* มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05, ** มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 SEE = 2.79 F = 5.362 R² = 0.189

ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ การศึกษา ประสบการณ์บริหาร สถานภาพ การเข้ารับการฝึกอบรม และเพศ ไม่สามารถใช้ในการทำนายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ได้ มีเพียงตัวแปรอิสระการศึกษาเพียงตัวเดียวที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ได้ร้อยละ 18.9

คุณลักษณะความเป็นผู้นำ

จากตารางที่ 4.17 เป็นการแสดงผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระปัจจัยส่วนบุคคลกับตัวแปรตามคุณลักษณะความเป็นผู้นำ พบว่า ไม่มีตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลตัวใดมีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะความเป็นผู้นำ จึงไม่มีตัวแปรอิสระตัวใดสามารถเข้าสมการทำนายได้

ตารางที่ 4.17 ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ปัจจัยส่วนบุคคลกับความ เป็นผู้นำหลังจากตัดตัวแปรที่มี Multicollinearity

ปัจจัยส่วนบุคคล	ความสัมพันธ์
เพศ (1) ชาย	0.216
อายุ	0.322
สถานภาพ (2) สมรส	0.131
การศึกษา	-0.004
ประสบการณ์บริหาร (4) เคย	-0.141
การเข้ารับการฝึกอบรม (5) เคย	-0.072

* มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ** มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

(1) กลุ่มอ้างอิง คือ เพศหญิง (2) กลุ่มอ้างอิง คือ โสด (3) กลุ่มอ้างอิง คือ ไม่เคยมีประสบการณ์บริหาร (4)

กลุ่มอ้างอิง คือ ไม่เคยเข้ารับการฝึกอบรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารทบทวนเนื้อหาสำหรับการเรียนเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ตารางที่ 4.18 ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ปัจจัยส่วนบุคคลกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังจากตัดตัวแปรที่มี Multicollinearity

ปัจจัยส่วนบุคคล	ความสัมพันธ์
เพศ (1) ชาย	0.180
อายุ	0.393*
สถานภาพ (2) สมรส	0.407*
การศึกษา	-0.181
ประสบการณ์บริหาร (4) เคย	0.013
การเข้ารับการฝึกอบรม (5) เคย	-0.260

* มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ** มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

(1) กลุ่มอ้างอิง คือ เพศหญิง (2) กลุ่มอ้างอิง คือ โสด (3) กลุ่มอ้างอิง คือ ไม่เคยมีประสบการณ์บริหาร (4) กลุ่มอ้างอิง คือ ไม่เคยเข้ารับการฝึกอบรม

จากตารางที่ 4.18 เป็นการแสดงผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างตัวแปรอิสระปัจจัยส่วนบุคคลกับตัวแปรตามคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พบว่าตัวแปรอายุ และตัวแปรสถานภาพสมรส มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ = .393 และ .407 ตามลำดับ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นบวก แสดงว่าความสัมพันธ์ระหว่างอายุ สถานภาพสมรส และคะแนนคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กันในทางบวก ส่วนตัวแปรอิสระอื่นๆที่เหลือ พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ดังนั้นจึงมีเพียง ตัวแปรอิสระ สถานภาพสมรส อายุ ที่นำเข้าสมการได้ ดังสมการ แต่ตัวแปรอิสระตัวใดจะเข้าสมการเป็นตัวแรก ต้องนำมาเข้าสมการถดถอยอย่างง่ายทีละตัวเพื่อพิจารณาว่าสมการใด มี สถิติทดสอบ F มากกว่ากันจาก 2 สมการนี้

Model 1

$$\hat{y} = b_0 + b_3 \text{สถานภาพสมรส}$$

Model 2

$$\hat{y} = b_0 + b_2 \text{อายุ}$$

เนื่องจากพบว่า มีตัวแปรสถานภาพสมรสและตัวแปรอายุมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับคะแนนคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จึงนำสมการ Model 1 และ Model 2 มาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางส่วนระหว่างตัวแปรตามกับตัวแปรอิสระที่เหลือแต่ละตัว แล้วใช้การ

ทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับค่าสัมประสิทธิ์บางส่วน โดยเปรียบเทียบค่าสถิติทดสอบ F กับค่า F Value ที่กำหนด ซึ่งผลจากตารางที่ 4.19 ก็พบว่า Model 1 สถานภาพสมรส มีค่า F = 4.357 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อนำมาทดสอบความสามารถที่ค่าตัวแปรอิสระจะสามารถทำนายค่าของตัวแปรตามได้หรือไม่ จากตารางเดียวกัน พบว่า ในสมการ $b_0 + b_3$ สถานภาพสมรส ได้ค่า F = 4.357 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หมายความว่า มีตัวแปรอิสระ (X) อย่างน้อย 1 ตัว สามารถทำนายตัวแปรตาม (Y) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจในการทำนาย R^2 เท่ากับ 0.165 นั้นหมายความว่า ความผันแปรของคะแนนคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่เกิดจากตัวแปรสถานภาพสมรสมีเพียง ร้อยละ 16.5 จากตารางที่ 4.19 พบว่าค่า F ของตัวแปรอิสระ คือ สถานภาพสมรสมีค่า F = 4.357 ซึ่งสูงที่สุดจึงเลือกตัวแปรอิสระ คือ สถานภาพสมรสเข้าสมการเป็นตัวแรก ดังสมการทั้ง 2 สมการ

Model 1 $\hat{Y} = a + b_1$ สถานภาพสมรส

Model 2 $\hat{Y} = a + b_1$ สถานภาพสมรส+ b_2 อายุ

ตารางที่ 4.19 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของอายุและสถานภาพสมรสกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.	R ²
อายุ	Regression	63.800	1	63.800	3.828	0.064	0.155
	Residual	350.026	21	16.668			
	Total	413.826	22				
สถานภาพ(สมรส)	Regression	68.405	1	68.405	4.357	0.049*	0.165
	Residual	345.429	22	15.701			
	Total	413.833	23				

* ระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

และเมื่อนำตัวแปรอิสระสถานภาพสมรส และอายุเข้าแบบจำลองการวิเคราะห์ (Model of analysis) ทั้ง 2 แบบ จากตารางที่ 4.20 พบว่าตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคล สถานภาพสมรส อายุ ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้ร้อยละ 19.5 ที่เหลือ เกิดจากปัจจัยอื่น

ตารางที่ 4.20 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุคูณมาตรฐาน (Beta) ของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของผู้ประกอบการ

ปัจจัยส่วนบุคคล	Model 1	Model 2
สถานภาพ (1) สมรส	.407*	.267
อายุ		.219
Sig.	.049*	.114
R square	.165	.195

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05, ** ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

ดังนั้นจึงต้องทำการทดสอบต่อไปว่าตัวแปรอิสระตัวไหนที่สามารถทำนายได้ ซึ่งผลการคำนวณค่าคงที่และสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณของสถานภาพสมรสที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ซึ่งแสดงในตารางที่ 4.20 พบว่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของสถานภาพสมรสและค่าคงที่ = 0.195 และ 3.857 คำนวณได้ค่า t = 2.087 และ 48.933 ดังนั้น

คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ = 3.857 + .195 สถานภาพสมรส

จากสัมประสิทธิ์การถดถอยของสถานภาพสมรส หมายความว่า เมื่อสถานภาพเป็นสมรสคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะเพิ่มขึ้น .195 คะแนน โดยมีค่าความคลาดเคลื่อน = 3.96 คะแนน โดยที่ตัวแปรอิสระตัวอื่นๆคงที่

ตารางที่ 4.21 การวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Coefficients) ของสถานภาพสมรสกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

Independent Variable	Regression Coefficient		t	Sig.
	B	Beta		
สถานภาพ (สมรส)	0.195	0.407	2.087	0.049*
(Constant)	3.857		48.933	0.000**

* ระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.05, ระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 SEE = 3.96 F = 4.357 R² = 0.165

ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ การศึกษา ประสบการณ์บริหาร สถานภาพ การเข้ารับการศึกษาอบรม และเพศ ไม่สามารถใช้ในการทำนายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะแรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้ มีตัวแปรสถานภาพสมรสเพียงตัวเดียว ที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของ
คะแนนคุณลักษณะแรงจงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้ร้อยละ 16.5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องคุณลักษณะของผู้ประกอบการในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการ ประกอบไปด้วย คุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเอง ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เหตุผลที่ผู้วิจัยสนใจศึกษาคุณลักษณะทั้ง 4 ประการนี้เนื่องจากได้ศึกษางานวิจัยและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของกิจการ พบว่าคุณลักษณะดังกล่าวมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของกิจการและผู้ประกอบการ จึงสนใจที่จะศึกษาว่าปัจจัยส่วนบุคคลตัวใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะทั้ง 4 ประการ ดังนั้นตัวแปรในการศึกษารั้งนี้ ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคลประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา ประสบการณ์การทำงาน ประสบการณ์การเป็นผู้บริหาร ประสบการณ์การฝึกอบรมของผู้ประกอบการ และลักษณะภูมิหลังของกิจการ

ประชากรในการศึกษา คือ ผู้ประกอบการหรือหุ้นส่วนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม จังหวัดสมุทรปราการจำนวน 80 โรงงาน โดยใช้ฐานข้อมูล SMEs ของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. 2545

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.1.1 ข้อมูลทั่วไปของปัจจัยส่วนบุคคล

จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 25 คน ซึ่งเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม จังหวัดสมุทรปราการ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามมีดังนี้

5.1.1.1 จำแนกตามเพศ ผู้ประกอบการเป็นเพศชายร้อยละ 56 เพศหญิงร้อยละ 44

5.1.1.2 จำแนกตามอายุ ผู้ประกอบการจะมีอายุระหว่าง 25 ปี - 55 ปี มีอายุเฉลี่ย 43 ปี ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะอยู่ในกลุ่มอายุมากกว่า 35 ปี - 45 ปี หรือคิดเป็นร้อยละ 50 โดยเพศชายจะอยู่ในกลุ่มอายุมากกว่า 35 ปี - 45 ปี มากที่สุด เพศหญิงจะอยู่ในกลุ่มอายุมากกว่า 45 ปี - 55 ปี

5.1.1.3 จำแนกตามสถานภาพ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะสมรสแล้วคิดเป็นร้อยละ 72 มีผู้ประกอบการที่เป็นโสดเพียงร้อยละ 28

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.1.1.4 จำแนกตามการศึกษา ผู้ประกอบการจะมีการศึกษาในระดับอนุปริญญา-ปริญญาตรีมากที่สุด ร้อยละ 40 รองมาคือสูงกว่าปริญญาตรี และระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 28 และ 24 ตามลำดับ โดยเพศชายจะมีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมากที่สุดร้อยละ 43 เพศหญิงจะมีการศึกษาในระดับอนุปริญญา-ปริญญาตรีมากที่สุด ร้อยละ 46

5.1.1.5 จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน พบว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์การทำงานจากที่อื่นก่อนเริ่มประกอบธุรกิจปัจจุบัน คิดเป็นร้อยละ 52

5.1.1.6 จำแนกตามประสบการณ์การเป็นผู้บริหาร พบว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะเคยทำงานในตำแหน่งระดับผู้บริหารหรือผู้จัดการ คิดเป็นร้อยละ 66.67

5.1.1.7 จำแนกตามประสบการณ์การฝึกอบรม พบว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะเคยเข้ารับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการเป็นเจ้าของธุรกิจหรือการบริหาร คิดเป็นร้อยละ 56

5.1.2 ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการ

5.1.2.1 คุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเอง

ผลการทดสอบพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา ประสบการณ์การทำงาน ประสบการณ์การเป็นผู้บริหาร การเข้ารับการฝึกอบรมของผู้ประกอบการ ไม่สามารถร่วมกันทำนายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเองได้ มีเพียงอายุที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเองได้ร้อยละ 16.6

5.1.2.2 คุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์

ผลการทดสอบพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา ประสบการณ์การทำงาน ประสบการณ์การเป็นผู้บริหาร การเข้ารับการฝึกอบรมของผู้ประกอบการ ไม่สามารถร่วมกันทำนายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ได้ มีเพียงการศึกษาที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ได้ร้อยละ 18.9

5.1.2.3 คุณลักษณะความเป็นผู้นำ

ผลการทดสอบพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา ประสบการณ์การทำงาน ประสบการณ์การเป็นผู้บริหาร การเข้ารับการฝึกอบรมของผู้ประกอบการ ไม่สามารถร่วมกันทำนายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะความเป็นผู้นำได้

5.1.2.4 คุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ผลการทดสอบพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา ประสบการณ์การทำงาน ประสบการณ์การเป็นผู้บริหาร การเข้ารับการฝึกอบรมของผู้ประกอบการ ไม่สามารถร่วมกันทำนายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้ มีเพียงสถานภาพสมรสที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้ ร้อยละ 16.5

5.2 อภิปรายผลการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงคุณลักษณะของผู้ประกอบการและปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการ โดยแบ่งคุณลักษณะ 4 ด้าน คือ คุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเอง ความคิดสร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ดังนั้นในการสรุปและอภิปรายผลในการศึกษาค้างนี้จึงขอแยกทีละคุณลักษณะ

5.2.1 คุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเอง คือ บุคคลที่มีลักษณะ รู้จักควบคุมตัวเอง ทำความฝันให้เป็นความจริง เป็นตัวของตัวเอง และมองอดีตเป็นบทเรียน จากผลการศึกษา พบว่าผู้ประกอบการที่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษาจะมีระดับคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มการศึกษาอื่น จึงศึกษาต่อไปก็พบว่า ผู้ประกอบการที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่จะมีอายุในช่วง 46-55 ปี สมรสแล้ว และเคยมีประสบการณ์การทำงาน ซึ่งทั้ง 3 ตัวแปรนี้ก็มีความสัมพันธ์ในคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเองสูงเช่นกัน และถ้ามองในภาพรวมตัวแปรการมีประสบการณ์ในระดับบริหารมีความสัมพันธ์สูงที่สุด ดังนั้นการศึกษาค้างนี้จึงสอดคล้องตามทฤษฎีของนักจิตวิทยาเชิงพฤติกรรมที่ยืนยันว่าความเชื่อมั่นในตนเองไม่ใช่สิ่งที่เราพกติดตัวแต่กำเนิด แต่เกิดจากความรู้ ความชำนาญ หรือประสบการณ์ และสิ่งที่มาสนับสนุนความคิดนี้จากการศึกษาค้างนี้พบว่า ลักษณะกิจการที่เป็นกิจการของครอบครัวหรือสืบทอดกันมาจะมีคะแนนเฉลี่ยของคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าผู้ประกอบการที่ตั้งกิจการขึ้นมาเอง เพราะว่าการที่เป็นของครอบครัวหรือสืบทอดกันมาผู้ประกอบการได้รู้ได้เห็นมาก่อนจึงมีความรู้ความชำนาญในงานที่ทำ นอกจากนี้ยังพบว่า อายุมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองในระดับที่สูง นั่นคือ อายุเพิ่มขึ้นความเชื่อมั่นในตนเองจะเพิ่มตามอายุ และเมื่อนำตัวแปรทั้งหมดมาหาสัมประสิทธิ์ถดถอย มีเพียงตัวแปรอายุเพียงตัวเดียว สามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะความเชื่อมั่นในตนเองได้ร้อยละ 16.6

5.2.2 **คุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์** คือ ความสามารถในการผลิตหรือค้นพบวัตถุดิบโนทัศน์ หลักการใหม่ที่มีประโยชน์ จากสิ่งที่มีอยู่แล้ว หรือรับรู้อยู่แล้วโดยอาศัยความรู้เดิม ประสบการณ์เดิม จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันจะมีคะแนนคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ถัน แพรเพชร (2517) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความคิดสร้างสรรค์พบว่าเพศชายและเพศหญิงมีความคิดสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกัน แต่ถ้ามองในภาพรวมจะพบว่าตัวแปรที่มีคะแนนคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์สูง ได้แก่ ตัวแปรเพศชาย สถานภาพโสด การศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีประสบการณ์การทำงาน เคยทำงานระดับบริหาร เป็นกิจการที่ตั้งขึ้นมาเอง คะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ ตัวแปรเพศชาย เมื่อทำการศึกษาต่อไปพบว่า ผู้ประกอบการที่เป็นโสดจะเป็นเพศชาย และเพศชายมีการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีประสบการณ์การทำงาน เคยทำงานระดับบริหาร จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้เพศชายมีคะแนนเฉลี่ยในคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์สูง ในเรื่องการศึกษา เมื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์พบว่า การศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนเฉลี่ยของคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง การศึกษาเพิ่มขึ้นคะแนนเฉลี่ยของคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์จะสูงตามไปด้วย และเมื่อนำตัวแปรทั้งหมดมาหาสัมประสิทธิ์ถดถอย มีเพียงตัวแปรการศึกษาเพียงตัวเดียว ที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะความคิดสร้างสรรค์ได้ร้อยละ 18.9

5.2.3 **คุณลักษณะความเป็นผู้นำ** ความเป็นผู้นำหรือภาวะผู้นำได้รับการพิจารณาว่าเป็นปัจจัยหรือองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งที่มีผลกระทบต่อการดำเนินงานขององค์กร จากการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่มีคะแนนเฉลี่ยของคะแนนคุณลักษณะความเป็นผู้นำสูงที่สุด ได้แก่ ตัวแปรเพศหญิงซึ่งสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบันที่ผู้หญิงในยุค 2002 เริ่มก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำ มามีบทบาทในการบริหารประเทศ จากแนวคิดของความเป็นผู้นำที่แยกความแตกต่างระหว่างผู้นำและความเป็นผู้นำใกล้เคียงกับการศึกษาในครั้งนี้ซึ่งพบว่า ผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ในการทำงานระดับบริหารมีคะแนนเฉลี่ยของคะแนนคุณลักษณะความเป็นผู้นำต่ำกว่าผู้ประกอบการที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการทำงานระดับบริหาร หมายความว่า ผู้เคยเป็นผู้นำอาจจะไม่มีความเป็นผู้นำ แต่จากการหาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะความเป็นผู้นำกับปัจจัยส่วนบุคคลพบว่าไม่มีตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลตัวใดที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะความเป็นผู้นำ

5.2.4 **คุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์** เป็นคุณลักษณะที่สำคัญอีกประการหนึ่งของผู้ประกอบการ เพราะบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นบุคคลที่มีเป้าหมายและมีความต้องการทำเป้าหมายนั้นให้บรรลุมาตรฐานที่เป็นเลิศและผลที่ตามมา คือ ความสำเร็จ จากการศึกษาพบว่า ผู้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประกอบการศึกษาในระดับประถมศึกษาจะมีคะแนนเฉลี่ยของคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ วุฒิชัย จานงค์ (2521) ที่พบว่า ผู้ประกอบการที่มีการศึกษาดำเนินจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ซึ่งใกล้เคียงกับงานของ อภิสิทธิ์ ประวัติเมือง (2544) ที่ศึกษาผู้ประกอบการในธุรกิจร้านหนังสือ พบว่า ผู้ประกอบการที่ใช้ระยะเวลาการศึกษาน้อยมีแนวโน้มที่จะเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ ผู้ประกอบการที่การศึกษาต่ำจะมีความทะเยอทะยานที่จะประสบความสำเร็จค่อนข้างสูง สถานภาพสมรสก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีคะแนนเฉลี่ยของคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงอย่างเห็นได้ชัดเจน ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการที่ผู้ประกอบการที่สมรสแล้วมีคะแนนเฉลี่ยของคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เพราะการมีครอบครัว มีบุคคลที่ต้องดูแลหรือรับผิดชอบทำให้ชีวิตมีเป้าหมายมากขึ้น ดังนั้นจึงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าคนที่ เป็นโสด ตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ได้แก่ อายุ และสถานภาพสมรส โดยทั้งคู่มีความสัมพันธ์ในทางบวก นั่นคือ อายุที่เพิ่มขึ้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพิ่มตามอายุ ในเรื่องของสถานภาพเมื่อเปรียบเทียบระหว่างผู้ประกอบการที่เป็นโสด พบว่า ผู้ประกอบการที่สมรสแล้วจะมีคะแนนคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่า เมื่อนำตัวแปรทั้งหมด มาหาสัมประสิทธิ์ถดถอย พบว่า ตัวแปรสถานภาพสมรส สามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนคุณลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้ร้อยละ 16.5

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปใช้

5.3.1.1 ใช้เป็นฐานข้อมูลในการวิจัย ปัจจุบันประเทศไทยขาดแคลนข้อมูลงานวิจัย โดยเฉพาะงานวิจัยด้านความเป็นผู้ประกอบการ ดังนั้นจากผลการศึกษาที่ได้สามารถนำไปใช้ในการศึกษาวิจัยต่อ เพื่อก่อให้เกิดความรู้ใหม่ๆ ในการพัฒนาผู้ประกอบการต่อไป

5.3.1.2 จัดทำหลักสูตรผู้ประกอบการ ภาครัฐควรให้การสนับสนุนสถาบันการศึกษาในการสร้างหลักสูตรผู้ประกอบการทั้งระยะสั้นและระยะยาว เพื่อให้ผู้ประกอบการเดิมได้เพิ่มความรู้ และสำหรับผู้สนใจจะเป็นผู้ประกอบการได้เรียนรู้เพิ่มเติมก่อนไปประกอบกิจการของตนเองเพื่อลดปัญหาการประสบความสำเร็จล้มเหลวในธุรกิจ

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป

5.3.2.1 การวิจัยในครั้งต่อไป ควรจะขยายกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้น เนื่องจากการศึกษารั้งนี้ จำนวนกลุ่มตัวอย่างมีเพียง 25 คน และในการสร้างสมการทำนาย อาจทำให้อำนาจในการทำนายไม่เพียงพอ จึงควรทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่ใหญ่ขึ้น เพื่อให้สามารถสร้างสม

การทำนายที่มีอำนาจในการทำนายได้เที่ยงตรงมากขึ้น นอกจากนี้แล้ว จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่น้อยเกินไป ยังเป็นสาเหตุให้ไม่สามารถนำข้อมูลไปวิเคราะห์การถดถอยเชิงลำดับขั้นได้ (Hierarchical Regression Analysis)

5.3.2.2 ควรทำการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบลักษณะปัจจัยส่วนบุคคล กับคุณลักษณะผู้ประกอบการในธุรกิจอุตสาหกรรมแต่ละประเภท เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ในด้านคุณลักษณะ

บรรณานุกรม

- กัตัญญ หิรัญสมบุญ. 2545. การจัดการธุรกิจขนาดย่อม. กรุงเทพฯ : เท็กซ์แอนเจอร์นัลพับลิเคชั่น.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. 2542. การวิเคราะห์ข้อมูลด้วย SPSS for Windows. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กานดา พูนลาภทวี. 2530. สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : ฟิสิกส์เซ็นเตอร์การพิมพ์.
- เกื้อ วงศ์บุญสิน. 2544. ประชากรศาสตร์สาระเพื่อการตัดสินใจในเชิงธุรกิจ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม. 2545. "การประเมินประสิทธิภาพและขีดความสามารถของSMEไทยในภาคการผลิต." [Online]. Available : <http://www.smethai.net>.
- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม. 2545. "โครงการเพิ่มขีดความสามารถ SMEs." [Online]. Available : <http://www.smethai.net>.
- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม. 2545. "แผนแม่บทการพัฒนากิจการขนาดย่อมและกลาง(ภาคอุตสาหกรรม)." [Online]. Available : <http://www.smethai.net>.
- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม. 2545. "นโยบายด้านอุตสาหกรรมของกระทรวง." [Online]. Available : <http://www.smethai.net>.
- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม. 2542. "ทิศทางการส่งเสริม SMEs ของไทย." วารสารบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (ฉบับพิเศษ SMEs) : 66-74.
- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม. 2544 "SMEs กองทัพมดสร้างชาติ." อุตสาหกรรมสาร. 44(มกราคม-กุมภาพันธ์) : 8-13.
- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม. 2544 "รากเหง้าปัญหา SMEs ไทย." อุตสาหกรรมสาร. 44(มกราคม-กุมภาพันธ์) : 14-19.
- คมกฤช ภาวศุทธิพันธ์. 2545. "เทคนิคการวัดผลการดำเนินงานรูปแบบใหม่ด้วยการใช้ Balanced Scorecard." วารสารนักบริหาร. 22(1) : 40-41.
- จรรยา เศรษฐบุตร. 2536. "ความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลภายในครอบครัว และอิทธิพลภายนอกครอบครัวต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นหญิงในอำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์." ปริญญานิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาพัฒนศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- เจลิยว บุรีภักดี. 2527. แนวโน้มการทำงานของเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ทบวงมหาวิทยาลัยและสมาคมอาเซียน.
- ชลยีน หงส์ไพศาลวิวัฒน์. 2539. "คุณลักษณะของผู้ประกอบการในธุรกิจการผลิต การจัดจำหน่าย และการบริการ." วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์กร บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชาญชัย อาจिनสมภาร. 2536. การบริหารธุรกิจขนาดย่อม. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ซี. เอ. อินเตอร์เนชั่นแนล อินฟอร์เมชั่น. 2542. โครงการศึกษาบทบาทของธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลางในประเทศไทย. เสนอกรมการค้าภายใน กระทรวงพาณิชย์.
- ฐานเศรษฐกิจ และคณะพาณิชย์ศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2529. "คู่มือผู้ประกอบการ" วารสาร 15 ปี MS & MBA. (ตุลาคม) : 44-46.
- दनัย เทียนพุดม. 2532. "นักวิสาหกิจผู้ประกอบการในองค์กร." วารสารคลังสมอง. (77) : 72-75.
- दनัย เทียนพุดม. 2532. "ความเป็นผู้ประกอบการ." วารสารธุรกิจการค้า. 9(2) : 67-72.
- ดุขฎิ อายุวัฒน์. 2541. "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลื่อนอาชีพผู้ย้ายถิ่น." วารสารประชากรศาสตร์. 14(2) : 52-54.
- ดำรงศักดิ์ ชัยสนธิ. 2538. การบริหารธุรกิจขนาดย่อม. กรุงเทพฯ : วังอักษร.
- ตะวัน ณ ระนอง. 2537. "การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจที่อยู่อาศัย." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเคหการ บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ถาวร ศรีสุขะโต และธนะเวช ศรีสุขะโต. 2543. เคล็ดลับการทำธุรกิจ SMEs. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์.
- ธนาคารกรุงศรีอยุธยา. 2545. "กองทุนรวมเพื่อร่วมลงทุนใน SMEs...ซัพซีวิตธุรกิจไทย." วารสารเศรษฐกิจวิเคราะห์. 20(2) : 22-27.
- ธีรชัย โรจนพิสุทธิ์. 2545. กลยุทธ์สู่ความสำเร็จในการลดและควบคุมต้นทุนการผลิต. กรุงเทพฯ : กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม.
- ธีรยุทธ วัฒนาสุภโชค. 2542. "Entrepreneurship : ภาวะเป็นฟางเส้นสุดท้ายต่อระบบเศรษฐกิจไทย." จุฬาลงกรณ์วารสาร. 12(45) : 65-75.
- นพเก้า ศิริพลไพบูลย์. 2540. "ทักษะความเป็นผู้นำสำหรับผู้หญิง." วารสารเพิ่มผลผลิต. 2 (พ.ค.-มิ.ย.) : 33-35.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- นาริรัตน์ หอมหวาน. 2543. "ความคิดสร้างสรรค์การคิดค้นสิ่งใหม่ ๆ และคุณภาพ." *Productivity*. 2(7) : 15-20
- นิธย์ สัมมาพันธ์. 2542. *ยุทธศาสตร์การบริหารใน 3 โลกธุรกิจสู่ความสำเร็จ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : เอ็กสเปอร์เน็ด.
- นิมิตร นนทพันธุ์วาทย์. 2527. "องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรม." *วารสารอุตสาหกรรมสาร*. (1) : 14-20.
- บรรพต วีระชัย. 2526. *ทัศนะเกี่ยวกับสังคมวิทยาตามแนวพุทธศาสนาโดยสังเขป*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ.
- บุญชม ศรีสะอาด. 2541. *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. มหาสารคาม : ภาควิชาพื้นฐานของการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- ปาริชาติ บุญยะโรจน์. 2544. "รูปแบบ ความสัมพันธ์ และการสร้างสมการทำนายลักษณะผู้ประกอบการ และภูมิความรู้ความชำนาญที่มีต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมในธุรกิจร้านหนังสือ." *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*.
- ประคอง กรรณสูตร. 2539. *สถิติเพื่อการวิจัยคำนวณด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปราโมทย์ เจนการ. 2522. "การศึกษาอบรมกับความเป็นผู้ประกอบการ." *ปริญญานิพนธ์ดุขฎิบัณฑิต สาขาพัฒนศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*.
- ปรีชา ทิระหุต. 2533. *คู่มือผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม*. กรุงเทพฯ : สมิต.
- ปรีชา ทิระหุต และสุพัชรา มั่นพลศรี. 2536. *การบริหารการเติบโตของธุรกิจขนาดย่อม*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มุสดี รุมาคม. 2544. *การบริหารธุรกิจขนาดย่อม*. กรุงเทพฯ : ฟิสิกส์เซ็นเตอร์.
- มุสดี รุมาคม และเกศินี วิฑูรชาติ. 2529. *การบริหารธุรกิจขนาดย่อม*. กรุงเทพฯ : คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540. *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- มัลลิกา บุณนาค. 2542. *สถิติเพื่อการตัดสินใจ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- มารีลิน แมนนิง, แพทริเซีย แสตกอก. 2542. ทักษะความเป็นผู้นำสำหรับผู้หญิง. แปลโดย นพ
แก้ว ศิริพลไพบุลย์. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์.
- ยุจิรา ทองเวส. 2544. "แผนธุรกิจ : หัวใจของ SME." วารสารอุตสาหกรรม. 4(1) : 24-36.
- โยธิน คັນสนยุทธ์ และจุมพล พูลภัทรชีวิน. 2529. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชา
การ.
- รณรงค์ ศรีจันทรมน. 2544. "รูปแบบ ความสัมพันธ์ และการสร้างสมการทำนายของกลยุทธ์ใน
การดำเนินธุรกิจ และภูมิความรู้ความชำนาญที่มีต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการ
วิสาหกิจขนาดย่อมในอุตสาหกรรมแม่พิมพ์โลหะและพลาสติก ในเขตกรุงเทพมหานคร
และปริมณฑล." วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรม
และองค์การ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- รัตนา ศิริพานิช. 2533. หลักการสร้างแบบสอวัตทางจิตวิทยาและทางการศึกษา.
กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์.
- วรรณารด แสงมณี. 2543. การบริหารธุรกิจ. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- วชิร โอภิธการ. 2533. "ความสัมพันธ์ระหว่างกรอบสร้างเสริมในครอบครัวและสถานศึกษา
กับจิตลักษณะที่เอื้อต่อการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาอาชีวภาคใต้." ปริญญานิพนธ์
วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- วรรณา ฉายาวัฒนะ. 2544. "รูปแบบ ความสัมพันธ์ ระหว่างลักษณะผู้ประกอบการ ภูมิความรู้
ความชำนาญและความสำเร็จของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมในอุตสาหกรรม
แม่พิมพ์โลหะและพลาสติก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล." วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิทย์ สัตยรักษ์วิทย์. 2544. เศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรมเครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์.
กรุงเทพฯ : โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- วินัส พิษวณิชย์ และสมจิต วัฒนาชยากุล. 2537. สถิติสำหรับนักสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 7.
กรุงเทพฯ : ประกายพริก.
- วุฒิชัย จำนงค์. 2521. ภาวะผู้ประกอบการ. กรุงเทพฯ : คณะบริหารธุรกิจ สถาบันบัณฑิต
พัฒน บริหารศาสตร์.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ศิวพร มณฑูกานนท์. 2522. การบริหารธุรกิจขนาดย่อม. กรุงเทพฯ : คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศูนย์การศึกษาธุรกิจขนาดย่อม มหาวิทยาลัยหอการค้า. 2545. "ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ SMEs." [Online]. Available : <http://www.utcc.ac/ne/sme/profile>.
- ศูนย์การศึกษาธุรกิจขนาดย่อม มหาวิทยาลัยหอการค้า. 2545. "ธุรกิจกับ SMEs." [Online]. Available : <http://www.utcc.ac/ne/sme/profile>.
- ศูนย์การศึกษาธุรกิจขนาดย่อม มหาวิทยาลัยหอการค้า. 2545. "ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กับวิกฤตการณ์เศรษฐกิจไทย." [Online]. Available : <http://www.utcc.ac/ne/sme/profile>.
- ศูนย์การศึกษาธุรกิจขนาดย่อม มหาวิทยาลัยหอการค้า. 2545. "ปัญหาของอุตสาหกรรมขนาดกลางและย่อม." [Online]. Available : <http://www.utcc.ac/ne/sme/profile>.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. 2545. พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาคน. กรุงเทพฯ : อักษราพิพัฒน์.
- สมชาย หิรัญกิตติ. 2542. การบริหารธุรกิจขนาดย่อม. กรุงเทพฯ : วีระฟิล์มและโซเท็กซ์ศูนย์การศึกษาธุรกิจขนาดย่อม (มหาวิทยาลัยหอการค้า).
- สมศักดิ์ แต่มบุญเลิศชัย. 2542. "การส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมและการกระจายอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาค." วารสารบริหารธุรกิจ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (ฉบับพิเศษ SMEs) : 94-105.
- สุธี ประศาสน์เศรษฐ. 2522. ภูมิหลังและความคิดทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ประกอบการไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนทร อุจจ์ศรี. 2544. "ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจขนาดย่อมในการจำหน่ายเมล็ดพันธุ์ข้าวโพด" วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- แสง สงวนเรือง สมศักดิ์ แต่มบุญเลิศชัย และนิธย์ สัมมาพันธ์. 2520. "รายงานการวิจัยเรื่องอุตสาหกรรมขนาดย่อมและขนาดกลางในประเทศไทย." เอกสารอัดสำเนา.
- อภิสิทธิ์ ประวัติเมือง. 2544. "รูปแบบ ความสัมพันธ์ และการสร้างสมการทำนายของกลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจ และภูมิความรู้ความชำนาญที่มีต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมในธุรกิจร้านหนังสือ." วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อาทิตย์ วุฒิศะโร. 2527. "ลักษณะของความเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จเพียงใด." อุตสาหกรรมสาร. (1) : 21-30.

- อาทิตย์ วุฒิกะโร. 2543. "อุดมศึกษากับการสร้างบัณฑิตให้เป็นผู้ประกอบการ." *จุฬาลงกรณ์วารสาร*. 12(46) : 39-48.
- อินทรเทพ อาจแสน. 2542. *กลยุทธ์สร้างเจ้าแก SMEs*. กรุงเทพฯ : นารีนโฟ.
- อำนาจ เลิศขยันดี. 2539. *สถิติวิจัย*. กรุงเทพฯ : ศิลปสนองการพิมพ์.
- อำนาจ แสงสว่าง. 2540. *จิตวิทยาอุตสาหกรรม*. กรุงเทพฯ : อักษราพิพัฒน์.
- เอี่ยมพร วงศาโรจน์. 2522. *การพัฒนาการเกษตรและอุตสาหกรรม*. กรุงเทพฯ : คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- Alexander, A.P. 1960. "Industrial Entrepreneurship in Turkey : Original Growth." *Economic Development and Cultural Change*. 3(4) : 349-365.
- Bach, G.L. 1971. *Economics*. 7th ed. New Jersey : Prentice Hall.
- Boone, Louis E. and kurtz. 1992. *Management*. New York : McGraw-Hill.
- Brockhaus, R.H. 1977. "Locus of Control and Risk Taking Propensity as Entrepreneurial Characteristics : A Comparative Study." *Dissertation Abstracts International*. 37(12) : Part 1, 7838-A.
- Broom, H.N. and Longenecker, Justin G. 1971. *Small Business Management*. 3rd ed. New York : South-Western Publishing.
- Chandra, K Ravi. 1991. *Entrepreneurial : A Psychollogical Study*. New York : Sterling.
- Christopher, H.Achen. 1984. *Interpreting and Using Regression*. 4th ed. California : SAGE Publications.
- Collins, O.F. and D.G. Moore. 1970. *The Organization Makers : A Behavioral Study of Independent Entrepreneurs*. New York : Apple-Ton-Century Grofts.
- Diambomba, A.R. 1972. "Education, Environment and Entrepreneurship : A Study of Factors Contributing to Entrepreneurial Performance in a Developing Country." *Dissertation Abstracts International*. 33(5) : 2233-A-2234-A.
- Frese, Micheal. 2000. *Success and Failure of Microbusiness Owners in Africa*. The United States of America : Greenwood Publishing Group.
- Fletcher, J.M. 1934. *Psychology in Education with Emphasis on Creative Thinking*. New York : Doubleday.
- Harris, J.R. 1971. "Nigerian Entrepreneurship in Industry." In P. Kilby ed. *Entrepreneurship and Economic Development*. New York : The Free Press : 331-356.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- Hisrich, Robert D. and Brush, Candida G. 1986. *The Woman Entrepreneur Starting, Financing and Managing a Successful New Business*. Lexington Massachusetts : Lexington Books.
- Hisrich, Robert D. and Peters, Michael P. 1998. *Entrepreneurship*. 4th ed. Boston : McGraw-Hill.
- Jenks, V.O. 1990. *Human Relations in Organization*. New York : Harper & Row.
- Johnson, Wayne Edward. 1992. "Characteristics of Oregon Agricultural Export Entrepreneurs (Entrepreneurs)." *Proquest- Dissertation Abstracts*. Oregon State University.
- Jover, Margaret Anna. 1992. "Risk-Taking Propensity of Successful and Unsuccessful Hispanic Female Entrepreneurs (Women Entrepreneurs, Texas)." *Proquest- Dissertation Abstracts*. Texas Woman's University (November) : 1427.
- McClelland, D.C. 1961. *The Achieving Society*. New York : The Free press.
- Puckett, Cynthia A. 1992. "Personality Characteristics of Women Entrepreneurs." *Proquest- Dissertation Abstracts*. Madonna University.
- Richard, Joanne C. 1992. "A Comparison of the Social Characteristics Personalities and Managerial Styles of Managers and Entrepreneurs." *Proquest- Dissertation Abstracts*. University of Windsor (Canada).
- Rissal, Romeo. 1988. "A Study of the Characteristics of Entrepreneurs in Indonesia." *Proquest- Dissertation Abstracts*. The George Washington University.
- Sayigh, A.Y. 1962. *Entrepreneurs of Lebanon : The Role of the Business Leader in Developing Economy*. Cambridge, Massachusetts : Harvard University Press.
- Susbauer, J.C. 1969. "The Technical Company Formation Process; A Particular Aspects of Entrepreneurship." *Dissertation Abstracts International*. 30(4) : 1311-1324.
- William, D. Berry and Stanley, Feldman. 1985. *Multiple Regression in Practice*. California : SAGE Publications.

ภาคผนวก ก
หนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจแบบสอบถาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504.3 / _____

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

4 กันยายน 2545

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นายชัยวัฒน์ ชลิตสงเคราะห์ นักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หลักสูตร
วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม กำลังจัดทำการศึกษาวิจัยเพื่อเรียบเรียงสาระ
นิพนธ์ เรื่อง "อิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและ
ขนาดย่อม (SMEs)" กรณีศึกษา อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในจังหวัดสมุทรปราการ

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่อง
ดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัยที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อ
หาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้การเก็บข้อมูลของนาย
ชัยวัฒน์ ชลิตสงเคราะห์ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.วรรณารด แสงมณี)

ประธานหลักสูตรฯ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504.3 / _____

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

4 กันยายน 2545

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน ดร. จำนงค์ จีงธีรพานิช

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นายชัยวัฒน์ ชลิตสงเคราะห์ นักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หลักสูตร
วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม กำลังจัดทำกรวิจัยเพื่อเรียบเรียงสาระ
นิพนธ์ เรื่อง "อิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและ
ขนาดย่อม (SMEs)" กรณีศึกษา อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในจังหวัดสมุทรปราการ

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่อง
ดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัยที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อ
หาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้การเก็บข้อมูลของนาย
ชัยวัฒน์ ชลิตสงเคราะห์ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.วรรณรท แสงมณี)

ประธานหลักสูตรฯ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504.3 / _____

คณะกรรมการอุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

4 กันยายน 2545

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน รศ. สุชาติ เหล่าปรีดา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นายชัยวัฒน์ ชลิตสงเคราะห์ นักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หลักสูตร
วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม กำลังจัดทำกรวิจัยเพื่อเรียบเรียงสาระ
นิพนธ์ เรื่อง "อิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและ
ขนาดย่อม (SMEs)" กรณีศึกษา อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในจังหวัดสมุทรปราการ

คณะกรรมการอุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่อง
ดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัยที่แนบมาพร้อมนี้ว่ามีเนื้อ
หาถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้การเก็บข้อมูลของนาย
ชัยวัฒน์ ชลิตสงเคราะห์ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็น
อย่างย่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ศ.ดร.วรรณารถ แสงมณี)

ประธานหลักสูตรฯ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504.3 / _____

คณะกรรมการอุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง
เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

13 กันยายน 2545

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน ผู้ประกอบการบริษัท/ห้างหุ้นส่วน/โรงงาน _____

ด้วย นายชัยวัฒน์ ชลิตสงเคราะห์ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม กำลังจัดทำการศึกษาวิจัยเพื่อเรียบเรียงสารานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาคุณลักษณะของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) กรณีศึกษา อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในจังหวัดสมุทรปราการ”

ในการทำวิจัยเรื่องนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในหน่วยงานของท่าน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดพิจารณาอนุญาตให้นักศึกษาทำการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในหน่วยงานของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบคุณในความกรุณาของท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.วรรณารต แสงมณี)

ประธานหลักสูตรฯ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ค

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

อิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ผู้วิจัย

นายชัยวัฒน์ ชลิตสงเคราะห์

นักศึกษาปริญญาโท

สาขาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยี
พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้ เป็นแบบสอบถามเพื่อการวิจัย เรื่อง อิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อคุณลักษณะของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) กรณีศึกษา อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม จังหวัดสมุทรปราการ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลและคุณลักษณะของผู้ประกอบการ จึงขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง แบบสอบถามนี้ไม่มีคำตอบใดผิดหรือถูก ข้อมูลที่ได้รับจะนำไปใช้ประกอบสารนิพนธ์เท่านั้น ขอรับรองว่าคำตอบของท่านถือเป็นความลับและจะไม่มีผลกระทบใดๆเกิดขึ้นแก่ผู้ตอบแบบสอบถาม และจะนำเสนอข้อมูลโดยส่วนรวมที่ได้จากการวิเคราะห์แล้วเท่านั้น
2. แบบสอบถามชุดนี้มีคำถามจำนวน 72 ข้อ แบ่งเป็น 4 ตอน คือ
 - ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 10 ข้อ
 - ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับ รายละเอียดข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับกิจการของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 7 ข้อ
 - ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับ คุณลักษณะของผู้ประกอบการ จำนวน 55 ข้อ
 - ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับ ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้ประกอบการ
3. ขอความกรุณาท่านส่งแบบสอบถามกลับคืนมายังผู้ทำการวิจัยภายในวันที่ 30 กันยายน 2545

ขอขอบพระคุณอย่างสูงที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

นายชัยวัฒน์ ชลิตสงเคราะห์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

☐ ☐ ☐

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หรือเติมข้อความลงในช่องว่างให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

สำหรับผู้วิจัย

1. เพศ () ชาย () หญิง

☐ 4 sex

2. ท่านเกิดปี พ.ศ. ปัจจุบันอายุ ปี

☐ ☐ 5 -6age

3. สถานภาพ

☐ 7status

() โสด

() สมรส

() หย่า

() หม้าย

4. ระดับการศึกษาสูงสุด

☐ 8 educ

() ประถมศึกษา-ระดับชั้นที่จบ..... () มัธยมศึกษาตอนต้น

() มัธยมศึกษาตอนปลาย-ระดับชั้นที่จบ..... () ปวช. -ระดับชั้นที่จบ.....

() อนุปริญญา/ปวส.-ระดับชั้นที่จบ..... () ปริญญาตรี-ระดับชั้นที่จบ.....

() ปริญญาโท-ระดับชั้นที่จบ..... () สูงกว่าปริญญาโท-ระดับชั้นที่จบ.....

5. ตำแหน่งงานปัจจุบัน

☐ 9 owner

() เจ้าของกิจการ

() เจ้าของกิจการและผู้บริหาร

() มีหุ้นส่วนในกิจการ

() อื่นๆ (โปรดระบุ).....

6. กิจการที่ท่านทำอยู่ในปัจจุบัน

☐ 10 job1

() เป็นกิจการของครอบครัว

() เป็นกิจการที่ท่านตั้งขึ้นมาเอง

() เป็นกิจการที่สืบทอดมา

() อื่นๆ (โปรดระบุ).....

7. ท่านเคยประกอบธุรกิจประเภทอื่นก่อนเริ่มประกอบธุรกิจในปัจจุบันหรือไม่

☐ 11 job2

() ไม่เคย

() เคย (กรุณาระบุประเภทของธุรกิจดังกล่าวด้วย)

ประเภทของธุรกิจ.....

8. ท่านเคยมีประสบการณ์การทำงานจากที่อื่นก่อนเริ่มประกอบธุรกิจในปัจจุบันหรือไม่

☐ 12 job3

() ไม่เคย (ข้ามไปข้อ 10)

() เคย กรุณาระบุประเภทของงานดังกล่าวด้วย

() ข้าราชการ

() รัฐวิสาหกิจ

() บริษัทเอกชน (กรุณาระบุประเภทของธุรกิจ).....

9. ประสบการณ์การทำงานจากที่อื่นตามข้อ 8 นั้นท่านมีตำแหน่งหรืออยู่ในระดับใด

☐ 13job4

() ระดับผู้บริหาร

() ระดับผู้จัดการ

() ระดับพนักงานทั่วไป

() อื่นๆ(โปรดระบุ).....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

10. ท่านเคยเข้ารับการฝึกอบรมหรือสัมมนาเกี่ยวกับการเป็นเจ้าของธุรกิจหรือการบริหารงานบ้างหรือไม่ ☐ 14 job5
- () ไม่เคย
- () เคย (กรุณาระบุหน่วยงานที่จัดอบรม)
- () หน่วยงานของรัฐ
- () เอกชน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับกิจการของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หรือเติมข้อความลงในช่องว่างให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับกิจการของท่าน

1. ประเภทของกิจการ ☐ 15 type1
- () คริวเรือน () โรงงาน
- () อื่นๆ(โปรดระบุ).....
2. รูปแบบของการดำเนินกิจการ ☐ 16 type 2
- () บริษัท () ห้างหุ้นส่วน
- () ไม่ได้จดทะเบียน () อื่นๆ (โปรดระบุ)
3. ลักษณะของกิจการ ☐ 17 type3
- () ผู้ผลิต (ข้ามไปข้อ 5) () ผู้จัดจำหน่าย
- () ผู้ผลิตและผู้จัดจำหน่าย () อื่นๆ (โปรดระบุ).....
4. วิธีการจำหน่าย ☐ 18 method
- () มีหน้าร้านเป็นของตัวเอง () ผ่านตัวแทนจำหน่ายภายในประเทศ
- () ผ่านตัวแทนส่งออกไปต่างประเทศ () อื่นๆ (โปรดระบุ).....
5. กิจการในปัจจุบัน ท่านเริ่มดำเนินการปี พ.ศ. ☐ ☐ 19 -20start
- รวมระยะเวลาที่เปิดดำเนินการจนถึงปัจจุบันเป็นเวลา ปี
6. สัดส่วนความเป็นเจ้าของ ☐ 21 por
- () เป็นเจ้าของคนเดียว () ร่วมลงทุนกับคนไทย
- () ร่วมลงทุนกับชาวต่างชาติ () อื่นๆ (โปรดระบุ).....
7. จำนวนพนักงาน ☐ ☐ ☐ 22-24staf
- () ประจำรายวัน..... คน () ประจำรายเดือน..... คน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้ประกอบการ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ไม่มีคำตอบใดผิดหรือถูก กรุณาพิจารณาข้อความต่อไปนี้ และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นและความรู้สึกที่แท้จริงของท่านมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	
1.	ท่านแน่ใจในการตัดสินใจของตนเองเสมอ						☐ 25con1
2.	ท่านเคยพยายามอ่อนวอนให้คนทำงานต่างๆ						☐ 26 con2
3.	ท่านไม่รู้สึกท้อแท้แม้แต่น้อยเมื่อได้ยินเรื่องราวในทางลบซึ่งเกี่ยวกับการดำเนินงานของท่าน						☐ 27 con3
4.	ท่านคิดว่าความรู้และประสบการณ์ที่ท่านมีอยู่เพียงพอสำหรับการดำเนินธุรกิจ						☐ 28con4
5.	ท่านกล้าหาญและกล้าเผชิญความจริงเสมอ						☐ 29 con5
6.	ท่านต้องการทำงานที่สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง						☐ 30 con6
7.	ท่านรู้สึกอึดอัดเมื่อแต่งตัวธรรมดาในงานที่ทุกคนแต่งตัวเต็มยศ						☐ 31c on7
8.	ท่านไม่ชอบทำตามผู้อื่นโดยไม่มีเหตุผล						☐ 32 con8
9.	ท่านคิดว่าผลสำเร็จของงานเกิดขึ้นได้เพราะตัวท่าน มิใช่เพราะโชคหรือดวงชะตา						☐ 33 con9
10.	ท่านยินดีที่จะรับผิดชอบผลอันเกิดจากการตัดสินใจหรือการกระทำใดๆของท่าน ไม่ว่าผลจะออกมาในรูปใด						☐ 34con10
11.	ท่านเชื่อว่าความสำเร็จในการกระทำสิ่งใดๆขึ้นอยู่กับโชคชะตาหรือพรหมลิขิต						☐ 35con11
12.	ท่านมักจะไปบนบานสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วยเหลือเสมอ						☐ 36con12
13.	ท่านวางตัวได้ตามสบาย เมื่อพูดคุยกับผู้สูงอายุ						☐ 37con13
14.	ท่านคิดว่าคนเราไม่ควรพอใจกับสิ่งที่มีหรือเป็นอยู่ แต่ควรแสวงหาของใหม่ที่ดีกว่าเสมอ						☐ 38cre14
15.	ท่านคิดว่าสินค้าที่ท่านผลิตหรือจำหน่ายนั้นดีทุกอย่าง จึงไม่ต้องคิดที่จะผลิตหรือจำหน่ายสินค้าอะไรใหม่อีก						☐ 39cre15

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	
16.	ท่านเชื่อในความคิดที่ว่าสิ่งใหม่หรือวิธีการที่ดีกว่าเสมอในการทำงาน						☐ 40cre 16
17.	ท่านมีความเห็นว่าสินค้าที่เป็นที่ต้องการของตลาด ต้องเป็นสินค้าที่ผลิตโดยบริษัทที่มีชื่อเสียง						☐ 41cre17
18.	ท่านเปลี่ยนใจได้ทันที เมื่อพบว่ามีความคิดอื่นที่ดีกว่า จะไม่ตั้งต้นเพื่อเอาชนะ						☐ 42 cre18
19.	โดยปกติแล้วท่านคิดว่า ท่านเป็นผู้ที่มีจินตนาการกว้างไกล						☐ 43 cre19
20.	ท่านสามารถตั้งคำถามได้อย่างเหมาะสม เพื่อถามในสิ่งที่ท่านต้องการได้เสมอ						☐ 44 cre20
21.	จากประสบการณ์ของท่าน ผู้ที่มีความคิดใหม่ๆ มักจะไม่ค่อยได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันมากนัก						☐ 45 cre21
22.	เมื่อท่านมีความคิดเห็นที่ดีและเหมาะแก่การปรับปรุงงานแล้ว ก็ควรหาโอกาสเสนอความคิดนั้น						☐ 46cre22
23.	ท่านเป็นบุคคลที่พร้อมจะทำการเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์ใดๆก็ตามในที่ทำงาน ถ้าท่านคิดว่าจำเป็น						☐ 47 cre23
24.	ท่านเคยคิดที่จะผลิตสินค้าหรือบริการใหม่ๆออกจำหน่าย						☐ 48cre24
25.	ท่านมักมองหาโอกาสที่จะให้ผลดีในช่วงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลง						☐ 49lea25
26.	ท่านมักจะเลี่ยงการเป็นหัวหน้าคนเพราะต้องรับผิดชอบเรื่องต่างๆ						☐ 50lea26
27.	ท่านยอมรับความสำเร็จของผู้อื่นอยู่เสมอ						☐ 51lea27
28.	ท่านมองหาวิธีที่จะกระจายอำนาจให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมองค์กรอยู่เสมอ						☐ 52lea28
29.	ท่านมอบหมายงานตามอำนาจและหน้าที่ที่มีด้วยการไตร่ตรอง						☐ 53lea29
30.	ท่านตระหนักและดำเนินการส่งเสริมพลังของกลุ่มงานภายในองค์กรอยู่เสมอ						☐ 54lea30

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					
		เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	
31.	เมื่อทำอะไรไปแล้ว ท่านมักจะให้ข้อมูลโดยตรง ไปตรงมาที่เป็นประโยชน์ต่อกลุ่มเสมอ						☐ 55lea31
32.	ท่านสามารถตัดสินใจได้ทันทั้งที่เสมอ						☐ 56lea32
33.	ท่านมักจะเป็นผู้ริเริ่มชักชวนผู้อื่นให้ร่วมกันทำกิจ กรรม						☐ 57lea33
34.	ท่านมักจะเป็นผู้ให้คำปรึกษาหรือช่วยแก้ปัญหาให้กับ ผู้อื่น						☐ 58lea34
35.	ท่านมักจะทำงานตามคำสั่งของผู้อื่นมากกว่าตัดสินใจ เอง						☐ 59lea35
36.	ท่านได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมอาชีพว่าเป็นผู้ เชี่ยวชาญสำหรับสินค้าที่ท่านผลิตหรือจำหน่าย						☐ 60lea36
37.	ท่านชอบทำงานที่ยากและท้าทาย						☐ 61ach37
38.	ท่านชอบทำงานที่ต้องอาศัยการเสี่ยง						☐ 62ach38
39.	ท่านรู้สึกว่าคุณทำอะไรผิดบ่อยจนไม่กล้าทำ อะไรเพราะกลัวผิด						☐ 63ach39
40.	ท่านคิดว่างานที่ท่านพอใจจะทำอย่างยิ่ง คือ งาน ที่ท่านได้ใช้ความสามารถของท่านอย่างเต็มที่						☐ 64ach40
41.	ถ้าท่านทำงานที่ท่านไม่เคยทำมาก่อน ท่านจะต้อง ศึกษางานนั้นอย่างละเอียดก่อนลงมือทำ						☐ 65ach41
42.	ท่านมีความมุ่งมั่นที่จะทำงานให้สำเร็จ แม้ว่าจะงาน นั้นจะน่าเบื่อหน่ายก็ตาม						☐ 66ach42
43.	ท่านคิดว่าการดำเนินกิจการด้วยตนเอง แม้จะ ขาดทุนบ้าง กำไรบ้าง ก็ดีกว่าการเป็นลูกจ้าง						☐ 67ach43
44.	ถ้าท่านทำผิดพลาดในสิ่งใด ท่านก็จะไม่วิตกกังวล มากนัก แต่จะหาทางแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นจน สำเร็จ						☐ 68ach44
45.	ท่านกระตือรือร้นในการแก้ปัญหายากๆที่ผู้อื่นไม่ ชอบทำ						☐ 69ach45
46.	ท่านเป็นคนทีหนักเอาเบาสู้						☐ 70ach46
47.	ความล้มเหลวไม่อาจทำให้ท่านย่อท้อ แต่กลับ สร้างความมานะพยายามให้กับท่าน						☐ 71ach47
48.	ท่านมีความกระตือรือร้นในการหาโอกาสทาง ธุรกิจต่างๆอยู่เสมอ						☐ 72ach48

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ง

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. ค่าร้อยละ (Percentage) คำนวณได้จากสูตร

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนของข้อมูลของแต่ละข้อ}}{\text{จำนวนรวมทั้งหมด}} \times 100$$

2. ค่าเฉลี่ยหรือค่ามัธยฐานเลขคณิต (Arithmetic Mean) คำนวณได้จากสูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 137)

$$\bar{X} = \frac{\sum_{i=1}^n X_i}{n}$$

เมื่อ $\bar{X}$ คือ มัธยฐานเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง

X_i คือ คะแนนแต่ละตัวอย่าง

n คือ จำนวนข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง

3. ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) คำนวณได้จากสูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 143)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n\sum X_i^2 - (\sum X_i)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. คือ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง

X คือ คะแนนแต่ละตัวอย่างในกลุ่มตัวอย่าง

n คือ จำนวนข้อมูลในกลุ่มตัวอย่าง

4. การคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) คำนวณได้จากสูตร

$$r \text{ หรือ } r_{xy} = \frac{N\sum XY - \sum X\sum Y}{\sqrt{[N\sum X^2 - (\sum X)^2][N\sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อ r หรือ r_{xy} หมายถึง สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร X กับตัวแปร Y

N หมายถึง จำนวนคนหรือจำนวนคู่ของข้อมูล

$\sum X$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนดิบของตัวแปร X

$\sum Y$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนดิบของตัวแปร Y

$\sum XY$ หมายถึง ผลรวมของผลคูณคะแนนของตัวแปร X กับคะแนนของตัวแปร Y เป็นคู่ๆในรูปคะแนนดิบ

$\sum X^2$ หมายถึง ผลรวมของกำลังสองของคะแนนดิบตัวแปร X

$\sum Y^2$ หมายถึง ผลรวมของกำลังสองของคะแนนดิบตัวแปร Y

ค่าสถิติ t สำหรับทดสอบ Pearson's Product Moment Correlation Coefficient

$$t = \frac{r}{\sqrt{\frac{(1-r^2)}{n-2}}}, \text{ d.f. } = n-2$$

โดยมีวัตถุประสงค์ต้องการจะวัดว่า X และ Y มีความสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด

4.1 ข้อตกลงเบื้องต้น ในการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างของสองสิ่ง หรือในที่นี้เรียกว่า ตัวแปร 2 ตัวแบบ Pearson Product Moment นั้นมีข้อตกลงว่า

1) ค่าของตัวแปรทั้ง 2 ที่นำมาหาค่าสหสัมพันธ์นั้น เป็นข้อมูลที่ได้จากค่าที่ต่อเนื่อง (Continuous) และเป็นการแจกแจงแบบปกติ (Normal bivariate/distribution) หรือสมมาตร

2) สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้ง 2 เป็นแบบเส้นตรง

3) คะแนนแต่ละคู่ที่ได้มานั้นเป็นอิสระต่อกัน

4.2 วิธีดำเนินการ การหาค่าสหสัมพันธ์แบบ Pearson อาจหาได้หลายแบบ แต่ในที่นี้จะเสนอแบบใช้คะแนนที่ได้จากการวัดโดยตรง โดยสูตรในการคำนวณข้างบนซึ่งมีขั้นตอนของการดำเนินการดังนี้

1) ยกกำลังสองของคะแนน X และ Y

2) คูณคะแนน X และ Y ของแต่ละคน

3) รวมคะแนน X , Y , XY , X^2 และ Y^2

4) ใช้สูตร

4.3 การทดสอบนัยสำคัญของค่าสหสัมพันธ์ โดยใช้ค่า t ที่ $n-2$ degrees of freedom $df \geq 60$ ค่า $t \geq 2.00$ จะมีนัยสำคัญที่ .05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5 การวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis)

Model

$$\begin{aligned} Y &= \beta_0 + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \dots + \beta_k X_k + \varepsilon \\ &= \beta_0 + \sum_{i=1}^k \beta_i X_i + \varepsilon \end{aligned}$$

สูตรคำนวณ การหาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย ; b_i, S_{b_i}

$$b_i = \frac{n \sum_{i=1}^n X_i Y_i - \sum_{i=1}^n X_i - \sum_{i=1}^n Y_i}{n \sum_{i=1}^n X_i^2 - \left(\sum_{i=1}^n X_i \right)^2}$$

$$S_{b_i} = \sqrt{\frac{\sum_{j=1}^n (Y_j - \hat{Y}_j)^2}{\sum_{j=1}^n (X_j - \bar{X})^2 (1 - R^2) (n - k - 1)}}$$

การทดสอบค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย β_i

สมมติฐาน

$$H_0: \beta_i = 0$$

$$H_1: \beta_i \neq 0$$

สถิติที่ใช้สำหรับการทดสอบ คือ t-test, d.f. = n-(k+1)

$$t = \frac{b_i}{S_{b_i}}$$

การตัดสินใจ จะพิจารณาค่า ที่ p-value ถ้าน้อยกว่า 0.05 (p-value < 0.05) ก็จะไม่ปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1

การวิเคราะห์ถดถอยเป็นเทคนิคที่ใช้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามและตัวแปรอิสระ ถ้ามีตัวแปรอิสระ 1 ตัว ถือว่าเป็นการวิเคราะห์ถดถอยแบบง่าย (Simple Regression)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Analysis) แต่ถ้ามีตัวแปรอิสระมากกว่า 1 ตัว เรียกว่า การวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis)

5.1 เงื่อนไขของการวิเคราะห์ถดถอยพหุ

เงื่อนไขของการวิเคราะห์ถดถอยพหุจะเหมือนกับเงื่อนไขของการวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย เงื่อนไขมีดังนี้

- 1) ความคลาดเคลื่อน e เป็นตัวแปรที่มีการแจกแจงแบบปกติ
- 2) ค่าเฉลี่ยของความคลาดเคลื่อนเป็นศูนย์ นั่นคือ $E(e) = 0$
- 3) ค่าแปรปรวนของความคลาดเคลื่อนเป็นค่าคงที่ที่ไม่ทราบค่า $V(e) = \sigma_e^2$
- 4) e_i และ e_j เป็นอิสระต่อกัน ; $i \neq j$ นั่นคือ covariance $e_i, e_j = 0$ โดยมีเงื่อนไขที่

เพิ่ม คือ

- 5) ตัวแปรอิสระ X_i และ X_j ต้องเป็นอิสระต่อกัน

ถ้ามีตัวแปรอิสระ k ตัว ($X_1, X_2, \dots, X_k$) ที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม Y โดยที่ความสัมพันธ์อยู่ในรูปเชิงเส้น จะได้สมการถดถอยพหุ ซึ่งแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง Y และ $X_1, X_2, \dots, X_k$ ดังนี้

$$Y = \beta_0 + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \dots + \beta_k X_k + \varepsilon$$

โดย β_0 คือค่าคงที่ (Constant) $\beta_1, \beta_2, \dots, \beta_k$ คือ ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (Regression Coefficient) คือ ค่าที่แสดงให้ทราบว่าเมื่อ X มีค่าเปลี่ยนไป 1 หน่วย Y จะเปลี่ยนไปโดยเฉลี่ยเท่าไร ค่าสัมประสิทธิ์อาจเป็นลบหรือบวกก็ได้ การติดลบหรือติดบวกไม่ได้บอกความมากน้อยของความสัมพันธ์แต่บอกทิศทางของความสัมพันธ์ ถ้าเป็นบวกหมายถึงการผันแปรของตัวแปรตามและตัวแปรอิสระไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ ถ้าค่าของตัวแปรอิสระเพิ่มขึ้นค่าของตัวแปรตามจะเพิ่มขึ้นด้วย แต่ถ้าเป็นลบหมายความว่าเมื่อค่าของตัวแปรอิสระเพิ่มขึ้นตัวแปรตามจะลดลง

5.2 วิธีการเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการความถดถอย

ในที่นี้ผู้วิจัยเลือกใช้วิธี Enter ซึ่งเป็นเทคนิคการเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการความถดถอยในขั้นตอนเดียว จะต้องตัดสินใจว่า ตัวแปรอิสระตัวใดบ้างที่ควรจะอยู่ในสมการความถดถอย โดยพิจารณาจากค่าสถิติทดสอบ หรือค่า Significance ของสถิติทดสอบ

ตัวแปรอิสระที่จะนำเข้าสมการต้องมีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5.3 การเลือกตัวแปรอิสระตัวแรกและตัวอื่นๆเข้าสมการ หลังจากได้ตัวแปรอิสระที่จะนำเข้าสมการแล้วถ้ามีตัวแปรอิสระมากกว่า 1 ตัว ดังนั้นในการเลือกตัวแปรตัวแรกและตัวถัดไป จะเลือกตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามมากที่สุดเข้าสมการก่อน ซึ่งจะต้องผ่านเกณฑ์ที่เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตั้งไว้ โดยการพิจารณาจากสมการความถดถอยอย่างง่าย เช่น ถ้าคาดว่ามีตัวแปรอิสระที่สัมพันธ์กับตัวแปรตาม 3 ตัว (X_1, X_2, X_3) จะพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่าง Y กับ X_i ครึ่งละตัว

$$Y = \beta_0 + \beta_1 X_i + \varepsilon ; i = 1, 2, 3$$

คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง Y กับ X_i ที่ละตัว (r_{yxi}) แล้วเลือกตัวแปร X_i ที่มีค่า $|r_{yxi}|$ สูงสุดโดยการพิจารณาจากสถิติทดสอบ F หรือสถิติทดสอบ t ($t^2 = F$) สำหรับการทดสอบโดยกำหนดให้ระดับนัยสำคัญของการทดสอบเพื่อนำตัวแปรอิสระเข้าสมการเป็น 0.05

โดยมีสมมติฐานดังนี้

$$H_0: \beta_1, \dots, \beta_k = 0$$

$$H_1: \beta_1, \dots, \beta_k \neq 0$$

การทดสอบสมมติฐาน ด้วยสถิติทดสอบ $F = \frac{MS \text{ Regression}}{MS \text{ Residual}}$

ผลการทดสอบสมมติฐาน

- 1) ถ้ายอมรับสมมติฐาน H_0 ทุกค่าของ i แสดงว่าไม่มีตัวแปรอิสระตัวใดที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม Y อย่างมีนัยสำคัญ จึงไม่ต้องทำต่อไป
- 2) ถ้าปฏิเสธสมมติฐาน H_0 หรือยอมรับ H_1 แสดงว่า มีตัวแปรอิสระบางตัวมีความสัมพันธ์กับ Y โดยจะเลือกตัวแปรที่มีค่า $|r_{yxi}|$ มากที่สุด หรือมีค่า Significance ต่ำสุด และน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดเข้าสมการ แล้วเลือกตัวแปรอื่นๆเข้าสมการ

เมื่อเลือกตัวแปรอิสระตัวแรกเข้าสมการแล้ว จะเลือกตัวแปรอิสระที่เหลือเข้าสมการ โดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางส่วนระหว่างตัวแปรตามกับตัวแปรอิสระที่เหลือแต่ละตัว แล้วใช้การทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับค่าสัมประสิทธิ์บางส่วน โดยเปรียบเทียบค่าสถิติทดสอบ F กับค่า Significance ของสถิติทดสอบกับ F ที่ระดับนัยสำคัญ .05 และจะทำเช่นนี้จนกระทั่งไม่มีตัวแปรอิสระตัวใดที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญ แสดงว่าสมการที่ได้เป็นสมการความถดถอยที่เหมาะสมแล้ว

6. สัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (Coefficient of Determination)

สัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R^2) เป็นค่าที่ใช้วัดว่า X และ Y มีความสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงไรอีกค่าหนึ่งนอกจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจจะเป็นตัวแสดงเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ให้ทราบว่า ความแปรปรวนทั้งหมดของ Y นั้นเนื่องมาจากความแปรปรวนใน X มากน้อยเพียงไร ซึ่งเท่ากับวัดว่า X มีอิทธิพลทำให้ Y เปลี่ยนแปลงมากน้อยเพียงใดนั่นเอง R^2 จะมีค่าระหว่าง 0 ถึง 1 และส่วนมากจะคิดในรูปร้อยละ

$$R^2 = \frac{\sum_{j=1}^n (\hat{y}_j - \bar{y})^2}{\sum_{j=1}^n (y_j - \bar{y})^2} = 1 - \left(\frac{\sum_{j=1}^n (y_j - \hat{y}_j)^2}{\sum_{j=1}^n (y_j - \bar{y})^2} \right)$$

ตาราง ANOVA ใช้สำหรับทดสอบตัวแปรอิสระสามารถอธิบายหรือทำนายตัวแปรตาม

สมมติฐาน

$$H_0: \beta_1 = \beta_2 = \beta_3 = \dots = \beta_k = 0$$

$$H_1: \text{มีอย่างน้อย } 1 \beta \neq 0$$

สถิติที่ใช้สำหรับการทดสอบ คือ ค่า F ซึ่งคำนวณได้จากสูตร

$$F = \frac{R^2 / k}{(1 - R^2) / (n - k - 1)}$$

การตัดสินใจ จะพิจารณาค่า ที่ p-value ถ้าน้อยกว่า 0.05 ($p\text{-value} < 0.05$) ก็จะไม่ปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1

7. การหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามของ Cronbach (สุภาพ. 2525 : 45-46)

$$\alpha\text{-Coefficient} = \frac{K}{K-1} \left(\frac{1 - \sum S_i^2}{St^2} \right)$$

เมื่อ $\alpha\text{-Coefficient}$ แทน สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

K แทน จำนวนข้อคำถามในแบบสอบถาม

$\sum S_i^2$ แทน ผลรวมของความแปรปรวนของข้อความแต่ละข้อ

St^2 แทน ค่าคะแนนความแปรปรวนของข้อความทั้งฉบับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก จ
ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แยก
ตามคุณลักษณะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แยกตามคุณลักษณะทั้ง 4 ด้าน

ข้อ	คุณลักษณะ	($\bar{X}$)	S.D.
	ความเชื่อมั่นในตนเอง		
1	ท่านแน่ใจในการตัดสินใจของตนเองเสมอ	3.88	0.67
2	ท่านเคยพยายามอ้อนวอนให้คนทำงานต่างๆ	2.76	0.93
3	ท่านไม่รู้สึกรู้สีก้อแม้แต่น้อยเมื่อได้ยินเรื่องราวในทางลบซึ่งเกี่ยวกับการดำเนินงานของท่าน	3.68	0.95
4	ท่านคิดว่าความรู้และประสบการณ์ที่ท่านมีอยู่เพียงพอสำหรับการดำเนินธุรกิจ	3.16	1.07
5	ท่านกล้าหาญและกล้าเผชิญความจริงเสมอ	4.20	0.82
6	ท่านต้องการทำงานที่สามารถตัดสินใจได้ด้วยตัวเอง	4.12	0.88
7	ท่านรู้สึกอึดอัดเมื่อแต่งตัวธรรมดาในงานที่ทุกคนแต่งตัวเต็มยศ	2.80	1.08
8	ท่านไม่ชอบทำตามผู้อื่นโดยไม่มีเหตุผล	4.56	0.51
9	ท่านคิดว่าผลสำเร็จของงานเกิดขึ้นได้เพราะตัวท่านมิใช่เพราะโชคหรือดวงชะตา	4.20	0.87
10	ท่านยินดีที่จะรับผิดชอบผลอันเกิดจากการตัดสินใจหรือการกระทำใดๆของท่านไม่ว่าผลจะออกมาในรูปใด	4.56	0.58
11	ท่านเชื่อว่าความสำเร็จในการกระทำสิ่งใดๆขึ้นอยู่กับโชคชะตาหรือพรหมลิขิต	4.12	0.73
12	ท่านมักจะไปบนบานสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วยเหลือเสมอ	3.64	1.08
13	ท่านวางตัวได้ตามสบายเมื่อพูดคุยกับผู้สูงอายุ	3.96	1.06
	ค่าเฉลี่ยรวม	3.82	
	ความคิดสร้างสรรค์		
14	ท่านคิดว่าคนเราไม่ควรพอใจกับสิ่งที่มีหรือเป็นอยู่ แต่ควรแสวงหาของใหม่ที่ดีกว่าเสมอ	3.68	1.07
15	ท่านคิดว่าสินค้าที่ท่านผลิตหรือจำหน่ายนั้นดีทุกอย่าง จึงไม่ต้องคิดที่จะผลิตหรือจำหน่ายสินค้าอะไรใหม่อีก	3.96	0.73
16	ท่านเชื่อในความคิดที่ว่าสิ่งใหม่หรือวิธีการที่ดีกว่าเสมอในการทำงาน	4.16	0.69

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(ต่อ) ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แยกตามคุณลักษณะทั้ง 4 ด้าน

ข้อ	คุณลักษณะ	($\bar{X}$)	S.D.
17	ท่านมีความเห็นว่าสินค้าที่เป็นที่ต้องการของตลาดต้องเป็นสินค้าที่ผลิตโดยบริษัทที่มีชื่อเสียง	3.80	0.96
18	ท่านเปลี่ยนใจได้ทันที เมื่อพบว่ามีความคิดอื่นที่ดีกว่า จะไม่ดึงดันเพื่อเอาชนะ	4.00	1.08
19	โดยปกติแล้ว ท่านคิดว่าท่านเป็นผู้ที่มีจินตนาการกว้างไกล	3.52	0.87
20	ท่านสามารถตั้งคำถามได้อย่างเหมาะสม เพื่อถามในสิ่งที่ท่านต้องการได้เสมอ	3.64	0.76
21	จากประสบการณ์ของท่าน ผู้ที่มีความคิดใหม่ๆ มักจะไม่ค่อยได้ทำอะไรเป็นชิ้นอันมากนัก	3.12	1.05
22	เมื่อท่านมีความคิดเห็นที่ดีและเหมาะสมแก่การปรับปรุงงานแล้ว ก็ควรหาโอกาสเสนอความคิดนั้น	4.28	0.61
23	ท่านเป็นบุคคลที่พร้อมจะทำการเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์ใดๆก็ตามในที่ทำงาน ถ้าท่านคิดว่าจำเป็น	4.32	0.69
24	ท่านเคยคิดที่จะผลิตสินค้าหรือบริการใหม่ๆ ออกจำหน่าย	4.12	0.60
	ค่าเฉลี่ยรวม	3.87	
	ความเป็นผู้นำ		
25	ท่านมักมองหาโอกาสที่จะให้ผลดีในช่วงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลง	4.12	0.60
26	ท่านมักจะเสี่ยงการเป็นหัวหน้าคนเพราะต้องรับผิดชอบเรื่องต่างๆ	4.08	1.08
27	ท่านยอมรับความสำเร็จของผู้อื่นอยู่เสมอ	4.24	0.66
28	ท่านมองหาวิธีที่จะกระจายอำนาจให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมองค์กรอยู่เสมอ	4.20	0.41
29	ท่านมอบหมายงานตามอำนาจและหน้าที่ที่มีอยู่ด้วยการไตร่ตรอง	4.20	0.50
30	ท่านตระหนักและดำเนินการส่งเสริมพลังของกลุ่มงานภายในองค์กรเสมอ	4.04	0.54
31	เมื่อทำอะไรไปแล้ว ท่านมักจะให้ข้อมูลอย่างตรงไปตรงมาที่เป็นประโยชน์ต่อกลุ่มเสมอ	4.16	0.47
32	ท่านสามารถตัดสินใจได้ทันทีทั้งที่เสมอ	3.60	0.91

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

33	ท่านมักจะเป็นผู้ริเริ่มชักชวนผู้อื่นให้ร่วมกันทำกิจกรรม	3.80	0.71
(ต่อ) ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แยกตามคุณลักษณะทั้ง 4 ด้าน			
ข้อ	คุณลักษณะ	($\bar{X}$)	S.D.
34	ท่านมักจะเป็นผู้ให้คำปรึกษาหรือช่วยแก้ปัญหาให้กับผู้อื่น	4.16	0.47
35	ท่านมักจะทำตามคำสั่งของผู้อื่นมากกว่าตัดสินใจเอง	3.76	0.78
36	ท่านได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมอาชีพว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญสำหรับสินค้าที่ท่านผลิตหรือจำหน่าย	3.32	0.75
	ค่าเฉลี่ยรวม	3.97	
	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์		
37	ท่านชอบทำงานที่ยากและท้าทาย	3.63	0.71
38	ท่านชอบทำงานที่ต้องอาศัยการเสี่ยง	2.72	0.79
39	ท่านรู้สึกที่ตนเองทำอะไรผิดพลาดจนไม่กล้าทำอะไรเพราะกลัวผิด	4.04	0.84
40	ท่านคิดว่างานที่ท่านพอใจจะทำอย่างยิ่ง คือ งานที่ท่านได้ใช้ความสามารถของท่านอย่างเต็มที่	4.36	0.76
41	ถ้าท่านทำงานที่ท่านไม่เคยทำมาก่อน ท่านจะต้องศึกษางานนั้นอย่างละเอียดก่อนลงมือทำ	4.36	0.57
42	ท่านมีความมุ่งมั่นที่จะทำงานให้สำเร็จ แม้ว่างานนั้นจะน่าเบื่อหน่ายก็ตาม	4.32	0.48
43	ท่านคิดว่าในการดำเนินกิจการด้วยตนเอง แม้ว่าจะขาดทุนบ้าง ถ้าไรบ้าง ก็ดีกว่าการเป็นลูกจ้าง	3.96	1.06
44	ถ้าท่านทำผิดพลาดในสิ่งใด ท่านก็จะไม่วิตกกังวลมากนัก แต่จะหาทางแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นจนสำเร็จ	4.16	0.62
45	ท่านกระตือรือร้นในการแก้ปัญหาต่างๆ ที่ผู้อื่นไม่ชอบทำ	4.00	0.65
46	ท่านเป็นคนที่หนักเอาเบาสู้	4.32	0.56
47	ความล้มเหลวไม้อาจทำให้ท่านย่อท้อ แต่กลับสร้างความมานะพยายามให้กับท่าน	4.16	0.90
48	ท่านมีความกระตือรือร้นในการหาโอกาสทางธุรกิจต่างๆอยู่เสมอ	3.96	0.73
49	ในการแก้ปัญหา ท่านมักจะใช้วิธีและเทคนิคเดิมๆ ในการแก้ปัญหา	3.24	0.72
50	ท่านมีความกระตือรือร้นต่อเป้าหมายที่จะทำให้สัมฤทธิ์ผล	4.20	0.41
51	ท่านคิดว่าความพอใจในผลสำเร็จของงานมีความสำคัญกว่าสถานะ	3.68	0.95

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การยอมรับและเงินตรา			
(ต่อ) ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แยกตามคุณลักษณะทั้ง 4 ด้าน			
ข้อ	คุณลักษณะ	($\bar{X}$)	S.D.
52	ท่านคิดถึงสิ่งต่างๆในทางบวก ดังนั้นท่านจึงมีทัศนคติทางบวกในชีวิต	3.88	0.73
53	เมื่อท่านประสบความล้มเหลว ท่านจะคิดว่าเป็นเพราะผู้อื่นมากกว่า จะหาเหตุผลว่าท่านทำอะไรจึงล้มเหลว	3.92	0.91
54	ท่านมีความเชื่อว่าความภูมิใจในงานจะมีผลต่อความเป็นเลิศของงานที่ทำ	4.08	0.57
55	ท่านคิดว่าหากเกิดปัญหาที่ต้องรีบแก้ไข ท่านก็จะแก้ปัญหานั้นทันที แม้จะเป็นเวลาเลิกงาน	4.68	0.48
ค่าเฉลี่ยรวม		4.00	

ภาคผนวก จ

ตารางทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability)

โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค

(Cronbach's Coefficient)

ตารางหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค
(Cronbach's Coefficient) ก่อนตัดตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เป็นลบกับตัวแปรผล
รวม

		Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
ข้อ	ความเชื่อมั่นในตนเอง				
1	ท่านกล้าตัดสินใจทำอะไรลงไปเพราะเชื่อว่าทำได้แน่นอน	63.5000	30.8182	-.0818	.5615
2	ท่านแน่ใจในการตัดสินใจของตนเองเสมอ	63.3333	26.7879	.4427	.4766
3	ท่านวางตัวได้ตามสบาย เมื่อพูดคุยกับผู้สูงอายุ	63.9167	23.7197	.5119	.4350
4	ท่านไม่รู้สึกท้อแท้แม้แต่น้อยเมื่อได้ยินเรื่องราวในทางลบ ซึ่งเกี่ยวกับการ ดำเนินงานของท่าน	64.4167	23.7197	.4443	.4473
5	ท่านคิดว่าความรู้และประสบการณ์ที่ท่านมีอยู่เพียงพอสำหรับการ ดำเนินธุรกิจ	64.2500	26.3864	.3415	.4838
6	ท่านกล้าหาญและกล้าเผชิญความจริงเสมอ	63.4167	27.9015	.4223	.4910
7	ท่านคิดว่าถ้ามีความสามารถแล้ว จะทำงานอะไรก็จะพบความก้าวหน้า ในงานนั้น	63.3333	32.7879	-.2949	.5838
8	ท่านต้องการทำงานที่สามารถตัดสินใจได้ด้วยตัวเอง	62.8333	28.6970	.3940	.5021
9	ท่านรู้สึกอึดอัดเมื่อแต่งตัวธรรมดาในงานที่ทุกคนแต่งตัวเต็มยศ	65.2500	21.6591	.5700	.4021
10	ท่านมีความเห็นว่าเรื่องเศร้าในชีวิตของคนเราส่วนมากเป็นผลมาจาก ความโชคร้าย	65.0833	42.6288	-.6977	.7413
11	ท่านไม่ชอบทำตามผู้อื่นโดยไม่มีเหตุผล	63.2500	28.5682	.1533	.5212
12	ท่านคิดว่าผลสำเร็จของงานเกิดขึ้นได้เพราะตัวท่านมิใช่เพราะโชคหรือ ดวงชะตา	63.1667	27.4242	.5787	.4784
13	ท่านยินดีที่จะรับผิดชอบผลอันเกิดจากการตัดสินใจหรือการกระทำใดๆ ของท่าน ไม่ว่าผลจะออกมาในรูปใด	63.0833	26.8106	.6892	.4654
14	ท่านทำงานได้ผลดีเมื่อได้ทำงานตามลำพังคนเดียว โดยไม่มีใครบังคับ บัญชา	64.0833	30.6288	-.0365	.5461
15	ท่านเชื่อว่าความสำเร็จในการกระทำสิ่งใดๆ ขึ้นอยู่กับโชคชะตาหรือ พรหมลิขิต	63.3333	26.7879	.5652	.4694
16	ท่านมักจะไปบนบานสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วยเหลือเสมอ	63.5833	28.2652	.3403	.4995
17	ท่านเคยพยายามซ่อนซ่อนให้คนทำงานต่างๆ	64.2500	24.7500	.5196	.4456
18	ถ้าท่านมาถึงที่ประชุม (สาธารณะ) สบายกว่ากำหนดการ ท่านจะเลือกนั่ง ข้างหลังมากกว่าที่นั่งหน้าสุด	64.8333	29.9697	-.0236	.5581

N of Cases = 12.0, N of Items = 18, Alpha = .5316

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(ต่อ) ตารางหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient) ก่อนตัดตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เป็นลบกับตัวแปรผลรวม

		Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
ข้อ	ความคิดสร้างสรรค์				
19	ท่านคิดว่าคนเราไม่ควรพอใจกับสิ่งที่มีหรือเป็นอยู่ แต่ควรแสวงหาของใหม่ที่ดีกว่าเสมอ	42.9167	11.7197	.1895	.5232
20	ท่านคิดว่าสินค้าที่ท่านผลิตหรือจำหน่ายนั้นดีทุกอย่าง จึงไม่ต้องคิดที่จะผลิตหรือจำหน่ายสินค้าอะไรใหม่อีก	42.1667	12.8788	.1394	.5301
21	ท่านเชื่อในความคิดที่ว่าสิ่งใหม่หรือวิธีการที่ดีกว่าเสมอในการทำงาน	41.9167	11.1742	.6812	.4423
22	ท่านมีความเห็นว่าสินค้าที่เป็นที่ต้องการของตลาด ต้องเป็นสินค้าที่ผลิตโดยบริษัทที่มีชื่อเสียง	42.4167	12.4470	.0875	.5484
23	ท่านเปลี่ยนใจได้ทันที เมื่อพบว่ามีความคิดอื่นที่ดีกว่า จะไม่ดึงดันเพื่อเอาชนะ	42.5833	10.0833	.4946	.4311
24	โดยปกติแล้ว ท่านคิดว่าท่านเป็นผู้ที่มีจินตนาการกว้างไกล	42.6667	11.8788	.2107	.5162
25	ท่านสามารถตั้งคำถามได้อย่างเหมาะสม เพื่อถามในสิ่งที่ท่านต้องการได้เสมอ	42.5833	11.3561	.2533	.5051
26	ท่านคิดว่ากระบวนการหรือวิธีทำงานที่ได้ผลพอใจแล้วก็น่าจะดำเนินวิธีนั้นไปเรื่อยๆ	43.7500	13.1136	-.0416	.5861
27	จากประสบการณ์ของท่าน ผู้ที่มีความคิดใหม่มากๆจะไม่ค่อยได้ทำอะไรเป็นชิ้นอันมากนัก	43.0833	12.2652	.1192	.5404
28	เมื่อท่านมีความคิดเห็นที่ดีและเหมาะแก่การปรับปรุงงานแล้ว ก็ควรรหาโอกาสเสนอความคิดนั้น	41.8333	12.1515	.3461	.4965
29	ท่านเป็นบุคคลที่พร้อมจะทำการเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์ใดๆก็ตามในที่ทำงาน ถ้าท่านคิดว่าจำเป็น	41.9167	11.1742	.4732	.4600
30	ท่านเคยคิดที่จะผลิตสินค้าหรือบริการใหม่ๆออกจำหน่าย	42.0833	12.0833	.3095	.4993
31	ท่านคิดว่าความคิดที่จะสร้างสรรค์สิ่งใหม่หรือวิธีการใหม่ๆเป็นความคิดของคนที่ไม่ทำอะไรจะทำ	45.0833	14.8106	-.4349	.5948

N of Cases = 12.0, N of Items = 13, Alpha = .5372

(ต่อ) ตารางหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient) ก่อนตัดตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เป็นลบกับตัวแปรผลรวม

		Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
ข้อ	ความเป็นผู้นำ				
32	ท่านมักมองหาโอกาสที่จะให้ผลดีในช่วงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลง	52.1667	11.0606	.0453	.6174
33	ท่านมักจะเลี่ยงการเป็นหัวหน้าคนเพราะต้องรับผิดชอบเรื่องต่างๆ	51.7500	11.1136	.0662	.6100
34	ท่านยอมรับความสำเร็จของผู้อื่นอยู่เสมอ	52.0000	8.9091	.5092	.5232
35	ท่านมองหาวิธีที่จะกระจายอำนาจให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมองค์กรอยู่เสมอ	52.1667	10.3333	.2345	.5846
36	ท่านมอบหมายงานตามอำนาจและหน้าที่ที่มีอยู่ด้วยการไตร่ตรอง	51.7500	10.3864	.1793	.5958
37	ท่านมีการวางแผนงานระยะยาวและทุ่มเทให้กับแผนงานนั้น	52.0833	12.0833	-.2074	.6480
38	ท่านตระหนักและดำเนินการส่งเสริมพลังของกลุ่มงานภายในองค์กรเสมอ	52.0833	9.3561	.4408	.5421
39	เมื่อทำอะไรไปแล้ว ท่านมักจะให้ข้อมูลโดยตรงไปตรงมาที่เป็นประโยชน์ต่อกลุ่มเสมอ	51.8333	9.4242	.6415	.5225
40	ท่านสามารถตัดสินใจได้ทันทีที่เสมอ	52.5833	10.9924	.1021	.6048
41	ท่านมักจะเป็นผู้ริเริ่มชักชวนผู้อื่นให้ร่วมกันทำกิจกรรม	52.5000	9.3636	.4561	.5399
42	ท่านสามารถโน้มน้าวให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม	52.0833	11.5379	-.0834	.6445
43	ท่านมักจะเป็นผู้ให้คำปรึกษาหรือช่วยแก้ปัญหาให้กับผู้อื่น	52.2500	10.3864	.2876	.5768
44	ท่านมักจะทำงานตามคำสั่งของผู้อื่นมากกว่าตัดสินใจเอง	52.1667	10.3333	.2345	.5846
45	ท่านได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมอาชีพว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญสำหรับสินค้าที่ท่านผลิตหรือจำหน่าย	52.7500	9.1136	.5067	.5277

N of Cases = 12.0, N of Items = 14, Alpha = .6017

(ต่อ) ตารางหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient) ก่อนตัดตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เป็นลบกับตัวแปรผลรวม

		Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
ข้อ	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์				
46	ท่านชอบทำงานที่ยากและท้าทาย	79.1667	46.1515	.3836	.7243
47	ท่านชอบทำงานที่ต้องอาศัยการเสี่ยง	80.3333	45.3333	.2937	.7297
48	ท่านรู้สึกว่าคุณเองทำอะไรผิดบ่อยจนไม่กล้าทำอะไรเพราะกลัวผิด	78.9167	44.9924	.3349	.7260
49	ท่านคิดว่างานที่ท่านพอใจจะทำงานยิ่ง คือ งานที่ท่านได้ใช้ความสามารถของท่านอย่างเต็มที่	78.5000	47.1818	.3727	.7274
50	ถ้าท่านทำงานที่ท่านไม่เคยทำมาก่อน ท่านจะต้องศึกษางานนั้นอย่างละเอียดก่อนลงมือทำ	78.9167	45.5379	.4161	.7215
51	ท่านมีความมุ่งมั่นที่จะทำงานให้สำเร็จ แม้ว่างานนั้นจะน่าเบื่อหน่ายก็ตาม	79.0833	45.3561	.3482	.7251
52	ท่านคิดว่าในการดำเนินกิจการด้วยตนเอง แม้ว่าจะขาดทุนบ้าง กำไรบ้าง ก็ดีกว่าการเป็นลูกจ้าง	78.9167	46.6288	.2999	.7292
53	ท่านคิดว่าแท้จริงแล้ว ท่านทำงานยังไม่เต็มกำลังความสามารถของท่านจริงๆ	80.0833	49.7197	-.0765	.7769
54	ถ้าท่านทำผิดพลาดในสิ่งใด ท่านก็จะไม่วิตกกังวลมากนัก แต่จะหาทางแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นจนสำเร็จ	79.0000	45.2727	.4850	.7180
55	ท่านกระตือรือร้นในการแก้ปัญหาต่างๆ ที่ผู้อื่นไม่ชอบทำ	79.5833	46.6288	.2587	.7320
56	ถ้าท่านได้ทำสิ่งใดแล้ว ท่านจะพยายามทำให้ดีกว่าผู้อื่นที่ได้ทำไว้แล้ว	79.0000	50.3636	-.0766	.7518
57	ท่านเป็นคนที่หนักเอาเบาสู้	78.5000	47.9091	.2678	.7324
58	ความล้มเหลวไม่อาจทำให้ท่านย่อท้อ แต่กลับสร้างความมานะพยายามให้กับท่าน	79.2500	42.2045	.5747	.7044
59	ท่านมีความกระตือรือร้นในการหาโอกาสทางธุรกิจต่างๆอยู่เสมอ	79.0833	47.5379	.1546	.7401
60	ในการแก้ปัญหา ท่านมักจะใช้วิธีและเทคนิคเดิมๆ ในการแก้ปัญหา	79.4167	47.5379	.1436	.7415
61	ท่านมีความกระตือรือร้นต่อเป้าหมายที่จะทำให้สัมฤทธิ์ผล	78.8333	47.6061	.3642	.7290
62	ท่านคิดว่าความพอใจในผลสำเร็จของงานมีความสำคัญกว่าสถานะ การยอมรับและเงินตรา	79.2500	42.3864	.5586	.7059
63	ท่านคิดถึงสิ่งต่างๆ ในทางบวก ดังนั้นท่านจึงมีทัศนคติทางบวกในชีวิต	79.1667	42.8788	.6332	.7037
64	เมื่อท่านประสบความล้มเหลว ท่านจะคิดว่าเป็นเพราะผู้อื่นมากกว่าจะหาเหตุผลว่าท่านทำอะไรจึงล้มเหลว	78.9167	44.9924	.3923	.7217

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(ต่อ) ตารางหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient) ก่อนตัดตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เป็นลบกับตัวแปรผลรวม

		Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
ข้อ	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์				
65	ท่านมีความเชื่อว่าความภูมิใจในงานจะมีผลต่อความเป็นเลิศของงานที่ท่านทำ	78.7500	46.0227	.2717	.7312
66	ท่านคิดว่าหากเกิดปัญหาที่ต้องรีบแก้ไข ท่านก็จะแก้ปัญหานั้นทันที แม้จะเป็นเวลาเลิกงาน	79.0000	44.1818	.2936	.7314

N of Cases = 12.0, N of Items = 21, Alpha = .7389

ตารางหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient) หลังตัดตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เป็นลบกับตัวแปรผลรวม

		Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
ข้อ	ความเชื่อมั่นในตนเอง				
1	ท่านแน่ใจในการตัดสินใจของตนเองเสมอ	46.2500	35.2955	.5532	.8013
2	ท่านวางตัวได้ตามสบาย เมื่อพูดคุยกับผู้สูงอายุ	46.8333	32.5152	.5293	.8022
3	ท่านไม่รู้สึกท้อแท้แม้แต่น้อยเมื่อได้ยินเรื่องราวในทางลบ ซึ่งเกี่ยวกับการดำเนินงานของท่าน	47.3333	30.6061	.6137	.7939
4	ท่านคิดว่าความรู้และประสบการณ์ที่ท่านมีอยู่เพียงพอสำหรับการดำเนินธุรกิจ	47.1667	35.2424	.3940	.8133
5	ท่านกล้าหาญและกล้าเผชิญความจริงเสมอ	46.3333	37.3333	.4467	.8102
6	ท่านต้องการทำงานที่สามารถตัดสินใจได้ด้วยตัวเอง	45.7500	38.9318	.2980	.8181
7	ท่านรู้สึกอึดอัดเมื่อแต่งตัวธรรมดาในงานที่ทุกคนแต่งตัวเต็มยศ	48.1667	30.3333	.5700	.8010
8	ท่านไม่ชอบทำตามผู้อื่นโดยไม่มีเหตุผล	46.1667	37.4242	.2400	.8241
9	ท่านคิดว่าผลสำเร็จของงานเกิดขึ้นได้เพราะตัวท่านมิใช่เพราะโชคหรือดวงชะตา	46.0833	37.3561	.5079	.8084
10	ท่านยินดีที่จะรับผิดชอบผลอันเกิดจากการตัดสินใจหรือการกระทำใดๆ ของท่าน ไม่ว่าผลจะออกมาในรูปใด	46.0000	36.1818	.6946	.7995
11	ท่านเชื่อว่าความสำเร็จในการกระทำสิ่งใดๆ ขึ้นอยู่กับโชคชะตาหรือพรหมลิขิต	46.2500	37.1136	.4381	.8101
12	ท่านมักจะไปบนบานสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วยเหลือเสมอ	46.5000	37.7273	.3682	.8140
13	ท่านเคยพยายามขออนุญาตให้คนทำงานต่างๆ	47.1667	32.8788	.6172	.7933

N of Cases = 12.0, N of Items = 13, Alpha = .8195

(ต่อ) ตารางหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient) หลังตัดตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เป็นลบกับตัวแปรผลรวม

		Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
ข้อ	ความคิดสร้างสรรค์				
14	ท่านคิดว่าคนเราไม่ควรพอใจกับสิ่งที่เรามีหรือเป็นอยู่ แต่ควรแสวงหาของใหม่ที่ดีกว่าเสมอ	39.2500	12.3864	.1746	.6510
15	ท่านคิดว่าสินค้าที่ท่านผลิตหรือจำหน่ายนั้นดีทุกอย่าง จึงไม่ต้องคิดที่จะผลิตหรือจำหน่ายสินค้าอะไรใหม่อีก	38.5000	13.5455	.1199	.6475
16	ท่านเชื่อในความคิดที่ว่าสิ่งใหม่หรือวิธีการที่ดีกว่าเสมอในการทำงาน	38.2500	11.4773	.7630	.5618
17	ท่านมีความเห็นว่าสินค้าที่เป็นที่ต้องการของตลาด ต้องเป็นสินค้าที่ผลิตโดยบริษัทที่มีชื่อเสียง	38.7500	12.9318	.1060	.6626
18	ท่านเปลี่ยนใจได้ทันที เมื่อพบว่ามีความคิดอื่นที่ดีกว่า จะไม่ตั้งต้นเพื่อเอาชนะ	38.9167	10.8106	.4569	.5840
19	โดยปกติแล้ว ท่านคิดว่าท่านเป็นผู้ที่มีจินตนาการกว้างไกล	39.0000	12.1818	.2628	
20	ท่านสามารถตั้งคำถามได้อย่างเหมาะสม เพื่อถามในสิ่งที่ท่านต้องการได้เสมอ	38.9167	11.7197	.2892	.6249
21	จากประสบการณ์ของท่าน ผู้ที่มีความคิดใหม่มักจะไม่ค่อยได้ทำอะไรเป็นชิ้นอันมากนัก	39.4167	12.8106	.1268	.6584
22	เมื่อท่านมีความคิดเห็นที่ดีและเหมาะสมแก่การปรับปรุงงานแล้ว ก็ควรหาโอกาสเสนอความคิดนั้น	38.1667	12.8788	.3034	.6235
23	ท่านเป็นบุคคลที่พร้อมจะทำการเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์ใดๆก็ตามในที่ทำงาน ถ้าท่านคิดว่าจำเป็น	38.2500	11.4773	.5356	.5794
24	ท่านเคยคิดที่จะผลิตสินค้าหรือบริการใหม่ๆออกจำหน่าย	38.4167	12.0833	.4605	.5977

N of Cases = 12.0, N of Items = 11, Alpha = .6438

(ต่อ) ตารางหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient) หลังตัดตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เป็นลบกับตัวแปรผลรวม

		Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
ข้อ	ความเป็นผู้นำ				
25	ท่านมักมองหาโอกาสที่จะให้ผลดีในช่วงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลง	44.0000	11.2727	.0449	.7052
26	ท่านมักจะเลี่ยงการเป็นหัวหน้าคนเพราะต้องรับผิดชอบเรื่องต่างๆ	43.5833	11.1742	.1100	.6921
27	ท่านยอมรับความสำเร็จของผู้อื่นอยู่เสมอ	43.8333	9.2424	.4722	.6366
28	ท่านมองหาวิธีที่จะกระจายอำนาจให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมองค์กรอยู่เสมอ	44.0000	10.1818	.3307	.6629
29	ท่านมอบหมายงานตามอำนาจและหน้าที่ที่มีอยู่ด้วยการไตร่ตรอง	43.5833	10.4470	.2139	.6828
30	ท่านตระหนักและดำเนินการส่งเสริมพลังของกลุ่มงานภายในองค์กรเสมอ	43.9167	9.5379	.4440	.6431
31	เมื่อทำอะไรไปแล้ว ท่านมักจะให้ข้อมูลโดยตรงไปตรงมาที่เป็นประโยชน์ต่อกลุ่มเสมอ	43.6667	9.6970	.6127	.6273
32	ท่านสามารถตัดสินใจได้ทันทั้งที่เสมอ	44.4167	11.3561	.0568	.6986
33	ท่านมักจะเป็นผู้ริเริ่มชักชวนผู้อื่นให้ร่วมกันทำกิจกรรม	44.3333	9.3333	.5178	.6304
34	ท่านมักจะเป็นผู้ให้คำปรึกษาหรือช่วยแก้ปัญหาให้กับผู้อื่น	44.0833	10.4470	.3323	.6637
35	ท่านมักจะทำงานตามคำสั่งของผู้อื่นมากกว่าตัดสินใจเอง	44.0000	10.7273	.1841	.6852
36	ท่านได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมอาชีพว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญสำหรับสินค้าที่ท่านผลิตหรือจำหน่าย	44.5833	9.1742	.5425	.6249

N of Cases = 12.0, N of Items = 12, Alpha = .6839

(ต่อ) ตารางหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient) หลังตัดตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เป็นลบกับตัวแปรผลรวม

		Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
ข้อ	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์				
37	ท่านชอบทำงานที่ยากและท้าทาย	72.0833	44.9924	.3869	.7734
38	ท่านชอบทำงานที่ต้องอาศัยการเสี่ยง	73.2500	44.0227	.3087	.7788
39	ท่านรู้สึกว่าคุณทำอะไรผิดพลาดจนไม่กล้าทำอะไรเพราะกลัวผิด	71.8333	42.5152	.4511	.7675
40	ท่านคิดว่างานที่ท่านพอใจจะทำอย่างยิ่ง คือ งานที่ท่านได้ใช้ความสามารถของท่านอย่างเต็มที่	71.4167	46.0833	.3663	.7760
41	ถ้าท่านทำงานที่ท่านไม่เคยทำมาก่อน ท่านจะต้องศึกษางานนั้นอย่างละเอียดก่อนลงมือทำ	71.8333	44.8788	.3655	.7743
42	ท่านมีความมุ่งมั่นที่จะทำงานให้สำเร็จ แม้ว่าจะงานนั้นจะน่าเบื่อหน่ายก็ตาม	72.0000	44.7273	.3028	.7783
43	ท่านคิดว่าในการดำเนินกิจการด้วยตนเอง แม้ว่าจะขาดทุนบ้าง กำไรบ้าง ก็ดีกว่าการเป็นลูกจ้าง	71.8333	45.2424	.3264	.7766
44	ถ้าท่านทำผิดพลาดในสิ่งใด ท่านก็จะไม่วิตกกังวลมากนัก แต่จะหาทางแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นจนสำเร็จ	71.9167	44.0833	.4932	.7675
45	ท่านกระตือรือร้นในการแก้ปัญหาใดๆ ที่ผู้อื่นไม่ชอบทำ	72.5000	45.3636	.2707	.7801
46	ท่านเป็นคนที่หนักเอาเบาสู้	71.4167	46.9924	.2339	.7814
47	ความล้มเหลวไม่อาจทำให้ท่านย่อท้อ แต่กลับสร้างความมานะพยายามให้กับท่าน	72.1667	41.6061	.5312	.7611
48	ท่านมีความกระตือรือร้นในการหาโอกาสทางธุรกิจต่างๆอยู่เสมอ	72.0000	45.8182	.2047	.7850
49	ในการแก้ปัญหา ท่านมักจะใช้วิธีและเทคนิคเดิมๆในการแก้ปัญหา	72.3333	46.4242	.1403	.7900
50	ท่านมีความกระตือรือร้นต่อเป้าหมายที่จะทำให้สัมฤทธิ์ผล	71.7500	46.0227	.4370	.7742
51	ท่านคิดว่าความพอใจในผลสำเร็จของงานมีความสำคัญกว่าสถานะ การยอมรับและเงินตรา	72.1667	41.4242	.5474	.7598
52	ท่านคิดถึงสิ่งต่างๆในทางบวก ดังนั้นท่านจึงมีทัศนคติทางบวกในชีวิต	72.0833	41.3561	.6789	.7529
53	เมื่อท่านประสบความล้มเหลว ท่านจะคิดว่าเป็นเพราะผู้อื่นมากกว่าจะหาเหตุผลว่าท่านทำอะไรจึงล้มเหลว	71.8333	43.7879	.4004	.7716
54	ท่านมีความเชื่อว่าความภูมิใจในงานจะมีผลต่อความเป็นเลิศของงานที่ท่านทำ	71.6667	44.9697	.2647	.7813
55	ท่านคิดว่าหากเกิดปัญหาที่ต้องรีบแก้ไข ท่านก็จะแก้ปัญหาทันที แม้จะเป็นเวลาเลิกงาน	71.9167	43.7197	.2489	.7871

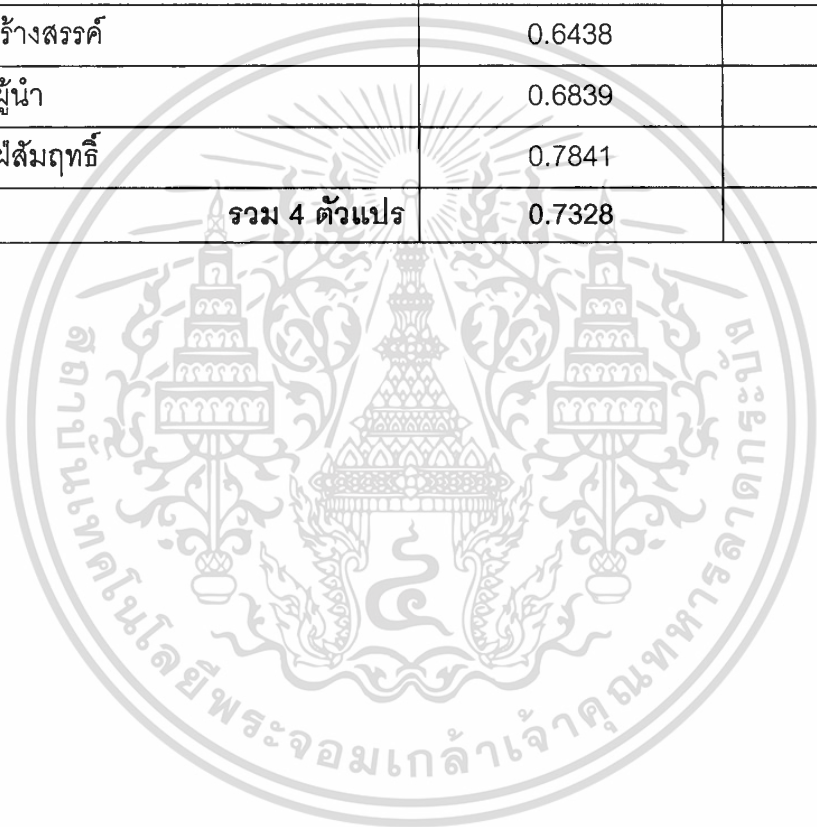
N of Cases = 12,0, N of Items = 19, Alpha = .7841

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

จากการหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Coefficient) พบว่าแบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือดังนี้

ตัวแปร	ค่าความเชื่อมั่น	จำนวนข้อคำถาม
ความเชื่อมั่นในตนเอง	0.8195	13
ความคิดสร้างสรรค์	0.6438	11
ความเป็นผู้นำ	0.6839	12
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	0.7841	19
รวม 4 ตัวแปร	0.7328	55

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล	นายชัยวัฒน์ ชลิตสงเคราะห์
วัน เดือน ปีเกิด	1 เมษายน 2505
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
ที่อยู่ปัจจุบัน	118/3 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงอรุณอมรินทร์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร 10700
ประวัติการศึกษา	วิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิทยาการคอมพิวเตอร์ สถาบันราชภัฏจันทรเกษม
ประวัติการทำงาน	ผู้จัดการโรงงาน บริษัท แอสตัน คอนกรีต (ประเทศไทย) จำกัด ที่ปรึกษา ห้างหุ้นส่วนจำกัด ซี แอนด์ อาร์ โทมัส โซลูชั่นส์ จำกัด

